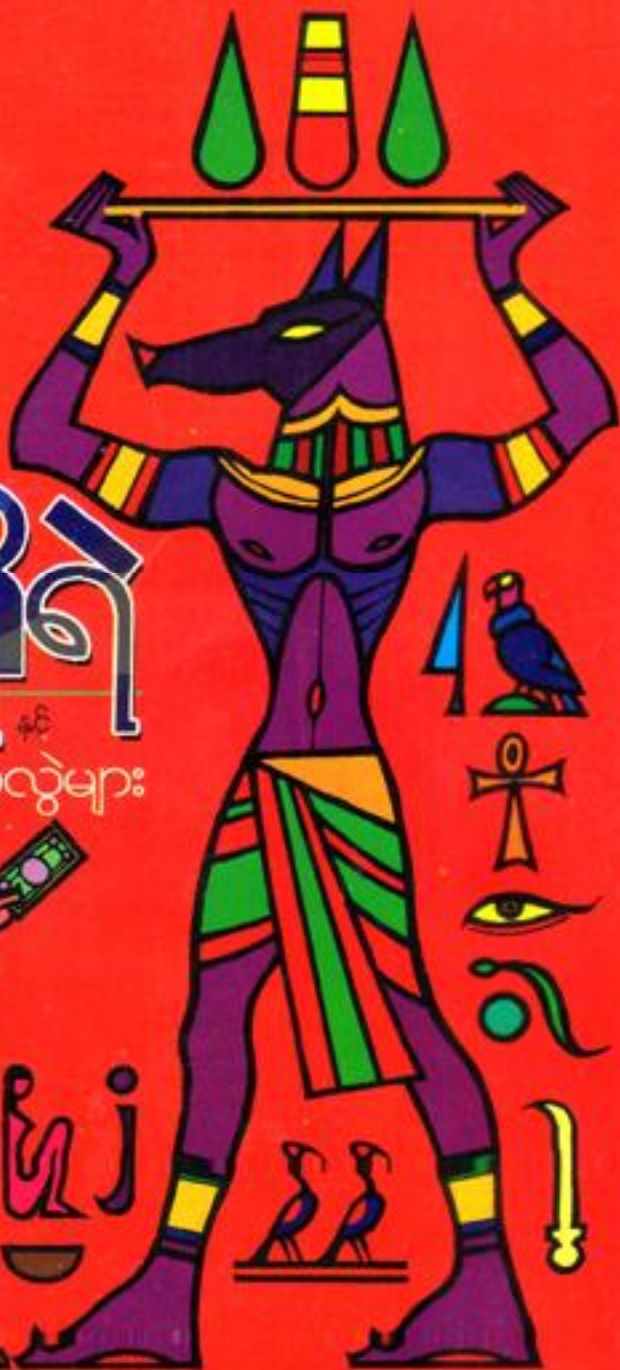

လက်ဖျံး
စိတ်သေ့

ဒီကီရ်

ကွန်တော် #၄၆

ရေးသည်အလွဲများ

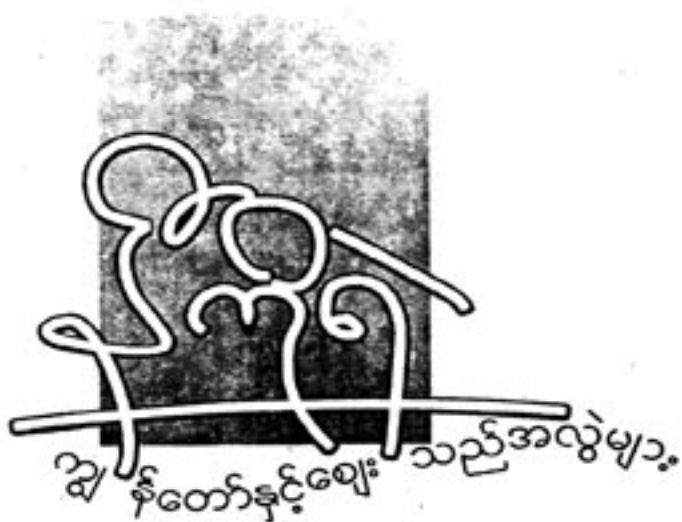

မောင်မိုးစိစဉ်သည်

ကြောင်နစ်ကောင်
စာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၁၃၂ (မြေညီ) ခုတန်း၊ ရန်ကင်း
ဖုန်း ၀၁-၂၅၃၇၂၊ ၀၁-၂၀၂၂၄၈

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * တိုင်ရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- * ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)

- * စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန် ထက်မြက်စေရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၁၀၅၈/၂၀၀၃ (၈)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၉၉၀/၂၀၀၄(၉)

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ် ၂၀၀၅ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ

အုပ်ရေ ၅၀၀၊ တန်ဖိုး (၁၀၀)ကျပ်

မောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

စီစဉ်သည်။

မာတိကာ

➤	ဈေးသည်နှင့် ဇာတ်ညွှန်း	၅
➤	ကျွန်ုပ်နှင့် ကောက်ညှင်းပေါင်း	၂၃
➤	ရေချိုးသွားသော ပန်းသီး	၃၃
➤	ကျွန်ုပ်နှင့် တက်ဈေးလျော့ဈေး	၄၇
➤	ကျွန်ုပ်နှင့် ရေအေးအေးနှစ်ခွက်	၆၃
➤	မျှားငါးကြင်း	၈၁
➤	တရားသောဝယ်ယူခြင်း	၉၇
➤	ကျွန်ုပ်နှင့် သောကြာသိုက်ကို ဝယ်ယူခြင်း	၁၁၃
➤	ကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်တော်လေး	၁၂၅
➤	ခိုင်သင်းကြည်ပါတယ်	၁၄၁

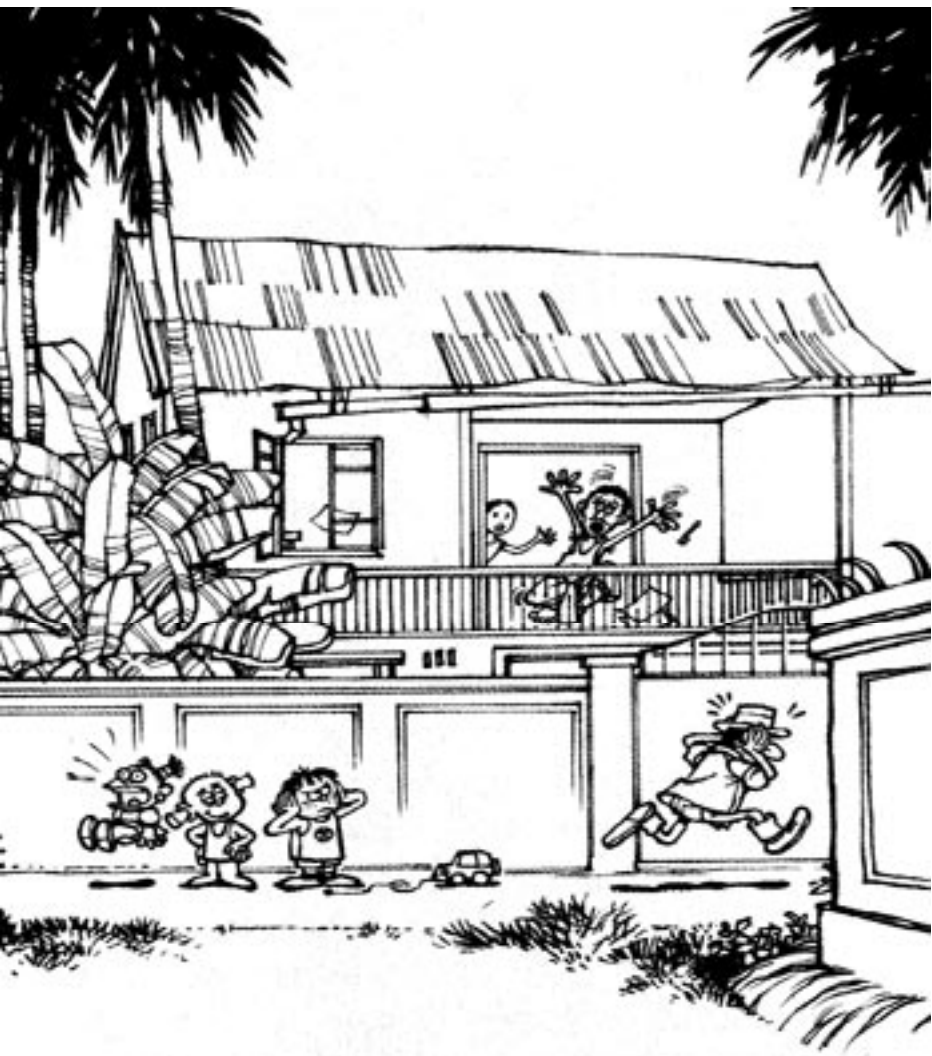
ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အင်္ဂါများ * ၅

ဈေးသည်

နှင့်
ဇာတ်ညွှန်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၄

ကျေးဇူးပြု၍ ဝယ်ယူပါ။

၈ * နီကီရဲ

ကျွန်တော်တို့ လူသားအားလုံးသည် ရောင်းရေးဝယ်တာနှင့် ကင်းနိုင်ကြသူများ မဟုတ်ကြပါ။ လူတိုင်းလူတိုင်း ဈေးမဝယ်ဘူးသူ ဈေးမရောင်းဘူးသူ မရှိဟု ထင်ပါသည်။ ဒီစကားကို ကျွန်တော်ပြောတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က “ငါက ဝန်ထမ်းကွ။ ဈေးမရောင်းဘူး။ မင်းစကားက လွဲပြီ” ဟု သူ့ဘက်က ပိုင်နိုင်သောအပြုံးနှင့် ပြော၏။

“ဝန်ထမ်းဆိုတာလည်း ကိုယ့်အချိန်နဲ့ ကိုယ့်လုပ်အား၊ ကိုယ့်ကျွမ်းကျင်မှုကို သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်မှာ ရောင်းရတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား” စကားဆုံးတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ငြိမ်ကာသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ခုခုကိုရောင်းကာ တစ်ခုခုကို ဝယ်နေသူတွေဆိုတာကို လက်ခံရမည်သာဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်သော ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင် ရောင်းရေးဝယ်တာအလုပ်နှင့် မကင်းပါ။ အနည်းဆုံး လမ်းထိပ်က မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်ဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်ဝယ်သောက်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဘောလ်ပင်၊ ဖောင်တီနို၊ မှင်အိုး၊ Colour Pencil၊ စက္ကူ စသည်တို့ကို ဝယ်ရသည်။ မိန်းမ မအားသည့်အခါတွင်လည်း ဈေးသွားကာ ဟင်းချက် စရာနှင့် လိုအပ်သော မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းကို ဝယ်ရတတ်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အကျွမ်းများ * ၉

ရောင်းသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍တော့ အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော် ရေသန့်ဘူးအနောက်၊ အချိုရည်ပုလင်း၊ သတင်းစာနှင့်စက္ကူများ၊ ပုလင်းများကို ရောင်းတတ်သည်။ ပြီးခဲ့သည့်လက အိမ်ရှေ့တွင်ရှိသော အုန်းပင် ငါးပင်မှ အုန်းသီးများကိုချရာ အုန်းသီးက အလုံးတစ်ရာကျော် ရသဖြင့် အုန်းသီးရောင်းသူပင် ဖြစ်သွားသေး၏။

ရောင်းသူနှင့်ဝယ်သူ အသံတူသည်ဟူသော စကားရှိသည်။

ရောင်းသူနှင့် ဝယ်သူကြားတွင် ရှိနေသောအရာသည် ကုန်ပစ္စည်းသာဖြစ်သည်။ ခက်သည်က ကုန်ပစ္စည်းတို့မည်သည်တွင် သတ်မှတ်ထားသောဈေးနှုန်းရှိသည့် ကုန်ပစ္စည်းနှင့် သတ်မှတ်ရန် ဈေးခက်ခဲကာ ရောင်းသူပြောသမျှ ဈေးကို လိုက်ဝယ်ရသော သို့မဟုတ်၊ ဝယ်သူဈေးကို လိုက်ရောင်းရသော ကုန်ပစ္စည်းဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ဈေးဆစ်သည်ဟူသော စကားပေါ်လာသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ကျွန်တော့် အဒေါ်တွေက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို သွားဈေးဝယ်လျှင် ဈေးသည်ပြောတာထက် ထက်ဝက်ဆစ်ပါဟု အချင်းချင်း ပြောတတ်ကြသည်။ သူတို့က တန်ရာတန်ကြေးထက် အမြဲပိုကာ တင်ထားတတ်ကြသည်ဟု ဆိုသည်။

တစ်ညတော့ ကျွန်တော့်အဒေါ်နှစ်ယောက် ထရန်ဖြစ်ကြ၏။

ပြဿနာက ထာဘီတစ်ထည်က အစပြုခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အဒေါ်အကြီးက ထာဘီတစ်ထည်ကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှ ဝယ်ကာလာသည်။ တန်ဖိုးက ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်သားအရွယ် ၁၉၇၆ ခုနှစ်က တစ်ရာတစ်ဆယ်ဖြစ်သည်။ ထိုဈေးက တစ်ရာရှစ်ဆယ်ကို ကျွန်တော့်အဒေါ်ကြီးက တစ်ရာနှင့်ဆစ်ရင်း နောက်ဆုံး တစ်ရာတစ်ဆယ်မှာ ဈေးတည့်ကာ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်သွားကြ၏။

ထိုသို့ ဈေးဆစ်၍ရသောကိစ္စကို ပြေရင်းနှင့် သူဝယ်လာသော ပါတိတ်ဆင်ကို ထုတ်ပြရာ ကျွန်တော့် အဒေါ်ငယ်က သဘောကျပြီး သူထံမှ ပြန်ကာဝယ်သည်။ အဒေါ်ကြီးက ချက်ချင်းမရောင်းသေးဘဲ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်

သူကြိုက်လို့ ဝယ်လာတာဟုဆိုတာ တင်းခံနေသေး၏။ နောက်ဆုံး အားလုံးဝိုင်းပြောတော့မှ စိတ်လျော့ကာ အဒေါ်အကြီးက သူ့ဝယ်ရင်း တစ်ရာတစ်ဆယ်ဖြင့် အဒေါ်ငယ်ကို ရောင်းသည်။ ဒါတောင်မှ ချို့ယွင်းချက် က ရှိသေးသည်။ အခုလက်ငင်း ငွေချေရမည်ဟူသော တောင်းဆိုချက် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အဒေါ်ငယ်က ခြေကိုဆောင့်ကာ ထသွားရင်း တစ်ရာ ကိုးကျပ်ကိုပေးသည်။ တစ်ကျပ်က အထက်ဆင်ခဟုဆိုသည်။ ထပ်မံ ရန်ဖြစ်ရန် ကြံကြသေးသော်လည်း အားလုံးက ဝိုင်းဖြန့်ဖြေသဖြင့် ထို ထဘီတစ်ထည်သည် တစ်ရာကိုးကျပ်ဖြင့် မိသားစုတွင်း အရောင်းအဝယ် တည့်ကာသွားသည်။

ကျွန်တော့်အဒေါ်ငယ်က ထိုစဉ်က ကုန်သွယ်ရေးရုံးမှာ လုပ် သည်။ အဒေါ်အကြီးက ငွေစာရင်းကိုင်ဟုပြောသည်။ ဘယ်ဌာနမှာ လည်းတော့ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါ။ အဒေါ်ငယ်ကလည်း တစ်ရာ ကိုးကျပ်ဖြင့် သူဝယ်ထားခဲ့ရသော ပါတိတ်ထဘီကို နေ့ချင်းပြီးချုပ်၊ အထက်ဆင်တပ်ကာ နောက်တစ်နေ့မှာ ဝတ်လေသည်။ ထို့အတွက် ပြဿနာက သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်မိန်းကလေးများက ထိုအဆင်ကို သိပ် ကြိုက်ကြသည်ဟု ပြောကြခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဒီလိုဆိုတော့ အဒေါ်ငယ်က အဒေါ်အကြီးထံမှာ ဘယ်ဆိုင်က ဝယ်ခဲ့သလဲဆိုတာ မေးရ၏။ ဒီတော့ အဒေါ်အကြီးကလည်း ဝမ်းသာ အားရဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး ဘယ်ရုံ၊ ဘယ်နေရာက ဘယ်နားကိုကွေ့ရင် ရောက်တဲ့ဆိုင်ဟု လမ်းညွှန်ရှာပါသည်။ များသောအားဖြင့် မိန်းကလေး တွေက ကိုယ်ဝတ်သောပစ္စည်းကို ကြိုက်ကြသည်ဟုဆိုလျှင် ထိုပစ္စည်း ရနိုင်သောဆိုင်ကိုလမ်းညွှန်လေ့ရှိပါသည်။ ထို့အတွက်ကြောင့်ပဲ မိန်းကလေး ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ကြသော စီးပွားရေးသမားများက မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူတို့ပစ္စည်းကို စတင်ဝယ်လျှင် အောင်မြင်ပြီဟု ယူဆကြဟန်တူပါသည်။

မိန်းကလေးဆိုတာကလည်း သူဝတ်နိုင်လျှင် ငါဝတ်နိုင်ရမည်။ သို့မဟုတ် သူနှင့်ငါ အရမ်းခင်သဖြင့် ဆင်တူဝတ်ကြမည်ဆိုသည့်သဘော

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အင်္ဂါများ * ၁၁

အင်မတန်ရှိတတ်ကြသည်။ မိန်းကလေးများသည် ပြိုင်ဆိုင်ခြင်းနှင့် ချစ်ခင်ခြင်းကို အဝတ်အစားနှင့် အလှအပပစ္စည်းများတွင် ပြသလေ့ရှိပါသည်။

အဒေါ်အကြီး ညွှန်လိုက်သော ဈေးဆိုင်မှာပင် အဒေါ်ငယ်နှင့် သူ့သူငယ်ချင်းများ သွားဝယ်ကြသောအခါ ပြဿနာတစ်ခုက ထပ်တက်ပြန်၏။ ထိုပါတိတ်ဆင်၊ ထိုဒီဇိုင်းကိုပင် ဆိုဈေးတစ်ရာကို ရှစ်ဆယ်နှင့် ရလာသည်။ ဈေးက သုံးဆယ်ကွာနေခဲ့သည်။

ထိုအတွက် အဒေါ်ငယ်က အဒေါ်အကြီးသည် သူ့ကို နှပ်ချသည်ဟု စွပ်စွဲသည်။ အဒေါ်အကြီးကလည်း သူ့ ဝယ်သူ သူငယ်ချင်းများက နောက်တစ်ရက်တွင် ရောက်လာကာ အဒေါ်အကြီး ညွှန်သောဆိုင်ကပင် အဒေါ်အကြီးဝယ်သော ထဘီအတိုင်း သူတို့ ရှစ်ဆယ်နှင့် ရခဲ့ကြသည်ဟု သက်သေခံကြသောအခါ အဒေါ်အကြီးမှာ ဘာမှ ထပ်မပြောနိုင်တော့ဘဲ လှည့်ကာ ထွက်သွားခဲ့သည်။

အိမ်ရှိလူအားလုံးကလည်း အဒေါ်အကြီး ဒါမျိုးမလုပ်သင့်ဟု အားလုံးက သတ်မှတ်ကြသည်။ ထိုသတ်မှတ်ချက်ကိုလည်း လွန်လွန်းသည် ပြောလို့မရ။ ထိုအချိန်တုန်းက စားကုန်သောက်ကုန် ပစ္စည်းပစ္စယ ဝန်ဆောင်မှုဈေးတွေ များသောအားဖြင့် အတူတူသာဖြစ်၏။

ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်တော့်အဒေါ်ငယ်နှင့် အဒေါ်အကြီး ငါးလခန့် စကားမပြောဘဲ နေကြရာမှာ ပြန်စကားပြောသောအဖြစ်ကိုလည်း ကျွန်တော် မှတ်မိနေသည်။ တစ်နေ့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှပင် သူတို့ခေတ်က နာမည်ကြီး ပိတ်စဖြစ်သော လှိုင်းကြီးပိတ်စတစ်ဝတ်စာ ဝယ်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် အဒေါ်ငယ်၏သူငယ်ချင်းများက ကြိုက်သည်ဟုဆိုကာ အဒေါ်ငယ် သောဆိုင်တွင်ပင် သွားဝယ်ရာ အဒေါ်ငယ်ဝယ်သော ဈေးထက် သုံးဆယ့် ငါးကျပ်လျော့ကာနေသည်။

ဒီတော့ အဒေါ်ငယ်လည်း သဘောပေါက်သွား၏။ ဈေးသည်ဆိုသည်မှာ ကာလံဒေသံနှင့် လူအခြေအနေကိုကြည့်ကာ ဈေးစကား

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

၁၂ * နီကီရဲ

ပြောတတ်ကြသည်ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုဖြစ်ရပ်မှနေ၍ သူတို့ထုတ်
လိုက်ကြသည့်မှတ်ချက်က ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် ဈေးဝယ်လျှင် ထက်ဝက်
ဆစ်ဆိုတာပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ထိုဖြစ်ရပ်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက စွဲနေခဲ့
သော်လည်း ယောက်ျားတို့၏ ဗီအေရ ဈေးဝယ်လျှင် ထက်ဝက်မဆစ်ဝံ့ပါ။
အမေ၊ အဒေါ်၊ နှမစသည့်လူများနှင့် ဈေးအတူဝယ်သည့်အခါ သူတို့က
ထက်ဝက်ဆစ်ကြသည့်အခါ ဈေးသည်ကို မျက်နှာအမြဲပူတတ်သည်။
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကတော့ အဲဒီလောက် ဘယ်တုန်းကမှ မဆစ်ဖူးခဲ့။

စတိုးဆိုင်တွေ၊ Mini Market တွေ၊ Plaza တွေပေါ်လာသော
အခါ ကျွန်တော် သဘောကျ၏။ ပစ္စည်းတွင် သတ်မှတ်ထားသော ဈေးနှုန်း
ကပ်ကာထား၏။ ကြိုက်လျှင်ဝယ်၊ မကြိုက်လျှင် မဝယ်ယုံသာ။ ဈေးဆစ်
ခြင်းတည်းဟူသော ကြီးလေးသည့် ဝန်ထုပ်ကြီးတစ်ခု လျော့ကာသွားသော
ကြောင့်ဖြစ်၏။

စတိုးတွေ၊ ပလာဇာတွေတင်မှ မဟုတ်ပါ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ
အများလက်ခံထားကြသော ဈေးနှုန်းများနှင့် ပစ္စည်းများလည်း ဈေးဆစ်
စရာမလိုပါ။ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲကို ဈေးဆစ်စရာမလို။ ကောက်ညှင်းပေါင်း
ကို ဈေးဆစ်စရာမလို။ မုန့်ကျွဲသည်းတစ်တုံး၊ ဆနွင်းမကင်းတစ်ခုနှင့်
ကောက်လှိုင်းခြည်တစ်ထုပ်ကို ဈေးဆစ်စရာမလိုပါ။

သို့သော် အရပ်ခပ်သိမ်းသော ပစ္စည်းတွေက ဈေးဆစ်စရာမလိုဘဲ
ဖြစ်နေခြင်းတော့ မဟုတ်။ ဈေးဆစ်ရတော့မည့် ပစ္စည်းများနှင့် ကြုံသည့်
အခါတွင် ကျွန်တော် ဈေးမဆစ်တတ်ခြင်းမှာ ပထမအချက်က ထိုပစ္စည်း
ပေါ်တွင် သူတို့အရင်း ဘယ်လောက်ရှိနေသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မခန့်မှန်း
တတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယအချက်က ရောင်းသူသည် သူ့အရင်းအရ
ထိုပစ္စည်းကို မြတ်မှရောင်းမည်ဆိုတာ သဘာဝကျကြောင်းကို ကျွန်တော်
လက်ခံပါသည်။ တတိယအချက်က ကျွန်တော်က စာရေးဆရာဖြစ်သော
ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အင်္ကျီများ * ၁၃

ဆရာဇော်ဇော်အောင်စကားကို ၎င်းပြောရမည်ဆိုလျှင်တော့ တတိယအချက်ကို ရှင်းပါဦးမည်ပေါ့။ “ကျွန်တော်ရေးတဲ့စာတွေကို ကြိုက်လျှင်ဖတ်ပါ။ မကြိုက်လျှင် လုံးဝမဖတ်ပါနဲ့” ဟု ပြတ်သားရဲရင့်စွာ ပြောတတ်သော ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆရာဇော်ပင်လျှင် တစ်ထောင်ဟုဆိုလာ သောဈေးသည်ကို “ငါးရာပဲကွာ...ကြိုက်ရင်ရောင်း၊ မကြိုက်ရင် မရောင်း နဲ့” ဟုဆိုကာ ပြောရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။

ကျွန်ုပ်၏ဆရာများဖြစ်ကြသော သစ္စာနီ၊ ကြည်သူ၊ ဒဂုံတာရာ၊ ပါရဂူ၊ မြသန်းတင့်၊ ပိုင်စိုးဝေ၊ နေမျိုး၊ တာရာမင်းဝေ စသည်လူများလည်း ပြောထွက်ကြလိမ့်မည် မထင်ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြကုန်သော မဂျူး၊ မေငြိမ်း၊ ခက်မာ၊ မိုးချိုသင်း၊ မိုချာ၊ နှင်းဝေငြိမ်းနှင့် မအိတို့ကတော့ မပြောတတ်။ သူတို့က မိန်းကလေး စာရေးဆရာမတွေဆိုတော့ ဆစ်ချင် ဆစ်ကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် သူတို့နှင့် ဈေးအတူမဝယ်ဖူး၍ အသေး စိတ် မသိသော်လည်း တစ်ထောင်ဟုပြောသော ဈေးသည်ကို “ငါးရာပဲ” ဟူ၍တော့ မဆစ်ကြကြောင်းကတော့ သေချာ၏။ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၏ စကားနှင့် ပြောရမည်ဆိုလျှင်တော့....

သူတို့ ထိုမျှမလုပ်ဝံ့ကြောင်း ကျွန်ုပ် ကျမ်းကိုင်၍ ပြောဝံ့ပါ သည်ပေါ့။

ထိုသို့နှင့် တစ်နေ့ ကျွန်တော် ဈေးသည်တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ကြ သည်။ ဈေးသည်က ဖျာသည်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ဖျာတစ်ချပ်လိုနေ သည်မှာ ကြာပြီ။ ကျွန်တော့်အိမ်က ညအိပ်ဧည့်သည် မကြာခဏ လာတတ်သည်။ စာပေမိတ်ဆွေ ရပ်နီးရပ်ဝေးဆွေမျိုးနှင့် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ ဧည့်သည်တွေက ညအိပ်ကြသည့်အခါ နေရာကျယ်သော် လည်း ဖျာမရှိသဖြင့် စောင်ကိုခင်းကာ နှပ်သူက နှပ်ရသည်။ ပုဆိုးခြံကြာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကွေးသူက ကွေးကြရ၏။

ထိုထို ဧည့်သည်တွေက ထိုသို့နှပ်ရ ကွေးရသဖြင့် ဘာမှမပြော သော်လည်း ကျွန်တော့် လေဒီချပ်ပြားက မျက်နှာမကောင်း။ ဖျာတစ်ချပ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

ဝယ်ရန် ကျွန်တော့်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြောသော်လည်း ကျွန်တော်က ဈေးဝယ်ပျင်းတာကတစ်ကြောင်း ဖျာဆိုသည့်ပစ္စည်းက ကျွန်တော် သွားတတ်လာတတ်သည့်နေရာများတွင် မရှိတာကတစ်ကြောင်းကြောင့် တော်တော်နှင့် မဝယ်ဖြစ်ခဲ့။

ထိုနေ့ နေ့လယ်ခင်းက ကျွန်တော် အိပ်ယာမှန်းကာစ၊ ကျွန်တော် နှင့် လေဒီချပ်ပြားစကားပြောနေတုန်း “ဟောဒီက သဘော့ဖျာ၊ ထန်းချောဖျာ၊ သင်ဖြူးဖျာတွေ” ဆိုသော အော်သံကိုကြားရ၏။ ကျွန်တော်က ပြောလက်စ စကားရှိနေသဖြင့် အော်သံကို သတိမထားမိ။ လေဒီချပ်ပြားကလည်း ကျွန်တော့်စကားကို ဆက်နားထောင်နေပြီး သတိရကာ အလန့်တကြားအော်သည်။

“ဖျာ။ ဖျာ...ဖျာသည်တဲ့။ ဝယ်ရမှာလေ”

“ဟောဒီက သဘော့ဖျာ၊ သင်ဖြူးဖျာ၊ ထန်းချောဖျာတွေ”

“မင်းက ဝယ်မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်လေ...။ ဝယ်ဖို့ပြောတာ ဘယ်နှလ ဘယ်နှကြိမ် ရှိနေပြီလဲ။ လာတဲ့ဧည့်သည်တွေက ကြမ်းပြင်မှာ အိပ်နေရတာ။ ဧည့်သည် လာလည်း ခင်းစရာမရှိ ဘာမရှိနဲ့။ ပြီးတော့လာတာက မောင့်ဧည့်သည် ချည်းပဲ။ မပြောချင်ဘူး...”

မိန်းမဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ဒီလိုပဲ စကားလေး နည်းနည်းရှည်ရှည် ကျေနပ်တတ်ကြ၏။ အကုန်လုံးပြောပြီးမှလည်း မပြောချင်ဘူး လုပ်တတ်ကြသည်။

“ကဲ...ဒါဆိုလည်း ခေါ်ကွာ။ လာပါဦးဗျို့။ ဖျာသည်လာပါဦး”

ကျွန်တော့်အော်သံကို ကြားသော်လည်း ကျွန်တော့်အိမ်နှင့် အတော်ဝေးဝေးကိုရောက်ကာ ခေါင်းပေါ်မှာ ဖျာစည်းကြီးတွေကို မနိုင်တစ်နိုင် ရွက်ထားရသော ဖျာသည်နှစ်ယောက်က ရုတ်တရက် ခေါင်းပြန်မလှည့်နိုင်ကြ။ ထိုအချက်ကို ကျွန်တော် တော်တော် အားနာသွားသည်။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သူတို့ခေါင်းပေါ်က ဖျာထုပ်ကြီးကို ဆောင့်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလှူများ * ၁၅

ကာ ချသည်။ ပြီးတော့မှ လှဲချကာ သူတို့ကိုယ်နှင့် မေးထားရင်း အမောခဏဖြေရင်း ကျွန်တော်တို့အလှူကို စောင့်သည်။ ဖျာသည်က နှစ်ဦး။ တစ်ဦးက ယောကျာ်း၊ တစ်ဦးက မိန်းမဖြစ်၏။

“ဘာဖျာယူမှာလဲ အစ်ကို”

“အင်း... ပြပါဦးကွာ”

ဈေးသည်ယောကျာ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချင်းချရင်း ချည်ထားသောကြိုးကို ဖြည်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေရွဲကာ သွေးကြောကြီးတွေ ထောင်ထနေသော ညိုမောင်းသည့်လက်မောင်းများကို ကျွန်တော် မြင်သည်။ ဒီလောက်လေးသော ဖျာလိပ်ထုတ်ကြီးကို တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် သယ်ပြီးအော်နေရတာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းမလဲဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိလေသည်။

“ဖျာကတော့ အစုံပါပဲ ဆရာရယ်။ ကြိုက်တာသာ ရွေးယူပါ။ အကုန်ဖျာချော ဖျာသန့်ကြီးတွေချည်းပါပဲ ဆရာရယ်”

သူတို့နှစ်ဦး ဖြည်ချလိုက်ကြသော ဖျာတွေအားလုံး ကျွန်တော့် ရှေ့မှာ ကော့ပုံကာ နေကြ၏။ ကျွန်တော် ခပ်တည်တည်သာ ကြည့်နေရသည်။ ဖျာနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာကိုမှ သိသူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။

“ဟောဒီမှာ...ထန်းချောတွေအစ်ကို။ ထန်းသားရင့်တယ်၊ လက်ကွက်စိပ်တယ်။ နှုတ်ခမ်းသားကို နှစ်ပြန်ထိုးပြီး သတ်ထားတာ။ သင်ဖြူးဖျာတွေလည်း ကောင်းတယ်အစ်ကို။ အပင်သေး မပါဘူး။ အပင်ကြီးတွေနဲ့ ချည်း ယက်ထားတာ။ ဘယ်ထဲက ကြည့်ချင်သလဲ...အစ်ကို”

ဈေးသည်မိန်းမက ဖျာတွေ တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် ဆွဲထုတ်ကာ ကျွန်တော့်ကိုပြောသည်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော် ဘာမှနားလည်တာ မဟုတ်။

“အင်း... သင်ဖြူးထဲကပဲ ပြပါ”

“တစ်ယောက်အိပ်လား၊ နှစ်ယောက်အိပ်လား အစ်ကို”

“နှစ်ယောက်အိပ်ပဲ ပြပါ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

၁၆ * နီကီရဲ

ဒီစကားကို လေဒီချပ်ပြားက ဝင်ပြောသည်။

ဟောဒီမှာ...သင်ဖြူးတွေ၊ ကောင်းမှကောင်း ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဆေးလည်း မဆိုးထားဘူး၊ ပိတ်အနားကွပ်နဲ့ နှစ်ပင်ထိုး ဆရာ။ စိတ်ချပြီးသာ အိပ်ပေတော့။ ထိုးကွက် ဘယ်တော့မှ မကျစေ ရဘူး။

ဈေးသည်ယောက်ျားက သူ့ဖျာလိပ်ပုံထဲက တစ်ထည်ကို ဆွဲပြ ကာ လက်ဖြင့် တဖုန်းဖုန်းရိုက်ရင်း ပြောသည်။ ဖျာက သူ့လက်ထဲတွင် ကော့ပျံကာနေ၏။

“ထိုးကွက်ဖော်ထားတာလေးတွေရော ကြည့်မလား ဆရာ။ ဟောဒီမှာ အပြာနဲ့အနီ နှစ်ရောင်တွဲနဲ့။ သူက အပင်တော့ သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကွက်စိတ်ကွက်တင်းပဲ”

ဈေးသည် မိန်းမကလည်း အနီအပြာတွေနှင့် စတုရန်း၊ တြိဂံ ကွက်တွေဖော်ထားသော ဖျာတစ်ချပ်ကို ပြပြန်၏။

“ဟာ.. အရောင်တွေနဲ့တော့ မကြိုက်ဘူးဗျာ။ ဖျာဆိုရင် ရိုးရိုးပဲ ကြိုက်တယ်”

“ကဲ...ဒါဆိုရင်တော့ ဒါပဲယူတော့ ဆရာရေ။ အကောင်းဆုံးကို ကျွန်တော်ပေးတာပါ။ အကွက်စိတ်လိုက်တာမှ ဂျပိုးမထူးဘူး။ စိတ်သာချ ဆရာ။ ဆရာ့ကို မညာဘူး။ ဘယ်နှချပ် ယူမလဲ”

သူက ဖျာကို တဘုန်းဘုန်း ပုတ်ပြန်၏။ ကျွန်တော့် လေဒီချပ်ပြား က ဘာမသိ၊ ညာမသိနှင့် ဖျာသားတွေကို သွားကိုင်ကြည့်နေသေးသည်။ “စိတ်သာချ အစ်မ။ ဟောဒီမှာ ယောက်ျားအားနဲ့ ပုတ်တာတောင် ဖျာ အပင်က မကျဘူး။ တွေ့လား အစ်မလေး။ ဒီလိုခါ၊ ဟောသည်လိုရိုက်၊ ဖျာက ရွံ့မသွားစေရဘူး။ အပင်မကျသွားစေရဘူး အစ်မလေး”

“အင်း... နှစ်ယောက်အိပ်က ဘယ်လောက်လဲဟင်...။ ဈေး ပြောပါဦး”

“လေးထောင့်ငါးရာနဲ့ပဲယူ အစ်မလေး...။ အဲဒါ ဈေးရင်းပဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလှူများ * ၁၇

“ဗျာ...လေးထောင့်ငါးရာ။ ဟား...ကျွန်တော်က အဲဒီလောက် ဈေးရှိမှန်း မသိဘူးခင်ဗျ”

ဈေးသည်ယောက်ျားက ကျွန်တော့်ကို ငေးကာ ကြည့်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းက ရီဝေမိုင်းမြဲကာသွား၏။

“ဆရာရယ်...ပြောသလို တင်ထားတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် တို့ အမှန်က ရန်ကုန်ဖျာခိုင်မှာ အပုံလိုက်ထိုးရောင်းဖို့ လာတာပါ။ ဈေးက တအားနှိမ်လွန်းလို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ရသမျှလည်ရောင်းတော့ မယ်ဆိုပြီး မာန်လေးတစ်ခုနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာပါဆရာ။ ကျွန်တော်ပြောတာ ဈေးရင်းပါ။ ဘုရားပေးပေး၊ ကျမ်းပေးပေးပါဆရာ...။ ပစ္စည်းရောင်းမှ ထမင်းစားရတဲ့ ကောင်တွေပါ ဆရာရယ်...။ မဟုတ်တာ မပြောဝံ့ပါဘူး”

ကျွန်တော် တော်တော်စိတ်ညစ်ကာသွား၏။ ဒီလိုစကားမျိုးနှင့် တိုးလျှင် ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်ပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော်ခန့်မှန်းထားသော ဈေးနှင့်လည်း အတော်ကြီး ကွာကာနေ၏။

“လျှော့တော့လျှော့ဦးဗျာ...။ ဒါတော့ များလွန်းပါတယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်...။ ငွေရှိတဲ့ ဖျာခိုင်က နှိမ်ဝယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဆီမှာ လှောင်ထားပြီးမှ နေ့စားဈေးသည်တွေခေါ်ပြီး ရောင်း တာပါ။ ကျွန်မတို့က ဒါကို မခံချင်လို့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ကိုယ်တိုင် လည်ရောင်းကြတာ။ ဈေးအမှန်ပါအစ်ကို...။ သူတို့ရောင်းတဲ့ ဈေးထက် တစ်ထောင်၊ ထောင့်ငါးရာကို ကွာပါတယ်။ ကျွန်မပြောတာကို ယုံပါ။ အရင်းကလည်း မသေးလို့ပါ”

ကျွန်တော် တော်တော်အားနာနေပြီဖြစ်သည်။ ဖျာတွေ ဟို တစ်ချပ်၊ ဒီတစ်စ ဆွဲထုတ်ပြထားပြီးမှ မဝယ်တော့ဘူးပြောရမှာလည်း ပြော၍မထွက်။ သူတို့ပြောသောဈေးကိုလည်း ကျွန်တော်မပေးချင်။

“လျှော့ဗျာ... လျှော့ဦး”

ဈေးသည် ယောက်ျားက သက်ပြင်းမောမောကြီးချရင်း...

“ကဲ...ဒါဆိုရင် ဆရာပဲပြောပါ။ ဘယ်လောက်လျှော့ရမလဲ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအိုင်

၁၈ * နီကီရဲ

ရရင် ရောင်းသွားမယ်။ ဆရာပဲ ပြောတော့”

ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော် ဒုက္ခအရောက်ဆုံးအချိန်သာဖြစ်ပါသည်။
ခေါင်းထဲမှာ ကိန်းဂဏန်းတွေ ပြေးကာသွားကြ၏။ ပြီးတော့ ငွေရှင်ကြေး
ရှင်ကို မာန်တင်ကာလာခဲ့ကြသည့် လင်မယားနှစ်ယောက်။

“သုံးထောင့်ငါးရာဗျာ...”

“အို... မောင်ကလည်း။ သုံးထောင်ပါ... သုံးထောင်ပဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ လေဒီချပ်ပြားက မဆိုးဟု ခေါ်ရမည်။ ကျွန်တော်
တို့ စကားဆုံးတော့ သူတို့အချင်းချင်း ကြည့်ကြသည်။ ထိုခဏ တိတ်
ဆိတ်သွားပြီးမှ...

“သုံးထောင်တော့ အစ်မလေးရယ် မဖြစ်လို့ပါ။ တစ်နေ့လုံး
အခုမှ ဈေးဦးပေါက်တာပါခင်ဗျာ။ အဲဒီလောက် ဈေးမကွာပါဘူး။ မခံ
ချင်လို့ ရောင်းတာပါ”

“ကျွန်မတို့က ပေးနိုင်တဲ့ဈေးကို ပြောတာပါ”

ငါ့လေဒီချပ်ပြား တော်တော်တိုးတက်လာပြီဟု စိတ်ထဲမှာ မှတ်ရ
၏။ သို့သော်... ကျွန်တော် ဈေးသည်တွေမျက်နှာကိုတော့ မကြည့်ရဲ့။
ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိကာ နေလိုက်သည်။

“ကဲ...မမလေး။ မှန်တာပြော သစ္စာပါဗျာ။ လေးထောင်တော့
ပေးပါ။ အဲဒါ အရင်းပဲ။ ဈေးဦးပေါက်လည်းဖြစ်။ လမ်းစရိတ်လေးရရင်
ပြန်မယ်လို့လည်း စိတ်ကူးထားလို့ပါ”

“အင်း... ကျွန်မကတော့ အဲဒီဈေးပဲ”

လေဒီချပ်ပြားက လေသံမှန်မှန်ဖြင့် ပြောသည်။ ကျွန်တော်
ကလည်း ဘာမှဝင်မပြောမိစေရန် စိတ်ကို တင်းထားရ၏။ ဈေးသည်
ယောက်ျားက သူ့လက်ထဲမှ ရတနာတစ်ပါးလို ဆွဲကိုင်မြှောက်ကာထား
သော ဖျာချပ်ကို ဝမ်းနည်းလေးပင်စွာပင် ပြန်ချရင်း ဖြည့်ချထားသော
ဖျာတွေကို ပြန်စုကာနေသည်။ အင်း...ဇာတ်လမ်းက ဒီလိုနှင့်ပင် ပြီးရ
တော့မည် ထင်သည်။ ဖျာဆိုတာမျိုးကလည်း စုပါမားကတ်တွေမှာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အင်္ဂါများ * ၁၉

ဝယ်လို့ရတာမဟုတ်။ နောက်တစ်ခါ ဖျာတစ်ချပ်ဝယ်ဖို့ တော်တော်လေး
ဝေးသွားပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော်စဉ်းစားသလိုပင် လေဒီချပ်ပြားကလည်း
စဉ်းစားနေဟန် တူပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖျာလိပ်ကြီးနှစ်လိပ်ကို အပြိုင်
ထုတ်နေကြရင်း ယောက်ျားဖြစ်သူက စကားစ၏။

“ကဲ...ဘယ်လိုလဲ၊ ပေးလိုက်ရမလား?”

“သဘောပဲတော်...။ကျုပ်တို့ကံကိုက ဆိုးပါတယ်။ ရှင့်သဘော
ပဲ”

“ကဲ...ဆရာရယ်။ ဆရာ ပထမပြောတဲ့ဈေး သုံးထောင့်ငါးရာ
နဲ့ပဲပေးပါ။ အဲဒါတော့ ကျွန်တော့် နောက်ဆုံးဈေးပဲ”

“အင်း... အဲဒါဆိုရင်တော့ လေဒီချပ်...”

“အို...မောင် ခဏနေဦး။ ကျွန်မ ရှင်တို့ကို ဈေးပြောပြီးသား
လေ။ အဲဒါ...ရောင်းနိုင်ရင်ရောင်းပေါ့။ သူပြောတာကို ကျွန်မ ထပ်ဆစ်
ပြီးသားပဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်လေဒီချပ်ပြားသည် သူ၏ ထော်နေ
သောနှုတ်ခမ်းကို ထပ်၍ချွန်အောင်လုပ်ကာ သတ္တိတွေ ပြကာနေ၏။
ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်နှလုံး ကျဉ်းကြပ်လှပြီ။

“ကဲ...မမလေးရယ် ကျွန်တော်တို့ ကံပါပဲ။ ဘုရားစူးရစေရဲ့
အရှုံးနဲ့ပဲ ရောင်းရမှာပါ။ မမလေးပြောတဲ့ဈေးထက် တစ်ရာတော့ ပိုပေး
ပါ။ တစ်ရာဆိုတာ မမလေးတို့အတွက် ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ နော်...
မမလေး”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်တော် ဝင်ရတော့၏။

“သုံးထောင့်တစ်ရာပေါ့...ဟုတ်လား။ ကဲ...ဒါဆိုရင်တော့ ယူ
လိုက်တော့ကွာ”

ကြီးတွေ ပြန်ပြောသွားကြသည်။ ဖျာဆယ်ချပ်လောက်ထဲက
အကောင်းဆုံးဆိုသောဖျာကို သူတို့ကပင် ရွေးပေးကြ၏။ ကျွန်တော်
တို့ပေးသော ပိုက်ဆံကို ဒူးထောက်ကာ ဖျာလိပ်နှစ်လိပ်စလုံးကို နေရာအနှံ့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်

၂၀ * နီကီရဲ

ခေါက်ကြပြန်သည်။

“ကဲ...သွားပြီနော် ဆရာ။ အိပ်သာကြည့်ပါဗျာ။ ကျွန်တော့် ဖျာက နွေဆို ကျောကို အေးနေတာပဲ”

ကျွန်တော်က ဖျာကလေးထမ်းကာ လေဒီချပ်ပြားနောက်က လိုက်ရင်း အိမ်ထဲသို့ ပီတီနှင့် ဝင်ခဲ့ကြ၏။

“ကဲ... တွေ့လား။ ဒါများ မောင်က သုံးထောင့်ငါးရာတဲ့။ ကလေးက ဈေးဖြတ်ထားလို့ပေါ့။ နို့မို့ဆို နာပြီ”

“အေးပါကွာ...အခုလည်း မင်းဆစ်တာထက် တစ်ရာပဲ ပိုတာ ပါ”

“မောင့်စကားက အရင်ထွက်ထားတာကိုး။ နောက်ကို ပစ္စည်း ဝယ်ရင် ကလေးအရင်ပြောမယ်။ မောင် ဘာမှမပြောနဲ့”

လေဒီချပ်ပြားစကားကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် တစ်ဘက်အိမ်မှ “ဖျာသည် လာပါဦး” ဆိုသော ခေါ်သံကို ကြားရ၏။ ကျွန်တော် ဖျာအသစ်ကလေးကို ခင်းကာ နှပ်ရင်း သူတို့လင်မယားအတွက် ဝမ်းသာရသည်။ နောက်ထပ် ထပ်ရောင်း ရမည်ဆိုလျှင် သူတို့ ကံကောင်းတာပဲပေါ့ဟု ကျွန်တော်တွေးကာနေမိ၏။ ဈေးဦးပေါက် ပေါက်ဆံခေါက်တာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့အိမ်က လာဘ်ဖွင့်ပေးလိုက်တာဟုလည်း တွေးနေမိသည်။

ထိုအချိန်တွင် လေဒီချပ်ပြားကလည်း နံဘေးက ဖျာအသစ် ကလေးမှာ ဝင်လှဲရင်း “သုံးထောင့်တစ်ရာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် တန်တယ်မောင်” ဟုဆို၏။ သူဆစ်သည့် ဈေးအပေါ်တွင် သူ ဂုဏ်ယူကာ မာန်တက်ပြနေခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ဈေးကပြန်တော့ လေဒီချပ်ပြားက ဒေါနှင့် မောနှင့် အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်ကာလာသည်။

“မောင်တို့များ ဘယ်တော့မှ အချိုးမပြေဘူး။ ဟိုက... လုပ်ချ သွားပြီ။ သိရဲ့လား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အင်္ဂါများ * ၂၁

“ကျွန်တော် ဖျာအသစ်ကလေးမှာ အလင်းတန်းဂျာနယ် ဖတ်ကာ နှပ်နေတုန်း ဒီအသံကြားရတော့ ရုတ်တရက် ဘာမှန်းမသိ။

“ဘာလဲကွ... မင်းစကားက”

“ဘာကမှာလဲ...။ ဟိုဘက်အိမ်က မနေ့က ဖျာဝယ်တာ ထောင့်လေးရာတဲ့”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ...။ တစ်ယောက်အိပ် နေမှာပါ”

“နှစ်ယောက်အိပ်ပဲ။ ဈေးမှာတွေ့လို့ ပြောကြရင်း...ဝင်တောင် ကြည့်ပြီးပြီ။ ဒါမျိုးပဲ။ ဆိုဈေးက လေးထောင့်ငါးရာကို တစ်ထောင်နဲ့ ဆစ်တာ၊ တစ်ထောင့်လေးရာနဲ့ တည့်သတဲ့”

“ဟာ...မဖြစ်နိုင်တာကွာ”

ကျွန်တော် ဖျာပေါ်မှ ငေါက်ခနဲ ထကာထိုင်မိသည်။

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ...။ သူတို့က တစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက် ပေးလို့ အမ်းတော့ ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတွေ တစ်သောင်းခွဲ လောက်ရှိသတဲ့။ ဘာ ဈေးဦးပေါက်လဲ။ ဘာ လမ်းစရိတ်မရှိတာလဲ”

“ဟေ့...မနေ့ကတော့ မင်းပဲ တန်တယ်ဆိုကွ”

“ဒါကတော့ ရှင်ဆစ်တဲ့ သုံးထောင့်ငါးရာကို ကျွန်မက ပြော တာ။ နောက်ကို ဈေးမဆစ်တတ်ရင် ဝင်မပါနဲ့ သိလား။ ထောင့်လေးရာ တန်လောက်ကို သုံးထောင့်ငါးရာနဲ့ ရောင်းသွားတာ...။ အလကား လိမ်တဲ့လူတွေ”

ရှင်တွေ၊ ကျွန်မတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသဖြင့် လေဒီချပ်ပြားနှင့် ကျွန်တော် စကားများကြသည်။ မနက်ခင်းက ရန်ဖြစ်လိုက်တာ ညနေ အထိ လေဒီချပ်ပြားက ကျွန်တော့်ကို စကားမပြော။ သူ့နှုတ်ခမ်းကိုလည်း လိုအပ်သည်ထက် ပိုချွန်ကာထား၏။

ငွေထောင့်ခုနစ်ရာကို ကျွန်တော် မနှမြောပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် ထားမိသော စေတနာကိုတော့ နှမြောပါ၏။ လေဒီချပ်ပြားကလည်း သူမှန်သည်ဆိုသည့်သဘောနှင့် ဂုဏ်ခံကာ နေသေးသည်။ ကျွန်တော်

၂၂ * နီကိရဲ

မိန်းမနှင့် စကားပြောခွင့်မရသော ညနေခင်းကို ငေးကာ စဉ်းစားနေမိသည်။

ဖျာရောင်းကြသူ လင်မယားသည် သင့်တင့်သော စရိတ်ကလေး ရပြီဖြစ်သဖြင့် ဟိုဘက်အိမ်ကို မတန်တဆဈေးနှင့် (မည်မျှပင် ရရဆိုကာ) ရောင်းသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဖြစ်သည်။

ထိုအတွေးဆုံးတော့ ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ငါ့ရိုးသားမှု၊ ပါဝင်ခံစားမှုကို နှပ်ချသွားသော ထိုနှစ်ယောက်ကိုလည်း ဒေါသထွက်မိသည်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်မည်ထင်ပါသနည်း။ ဇာတ်ညွှန်းရေးတတ်သူကို ဇာတ်ညွှန်းရေးသွားသောသူနှင့် ပတ်သက်၍...

“နောက်ဈေးသည်တွေလာရင် တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ” ဟု အသံထွက်ကာ ရင့်ကျူးမိသည်။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

ထို့ထက်ကော ကျွန်တော် ဘာများတတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။

ကျွန်တော်နှင့် ဆွေးသည်အင်္ဂါများ * JR

ကျွန်ုပ်
နှင့်
ကောက်ညှင်းပေါင်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၄

ကျွန်ုပ်တို့

ကောက်ညှင်းပေါင်း

ထိုနေ့ နေ့ခင်းသည် တော်တော်ပျင်းဖို့ကောင်းသော မိုးရာသီ
နေ့လည်ခင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆယ့်တစ်နာရီလောက်က မိုးက ကြမ်းကြမ်း
ရွာသဖြင့် ကျွန်တော် တစ်မေးလောက် ကွေးလိုက်သည်။

အခု အိပ်ယာက နိုးတော့ လူက လေးလံထိုင်းမိုင်းနေသည်။
စိတ်ကလည်း သွက်သွက်လက်လက်မရှိလှ။ မိုးတိတ်သွားသဖြင့် ပတ်ဝန်း
ကျင်က စိမ်းစိုကာ ကြည့်၍ ကောင်းနေသော်လည်း ကျွန်တော့်ခံစားချက်
တွင် တစ်ခုခု လိုကာနေသည်။

ဒါနှင့် ဝရန်တာမှာထွက်ကာ ဆေးလိပ်ကလေးဖွာရင်း လမ်းကို
ငေးနေမိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် “ကောင်လှိုင်းချည်မုန့်၊ ထန်းသီးမုန့်၊
မုန့်ဦးနှောက်” ဆိုသော နာမည်များကို စွဲစွဲငင်ငင်အော်ကာ ဖြတ်သွားသော
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မြင်သည်။

မုန့်ကလေးဝယ်ပြီး ရေခွေးကြမ်းကလေးနှင့် တီးရမလားဟု
ကျွန်တော်စဉ်းစားသည်။ သို့သော် ဆုံးဖြတ်ချက်က မကျ။ လူက တွေတွေ
ဝေဝေဖြစ်ကာနေ၏။ ဈေးသည်ကတော့ ကျွန်တော် ချီတုံချီတုံဖြစ်နေတာ
ကို သိဟန်မတူ။ သူ့ပုံမှန်ခြေလှမ်းနှင့် ပုံမှန်အသံကို အော်ကာ လျှောက်
သွား၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အင်္ဂါများ * ၂၇

ခဏကြာတော့ လေဒီချပ်ပြားက သူ့ဗိုက်ကလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသာဝင့်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော့်လေဒီချပ်ပြားက ကိုယ်ဝန်လေးလကျော်ကျော်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။

“တစ်ခုခု စားမလားလို့ကွာ”

“စားလေ...။ ကလေးလည်း ဆာနေတာ။ ထမင်းဆာတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ခုနက ထန်းသီးမုန့်သည်တော့ လာတယ်ကွ။ ခေါ်လိုက်ရင် အကောင်းသား။ စဉ်းစားနေတာနဲ့”

“ကလေး ကြားသားပဲ။ အဲဒါနဲ့ ထလာတာ။ ခေါ်လိုက်ရင် ပြီးရော...”

ကျွန်တော် တွေဝေနေမိသောစိတ်ကို စိတ်ထဲမှာ အပြစ်တင်ရင်းလမ်းမကိုသာ ငေးနေမိ၏။ ကျွန်တော်သာခေါ်မိရင် ထန်းသီးမုန့်ကလေးနဲ့ ရေခွေးကြမ်း၊ ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဟု တွေးနေမိသည်။ ခဏနေရင် စားစရာတစ်ခုခု လာဦးမှာပဲဟူသော မျှော်လင့်ချက်နှင့်သာ လမ်းမကို ငေးကြည့်နေရသည်။

ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်က အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများသည်။ စားစရာ ပြုစရာရောင်းသော ဈေးဆိုင်မရှိ။ တစ်ခုခုစားချင်လျှင် သုဝဏ္ဏလမ်းဆုံထွက်ချင်လျှင်ထွက်၊ မထွက်ချင်လျှင် အိမ်ရှေ့က လာသော ဈေးသည်ကို မျှော်။ ဒါပဲရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းတစ်ဘက်ထိပ်မှာ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းယာနှင့် ဇီးထုပ်ကလေးတွေ ဘာတွေရောင်းသော အိမ်ဆိုင်ကလေးမှ လွဲ၍ ဘာမှမရှိ။

ဒါနဲ့ လမ်းမကို မျှော်နေတုန်း “မှန်ဘီဒိုတွေ၊ ကုလားထိုင်တွေ ပါတယ်” ဆိုသော ဈေးသည်နှစ်ယောက် လာ၏။ ကျွန်တော် ပြုံးကာ “စားမလား” ဟု လေဒီချပ်ပြားကိုမေးသည်။ ကျွန်တော့် လေဒီချပ်ပြားက ဘာမှမပြော။ မျက်စောင်းကလေးပင် မထိုး။ သူ့ကို မပြောသလိုပင် ပုံမှန်မျက်နှာထားနှင့်ပင် ရှိကာနေ၏။

၂၈ * နီကီရဲ

တစ်ခါတလေ ကျွန်တော့်မိန်းမကိုစရတာ တော်တော်ပျင်းဖို့ ကောင်းသည်။ ကိုယ်က ဝှင်ကလေးကြုံလို့ စသည့်အခါမျိုးတွင် သူက နားမလည်၊ မသိ။ အဲဒီအခါ စသည့်လူက အားလုံးကို ရှင်းပြရ၏။ ဒီတော့လည်း သူက “ဪ...ဟုသာ တစ်ခွန်းတည်းပြောတတ်သည်။ ဟာသစာရေးဆရာက ဟာသမရှိသော မိန်းမနှင့်ညားတာ တော်တော် ပျင်းစရာကောင်းသည်ဟု ကျွန်တော် တစ်ခါတစ်ခါတွေးမိသည်။

အခု ကျွန်တော် စတာကို သူ မျက်စောင်းလောက်တော့ ထိုး သင့်သည်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း “မောင်ပဲ စားပါလား” ဘာလား လောက်တော့ ပြန်ပြောသင့်၏။ နေ့လယ်ခင်း အိပ်ယာမှ နိုးကာစ လေးလံ နေသောစိတ်ကို ရွှင်မြူးသွက်လက်စေခြင်းအလို့ငှာ ကျွန်တော် အားထုတ် လိုက်သော အားထုတ်မှုက အချည်းနှီးဖြစ်ကာသွား၏။

“ပြောင်းဖူးပြုတ် ပူပူလေး”

“စားမလား...။ ပြောင်းဖူးကို ချွေပြီး ဆီဆမ်း၊ ဆားကလေးဖြူး ပြီး လုပ်ပေးမယ်။ ငါက ကိစ္စမရှိဘူး၊ မင်းက အဓိက။ ပြောင်းဖူးက အစာမကြေဘူးကွ။ အထဲမှာက ကလေးနဲ့”

အမှန်တော့ ကျွန်တော်စားချင်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ခုနကကိစ္စကို မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ တမင်ရွံ့ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ပြောင်းဖူးပြုတ်သည် သည်လည်း တကြော်ကြော်အော်ရင်း အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်ကာသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း တိတ်ကာသွား၏။

ခဏကြာတော့ “ဟောဒီက ကောက်ညှင်းပေါင်းပူပူလေး” ဟူသော အော်သံကို ကြားရ၏။ ကျွန်တော် ထကာ ရပ်လိုက်သည်။ အိမ်မှာ မနက်က အပြဲခြောက်ဖုတ်ထားတာရှိသည်။ ကောက်ညှင်းပေါင်း ပူပူကလေးနှင့် အပြဲခြောက်ဖုတ်ကို စိတ်ကူးထဲမှာ စားကြည့်တော့ အရသာက လျှာဖျားပေါ် တက်လာ၏။

“လာပါဦး”

“ကောက်ညှင်းပေါင်းက ပိုတောင် အစာမကြေသေးတယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အင်္ဂါများ * ၂၉

“မင်းမစားချင် နေလေ...။ အာပြဲခြောက်နဲ့ စားမလို့။ ကောက်
ညှင်းပေါင်းပူပူနဲ့ အာပြဲခောက်၊ ရေနွေးကြမ်း။ ရှယ်ပဲ...”

ဒီတော့မှ လေဒီချပ်ပြားက မျက်စောင်းထိုးတော်မူသည်။
ကျွန်တော် အောက်ထပ်သို့ဆင်းကာ ပန်းကန်ကိုင်၍ ထွက်ရ
သည်။

“ကောက်ညှင်းပေါင်း ပူလား”

“ပူတယ်အစ်ကို။ အခုမှ ထွက်လာတာ။ ငချိတ်လား...ရိုးရိုး
လား”

“ပြစမ်းပါဦးဟ”

ဟုတ်ပါတယ်။ ကောက်ညှင်းပေါင်းက အငွေထောင်းခနဲ ပူလိုက်
သည့်ဖြစ်ခြင်း။ တောင်းထဲမှာ ငချိတ်နှင့်အဖြူ နှစ်ကန့်ရှိသည်။ ကောက်
ညှင်းဖြူက ဘိုကိတ်ပဲကလေးတွေနှင့်။ ကျွန်တော် တော်တော်သဘောကျ
သွား၏။

“ဘယ်လိုရောင်းသလဲ”

“အနည်းဆုံး အစိတ်ပါ အစ်ကို”

“အေး...ဒါဆို အစိတ်ဖိုးစီထည့်ဟာ။ တစ်ခု အစိတ်ဖိုးစီထည့်”

ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေက ပူလွန်းသဖြင့် ကောင်မလေးက သူ
လက်ကလေးကို မှုတ်ကာမှုတ်ကာ ထည့်ရသည်။ သူ၏ တစ်ခါပြင်
အစိတ်က သိပ်မများလှ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စားလျှင် ၀၀လင်လင်
ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်။

“ကဲကဲ... ငါးဆယ်ဖိုးစီထည့်ဟာ”

ကောင်မလေးက တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ ထည့်သည်။ ငါးဆယ်
ဖိုးဆိုတာ အစိတ်ဖိုးနှစ်ဆဖြစ်သော်လည်း ငါးဆယ်ဖိုးကျတော့ နည်းနည်း
များသည်။ ကျွန်တော် ကျေနပ်ကာသွားသည်။ ဒါ လူ့သဘာဝ ဖြစ်တတ်
သည်လား မသိ။ အစိတ်ဖိုးသည်လည်း လက်သီးဆုပ် တစ်ဆုပ် ဆိုလျှင်
ငါးဆယ်ဖိုးက လက်သီးဆုပ် နှစ်ဆုပ်ဖြစ်ရမည်။ အခု ထိုအနေအထား

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်

ထက်များသည့်အတွက် ကျွန်တော် ကျေနပ်ကာသွားခြင်းဖြစ်၏။

နှမ်းထောင်းဖြူး၊ အုန်းသီးခြစ်ထည့်ပြီးတော့ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံ ထုတ်ကာပေးသည်။ အဲဒီတော့မှ ပြဿနာက တက်တော့၏။

“တစ်ထောင်တန်ကြီး။ ကျွန်မမှာ မရှိဘူး အစ်ကို။ အခုမှ ဈေးဦးပေါက်တာ။ နှစ်ရာတန် မရှိဘူးလား”

“ခဏနေဦးဟ။ ကလေးရေ...နှစ်ရာတန်ရှိလား”

ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်ကို လှမ်းအော်တော့ လေဒီချပ်ပြားက “မရှိဘူး” ဆိုသော စကားတစ်ခွန်းကိုသာ ပြော၏။ ကျွန်တော် ခဏ စောင့်ခိုင်းထားကာ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ကြည့်တော့ အကြွေခြောက်ဆယ့်နှစ်ကျပ်သာရှိ၏။ ကျွန်တော် တော်တော်စိတ်ညစ် ကာသွား၏။ ဒီပိုက်ဆံကိုပေးကာ နောက်နေ့မှ လာယူပါဟုပြောလျှင်လည်း ငွေလေးဆယ်နီးပါးကို သူ ထားခဲ့ချင်မည်မဟုတ်။ ပြီးတော့ ဒီဈေးသည် ကောင်မလေးက ကျွန်တော်နှင့် မရင်းနှီး။ ဝယ်ပြီးသားတွေကို တစ်ပုံပြန် ထည့် ဆိုပြန်တော့လည်း နှမ်းထောင်းတွေဖြူး၊ အုန်းသီးတွေ ထည့်ပြီးမှ ရမည်မဟုတ်တော့။

“ငါ့မှာလည်း အကြွေက ခြောက်ဆယ်ပဲရှိတာ။ လာလာ...ငါ လိုက်အမ်းပေးမယ်”

“ရတယ်...အစ်ကို”

ကောင်မလေးက တောင်းကို ရွက်ကာ နောက်မှလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ဟိုဘက်လမ်းထိပ်က အိမ်ဆိုင်ကလေးကို သွားရသည်။ ကျွန်တော့်မှာသာ နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ရှိလျှင် နောက်တစ်ရာဖိုး ထပ်ထည့် ဟု ပြောမိမှာ သေချာသည်။

အိမ်ဆိုင်ကလေးကိုရောက်တော့ ကောင်မလေးက သူ့ ကောက် ညှင်းပေါင်းတောင်းကို အိမ်ဆိုင်ကလေးရှေ့က ခုံတန်းလေးမှာ ချ၏။ ကျွန်တော်က ဒီအတိုင်း တစ်ထောင်ဖိုး အကြွေအမ်းပါဟုဆိုလျှင် ခက်ခဲ မည်ဆိုတာ သိသည့်အတွက် စီးကရက်လေးလိပ် ဝယ်လိုက်၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အင်္ဂါများ * ၃၁

“ဟဲ့...ထောင်တန်ကြီးလား။ ဒုက္ခပဲ”

အိမ်ဆိုင်ရောင်းသူ အဘွားကြီးက အလန့်တကြားအော်သည်။
ငွေရှစ်ဆယ်နှင့် ထောင်တန်ကိုအမ်းဖို့ သူ စိတ်ညစ်သွားဟန်တူ၏။

“အမ်းပေးပါ အဘွားရယ်။ ဒီမှာလည်း ဈေးဝယ်ပြီးလို့ အကြွေ
မရှိတာနဲ့”

အဘွားကြီးက ကောက်ညှင်းပေါင်းသည်ကလေးကို ကြည့်ကာ
“ဪ” ဟု တစ်ခွန်းပြောကာ သူ့သံဘူးထဲက ပိုက်ဆံတွေရော၊ ထုတ်တန်း
မှာ ညှပ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေရော အိမ်ထဲကို ဝင်ကာပင် ယူရသေး၏။
အမ်းရသဖြင့် ကျွန်တော်ဝမ်းသာပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုပေး
သည့် (အမ်းသည့်)ငွေထဲတွင် မှတ်မှတ်ရရ ရာတန်တစ်ရွက်သာ ပါသည်။
ကျန်တာ အကြွေတွေချည်းသာဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အားရဝမ်းသာ သူရေတွက်ပြီးသော ငွေတွေကို ယူကာ
အလှည့်တွင် ထိုဈေးဆိုင်ကလေးရှေ့မှာရှိသည့် မြောင်းကို ခင်းထား သော
တံတားက ကျိုးကာကျသည်။ ရုတ်တရက် ယိုင်သွားသော ခန္ဓာကိုယ်ကို
ထိန်းဖို့ လှမ်းကိုင်လိုက်မိတာက ကောက်ညှင်းပေါင်းတောင်း ဖြစ်ကာ
နေ၏။

ကောက်ညှင်းပေါင်းတောင်းသည် ကျွန်တော့်လက်နှင့် တိုက်မိ
ကာ အောက်က ဗွက်ရေမြောင်းထဲ ဇောက်ထိုးကျကာသွား၏။ အော်သံ
တွေ၊ အံ့ဩသံတွေ ဆူညံကာသွား၏။ ကျွန်တော်လဲနေရာက ကမန်း
ကတန်းထရပ်တော့ ကောက်ညှင်းပေါင်းတောင်းက ဗွက်ရေမြောင်းထဲကို
တအိအိထိုးကာ ဆင်းနေဆဲ ရှိသေးသည်။

“အစ်ကိုလုပ်တာ၊ အစ်ကိုလုပ်တာ။ အစ်ကို့လက်နဲ့ ထိတာ”

ကောက်ညှင်းပေါင်းသည်ကလေးက တအားကြုံးကာ အော်
သည်။

“အေးပါဟာ...ငါသိပါတယ်။ ငါလည်း လဲသွားတော့...”

“ဒီမှာ အကုန်သွားပြီ အစ်ကို။ ကျွန်မက ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်

၃၂ * နီကီရဲ

“အေးပါဟာ...။ ကဲ... နင် အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့တော့”

ကောက်ညှင်းပေါင်းတောင်းထဲကို ဗွက်ရေတွေဝင်ကာ အားလုံး ပျက်စီးသွားပြီဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ အိမ်ကိုရောက်တော့ လေဒီချပ်ပြားက မျက်မှောင်ကို ကြုတ်ကာ ကြည့်နေ၏။

“ကလေး... ငါ့ပိုက်ဆံအိတ် ပေးစမ်းကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေးမနေနဲ့တော့ကွာ၊ ပိုက်ဆံအိတ်သာ ပစ်ချလိုက်၊ ကဲ...ညီမ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“လေးထောင်တော့ပေး အစ်ကို၊ ကျွန်မရောင်းရင် အဲဒီလောက် အမြဲရတာပါ။ ကျွန်မလည်း မလိမ်ပါဘူး။ ရေတွေစိုကုန်မှ ရောင်းလို့ မဖြစ်တော့လို့ တောင်းရတာပါ”

ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောတော့ပါ။

ထောင်တန်လေးရွက်ကို ထုတ်ကာ ပေးလိုက်၏။ လေဒီချပ်ပြား က ဇာတ်လမ်းအစုံကို သိကာ သုံးထောင်နှင့် ဈေးဆစ်ကာ နေသေးသည်။ ကျွန်တော်က မဆစ်ဖို့ တားကာ ပေးလိုက်ပါသည်။ ထိုထောင်တန်များ ကတော့ အမ်းစရာမလိုတော့သဖြင့် ကောင်မလေးက တောင်းကို ခါကာ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော် မောသွားကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာပြီး အိမ်ပေါ်မတက်သေးဘဲ အောက်မှာထိုင်နေမိသည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ပေါ်မှ ကျွန်တော့်လေဒီချပ်ပြား၏ လှမ်းခေါ်သံ ကို ကြားရသည်။

“ဒီမှာ အာပြဲခြောက်နဲ့ လေးထောင်တန် ကောက်ညှင်းပေါင်း လာစားဦးလေ”

ကျွန်တော်နှင့် ဆွေးသည်အင်္ဂါများ * ၃၃

ရေချိုးသွားသော

ပန်းသီး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၄

ကမ္ဘာ၏ ပထမဦးဆုံး လူသားဖြစ်သော အာဒံတစ်ဦးတည်း ရှိစဉ်ကတည်းက အရောင်းအဝယ်ဆိုတာ ရှိသည်ဟုဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ကို လူတွေက လွန်လွန်းသည်ဟု ဆိုကြလိမ့်မည်လား မသိ။

ဘုရားသခင်က အာဒံ၏ နံရိုးတစ်ချောင်းကို ယူကာ အာဒံအား ဧဝကို ဖန်ဆင်းကာ ပြန်ပေးခဲ့သည့်အတွက် အာဒံသည် ဧဝကို နံရိုးတစ်ချောင်းကိုပေးကာ ဝယ်လိုက်ရသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

ဒီတွေးကွက်ကလေးက ဟာသနည်းနည်းတော့ ပါသည်။ ကျွန်တော့် နံရိုးတစ်ချောင်းဖြစ်သော လေဒီချပ်ပြားကို ခပ်ရွှင်ရွှင်ကလေး ပြောပြတော့ ကျွန်တော့်နံရိုးကလေးက ထုံးစံအတိုင်း ဘာမှပြန်မပြော။ ဈေးက သူကိုယ်တိုင်ဝယ်လာခဲ့သော မုန်လာဥတစ်စည်းနှင့် ရန်ဖြစ်ကာနေ၏။

“ကြည့်စမ်းပါဦး...နပ်ချတာခံရပြီ။ ဒီမုန်လာဥစည်းက အရင့်တွေချည်းပဲ”

“အာဒံနှင့်ဧဝ နှစ်ယောက်ရှိလာပြန်တော့ အရောင်းအဝယ်က စပြန်ရောကွ။ ပန်းသီးလေ...။ အဲဒီပန်းသီးကနေပြီးတော့ အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်လာတာတဲ့။ ဒီတော့ အချစ်ဆိုတာလည်း ရောင်းကုန်တစ်မျိုးပဲ မဟုတ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလွဲများ * ၃၇

ဘူးလား”

“ဒီမုန်လာဥကို ပြောနေတာ။ တစ်စည်းမှ သုံးလုံးပဲနုတယ်။ ကျန်တာ အရင့်တွေချည်းပဲ။ တော်သေးတယ်...ဒီတစ်စည်းက နုပေလို့”

ကျွန်တော် တော်တော်စိတ်ညစ်သွား၏။ မနက်ခင်းမှာရသော အတွေးဆန်းကလေးကို ထောက်ခံပေးမည့်သူ မရှိပါကလား။ ဒီအတွေးက ရာဇဝင်တွင် ကျန်ရစ်နိုင်သော ကဗျာတစ်ပုဒ် ရချင်ရနိုင်သည် ဆိုတာကို ကျွန်တော့်နံရိုးတစ်ချောင်းက မသိ။ ဆရာသစ္စာနီ၊ ဆရာဇော်ဇော်အောင်၊ ဆရာတာရာမင်းဝေတို့နှင့် တွေ့မှ ပြောပြဖို့ ကျွန်တော် သိမ်းထားလိုက်ရသည်။

အခုနေ ဗီဒီယိုတစ်ကားလောက် လာအပ်ရင်လည်း “ပန်းသီးရောင်းသူများ” ဆိုသော ခေါင်းစဉ်နှင့် အချစ်ကားလေးတစ်ကားလောက်တော့ ရောင်းစားလို့ ရမည်ထင်သည်။ ကောင်မလေးက အချစ်ကို ကိုးကွယ်သူ၊ ကောင်လေးက အာဒံနှင့်ဇဝကို နမူနာယူပြီး အချစ်ဆိုတာ ရောင်းကုန်ဟု သဘောထားသူ။ သူတို့နှစ်ယောက် ပန်းသီးတစ်လုံးနဲ့ စတွေ့ပြီး ချစ်သွားကြမည်။ သို့သော် စတွေ့ကတည်းက ကောင်မလေးက ပန်းသီးကို ဘုရားတင်ဖို့ ဝယ်တာဖြစ်ပြီး ကောင်လေးက ပန်းသီးတွေကို မုန်းလို့ဝယ်တာဖြစ်ရမည်။

ဒီလို ပန်းသီးတစ်လုံးအပေါ်မှာ အယူအဆမတူသော ချစ်သူနှစ်ဦး ဘာတွေဆက်ဖြစ်ကြမည်နည်း။ ဟာသကလေးတွေလည်းပါမှ ကောင်းမည်။ ဒီလိုဇာတ်ကားမျိုးက ကိုအောင်မင်းသိမ်းတို့၊ ကိုမျိုးမင်းတို့ ကြိုက်နိုင်သည်။ မင်းသားက မောင်မိုး၊ မင်းသမီးက အုဝဲ။ ဒါမှမဟုတ် နန္ဒာလှိုင်ပေါ့။ ကိုအရိုင်းတို့၊ ကိုကင်းတို့ကလည်း ပါရဦးမည်။ ကိုမိုက်တီးကတော့ ဒီလိုဇာတ်ကားမျိုးကို ကြိုက်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။ သူက မင်းသမီး၊ မင်းသားအဖွင့်ကို ပြဿနာတော်တော်ကြီးကြီးနှင့် ဖွင့်မှ ကြိုက်တတ်သည်။

“မုန်လာဥ ချဉ်ရေချက်မယ်၊ ငါးခူစဉ်းကောနဲ့။ တို့စရာက

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

၃၈ * နီကီရဲ

ဟင်းခလာချဉ်ပတ်နဲ့ ခရမ်းကျွတ်သီးကလေးတွေ။ ငါးခူဈေးကလည်း
မပြောချင်ဘူး။ မောင် စားချင်တယ်ဆိုလို့သာ...။ မုန်လာဥချဉ်ရေက
ငါးခူအရိုးနဲ့ ချက်မှာနော်”

“ကောင်းတယ်ကွာ...။ ဇာတ်သိမ်ကတော့ ကွဲရင် လူမကြိုက်
ဘူးတဲ့။ ရအောင် ပေါင်းရမာ။ ပေါင်းရင်လည်း ပန်းသီးနဲ့ပဲ ပေါင်းရမာ။
ဒါမှပဲဖြစ်မယ်”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ မုန်လာဥကို မခွံနွှာပေးမှာလား”

ကျွန်တော် သတိဝင်လာတော့ ကျွန်တော့်နံရိုးကလေးက နှုတ်ခမ်း
ဆူစပြုနေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးခရီး ဘယ်အထိရောက်ပြီး ဘာ
တွေဖြစ်မှန်း သူသိဟန် မတူ။

“ကိုယ်... စိတ်ကူးလေးတစ်ခု ရလို့ပါကွာ”

“မုန်လာဥကို ခွာထားပါလို့။ ငါးခူ ကိုင်ဦးမယ်”

“ခုနက မင်းကိုငါပြောတဲ့ ပန်းသီးဇာတ်ကလေးလေ...”

“မုန်လာဥပါ ဆိုနေမှ”

ကျွန်တော် ဘာမှမတတ်နိုင်။ မုန်လာဥအခွံသင်ပေးရင်း၊ ပန်းသီး
ဇာတ်ကို စိတ်ကူးထဲမှာ ဆက်ရသည်။ မောင်မိုးက ပန်းသီးတွေကို မုန်း
မုန်းတီးတီးနှင့် လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ အူဝဲ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဒီနေရာမှာ
အူဝဲက စိတ်နာကျည်းစွာဖြင့် စကားတစ်ခွန်းတော့ ပြောရမည်။ ထိုစကား
ကလည်း ပန်းသီးနှင့် ပတ်သက်နေရမည်။ ပြီးတော့ ကွဲသွားရင်လည်း
မြန်မာပရိသတ်က မကြိုက်တတ်ကြ။ ပေါင်းပေးမည်ဆိုလျှင်လည်း
ပန်းသီးနှင့်ပင် ပေါင်းရမည်။

ထိုသို့ ဆက်တွေးရင်း မုန်လာဥတစ်စည်းနှင့်သုံးလုံး အခွံသင်ပြီး
သားဖြစ်သွား၏။

“ထီးကိုင်းတစ်ကိုင်း ကျိုးနေတာ သိလား။ မနက်က ဈေးသွား
တော့မှ သိတယ်”

ကျွန်တော့်နံရိုးတစ်ချောင်းက ငါးခူကို ကျောဘက်မှ အံကြိတ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အင်္ကျီများ * ၃၉

ကာလှီးရင်း လေသံမှန်မှန်ဖြင့်ပြော၏။ ဟုတ်တယ် 'ထီး'။ ဇာတ်သိမ်းမှာ မောင်မိုးက ထီးကလေးတစ်ချောင်းကို ပျောင်းခနဲနေအောင် ဖွင့်လိုက်မည်။ ထိုထီးထဲက ပန်းသီးကလေးတစ်လုံး ကျလာမည်။ အူဝဲက ထိုပန်းသီးကလေးကို ဖမ်းပြီး...

“တစ်လောက ထီးက ပျောက်သွားတာလား၊ ကျန်ခဲ့တာလား”

“အာဒံက ဧဝကိုပေးသလို ပေးတာလား”ဟု အူဝဲက မေးမည်။ မောင်မိုးက ခေါင်းညိတ်ကာ “အချစ်ဆိုတာ အဲဒီကစတာလေ။ ကိုယ်အခု ပန်းသီးတွေကို မမုန်းတော့ဘူး သိလား”ဟု မောင်မိုးက ပြန်ပြောမည်။ အူဝဲက ရှက်ကာ ပန်းသီးကလေးကို ကိုက်လိုက်လျှင် ကျွန်တော် ဇာတ်သိမ်းလို့ ရပြီ။

“ထီးက ပျောက်ပြီလားလို့ မေးနေတာ”

ကျွန်တော် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝထဲ ပြန်ရောက်လာ၏။

“ကိုမိုက်ကားထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာပါကွာ၊ မပျောက်ပါဘူး”

“နေ့တိုင်းတွေ့နေတဲ့ဥစ္စာ၊ ထီးက ပြန်ကို မရဘူး”

ဒါတော့... ကျွန်တော့်အမှားဖြစ်၏။ ကိုမိုက်တီးနှင့်ကျွန်တော် အမြဲတွေ့သော်လည်း ဒီကိစ္စကို မပြောဖြစ်ကြ။ ကျွန်တော့်ဘက်က သတိမရသလို ကိုမိုက်တီးကလည်း သတိရဟန်မတူ။ ကျွန်တော့်ထံမှ အမြဲအနိစ္စဖြစ်တတ်သောပစ္စည်းများက ထီး၊ လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် မီးခြစ်များသာဖြစ်၏။ မကိုင်လိုက်နှင့်၊ ကိုင်တာနှင့် သွားပြီသာ မှတ်ပေရော့ပဲ။

“မနက်ဖြန်တွေ့ရင် တောင်းမယ်ကွာ...။ စိတ်ချ”

“ထီးက ဒီတစ်ချောင်းပဲရှိတော့တာ။ မိုးရွာရင် ဒုက္ခ။ ဈေးထဲရောက်မှ ကိုင်းနှစ်ချောင်းကျိုးနေတာ တွေတာ”

“ဈေးထဲမှာ ပြင်ခဲ့ရောပေါ့ကွာ”

“ဈေးထဲမှာ ထီးပြင်တဲ့သူမရှိဘူး။ အဲဒါ...လုပ်ဦး။ မိုးရွာရင် ဒုက္ခရောက်ဦးမှာပဲ”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်

၄၀ * နီကီရဲ

ခဲ့သည်။ ပန်းသီးဇာတ်လမ်းကို ဆက်စဉ်းစားနေတုန်း၊ ဘိုဘိုဟန်၏
“အသည်းနှလုံးကို... ပန်းသီးလေးလို...အအေးခန်းသေတ္တာထဲမှာ...ထား
စားရန်” ဆိုသော သီချင်းကလေးကလည်း ပါမှကောင်းမည်။

ကျွန်တော်တွေ့နေ စဉ်းစားနေတုန်းမှာပင် အိမ်ရှေ့မှ အော်သံ
တစ်သံကို ကြားရ၏။

“သော့တွေ ပြင်တယ်၊ ထီးတွေ ပြင်တယ်၊ ဂက်စ်ထည့်တယ်”

ကျွန်တော့်အတွေးကို ခဏရပ်ကာ ဝမ်းသာအားရ လှမ်းကာခေါ်
သည်။

“ထီးဆရာ...လာပါဦး”

အိတ်ကလေးလွယ်ကာ ထီးထုပ်ကလေးထမ်းထားသူက ဆတ်
ခနဲရပ်ကာ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ လက်ညှိုးကလေး
တစ်ချောင်းကို ထောင်ကာပြ၏။ ကျွန်တော်ခေါ်တာ ဟုတ်ရဲ့လားဆိုသည့်
သဘောပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြတော့
အိမ်ဘက်ကို လျှောက်လာသည်။

“ထီးပြင်ဆရာ လာပြီကွ။ မင်းထီးက ဘယ်မှာလဲ”

“ထီးက ဆွဲခြင်းထဲမှာလေ”

ကျွန်တော့် လေဒီချပ်ပြားက ငါးခုတော့ကို နုတ်နုတ်စင်းနေရာမှ
ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော် ထီးကိုယူကာ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ရ၏။ ထီးပြင်
ဆရာက အိန္ဒိယလူမျိုးဖြစ်သည်။ အဝတ်အစားက နွမ်းပါး၏။ နှုတ်ခမ်း
မှာတော့ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ကလင့်အိစ်ဝုဒ်ပုံစံမျိုးနှင့် ခဲရင်း ကျွန်တော့်
ထီးကို ဖွင့်ကာ လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

“အကို့ထီးနော်...။ ခရိုင်တွေက လည်နေတယ်။ ကိုင်းက
နှစ်ချောင်းစလုံး နဖားကနေပြီး ကျိုးနေတယ်။ ထီးအရွက်ကလည်း
မကောင်းတော့ဘူး။ အားလုံး ပြင်မလား အစ်ကို”

“ကိုင်းကျိုးတာပဲ လဲပါကွာ...။ ကျန်တာ ရပါတယ်”

“တစ်ခါတည်း ကိုင်းရော၊ ထီးရွက်ရော လဲပါလား အစ်ကို။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အင်္ဂါများ * ၄၁

ကျွန်တော့်မှာ ထီးရွက်အသစ်တွေ ပါတယ်။ ဒီကောင်က နိုင်လွန်။ သိပ်ခိုင်တယ်။ နှစ်ရာပဲပေး”

ကိုယ့်ဆရာက ထီးတွေ စုချည်ထားသော အလိပ်ကလေးကို ဖြည့်ကာပြသည်။ သူ့ဆီမှာရှိသည့် ထီးရွက်က ဘယ်လိုလုပ် အသစ် ဖြစ်မှာလဲ။ ထိုအချိန်မှာ မောင်မိုးက ပန်းသီးတစ်လုံးကို ကိုက်ကာနေသည်။ အိန္ဒြာကျော်ဇင်က သူ့ပန်းသီးကလေးတွေကို ဘယ်လိုချစ်ကြောင်း အေးသီ တာကို ပြောကာပြနေ၏။

“မလဲတော့ပါဘူးဗျာ...။ ကိုင်းကျိုးတာပဲ ပြင်ပါ။ ဘယ် လောက်ပေးရမလဲ”

ကိုယ့်ဆရာက ထီးကို လှည့်ပတ်ကာ ကြည့်ပြန်၏။

“နဖားအသစ်တစ်ချောင်းပါ ထည့်မယ်ဆိုရင် တစ်ချောင်းကို ခုနစ်ဆယ့်ငါးကျပ်အစ်ကို။ ခရိုင်ရွဲနေတာလည်း ပြန်ပြင်ပေးခဲ့မယ်၊ ချုပ် လည်း ချုပ်ပေးခဲ့မယ်”

“အေး...ချကွာ”

ကိုယ့်ဆရာက သူ့လွယ်ထားသော လွယ်အိတ်အစုတ်ကလေး ထဲမှ ထီးပြင်ဖို့ ကိရိယာတွေကို ထုတ်သည်။ ကျွန်တော့်ထီး၏ ကျိုးနေ သော ကိုင်းကို ထည့်ရန်အတွက်တော့ သူ့ထံမှာ ပါလာသော ထီး အဟောင်းတစ်ချောင်းမှ ဖြုတ်ကာယူသည်။ ပြီးတော့ သူပြင်ဆင်မှုကို စိတ်ဝင်တစား လုပ်တော့၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်ရယ်မဟုတ် စိတ်ဝင် တစား ကြည့်နေမိသည်။

ထီးရွက်ကို အကုန်လှန်ကာ ပလာယာနှင့်လည်း ညှပ်သည်။ သွားဖြင့်လည်း ကိုက်သည်။ လက်ဖြင့်လည်း လိမ်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း စကားပြောသေး၏။

“အခု ထီးတွေနော်၊ တော်တော်ဈေးတက်သွားပြီ အစ်ကို။ ကြော်ငြာမှာပါတဲ့ ထီးတွေက ပိုဈေးကြီးတယ် အစ်ကို။ အစ်ကိုထီးက ကြော်ငြာထီးပဲ။ အရင်တုန်းက ကြက်ဆင်ဖဲထီးတွေ သိပ်ကောင်းတယ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

၄၂ * နီကီရဲ

အစ်ကို။ အခု ထီးတွေနော် ပါးတယ်၊ ပေါ့တယ်၊ ပျက်လွယ်တယ်”
ကိုယ့်ဆရာက ထီးပြင်ရင်း အပျင်းပြေ စကားတွေပြောကာ
နေ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့စကားတွေကို အင်း...အဲတော့ လိုက်ပေး
ရ၏။

“ကျွန်တော့်အဖေနော် ထီးပြင်တယ်၊ ဖိနပ်ချုပ်တယ်။ ကျွန်တော်
ဒီအမွေကို ရတယ်။ ညီအစ်ကို ခြောက်ယောက်ထဲမှာ ကျွန်တော်ပဲ အဖေနဲ့
တူတယ်”

“ဟုတ်လား... ကောင်းတာပေါ့။ ကောင်းတယ်”

“ဒီပစ္စည်းတွေက ကျွန်တော့်အဖေလက်ထက်ကတည်းက ပစ္စည်း
တွေ အစ်ကို။ အဖေက ကျွန်တော့်ကိုပဲ ပေးတယ်”

“ဪ... မိဘအမွေပဲ။ ကောင်းတယ်”

ဒီလို စကားပြောရင်း ပြင်ရင်းနှင့် ကျိုးနေသော ထီးကိုင်း နှစ်
ကိုင်းတို့ တပ်ပြီးသွားသည်။ သူ့ originalမဟုတ်သဖြင့် ကျိုးနေသော
ထီးကိုင်းနေရာတွင် အသစ်တပ်ထားသော ထီးကိုင်းကို လေပစ်တွင်ဝင်
အောင် တူနှင့်ထုကာ နန်းကြိုးနှင့် ဆက်ရမည့်နေရာသို့ရောက်တော့ ကိုယ့်
ဆရာက အောက်ကထီးကိုင်းကို တင်ထုစရာ နေရာရှာသည်။

ကိုယ့်ဆရာပြင်နေတာက အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်မှာ ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ဆရာက တင်ထုစရာ ဟိုဟိုဒီဒီရှာတော့ ကျွန်တော်
နေသောအိမ်မှာ ရေအပြည့်မောင်းထားသော အုတ်ကန်ကို သွားတွေ့ကာ
ထီးနှင့်တူကို ယူကာ ထွက်သည်။

“ကြေးနန်းကြိုးချည်ထားပေမဲ့ လေပစ်တွေကိုပါ ခိုင်အောင်
ရိုက်ပေးခဲ့မယ်အစ်ကို။ စိတ်သာချ။ ကျန်တဲ့ကိုင်းသာ ကျိုးရင်ကျိုးမယ်၊
ကျွန်တော့်ကိုင်းက မကျိုးစေရဘူး”

“ကောင်းသလိုသာ ကြည့်လုပ်ပါဗျာ”

အုတ်ကန်ဘောင်ပေါ်မှာ ထီးရွက်တွေကိုဖြန့်ရင်း ခက်ခက်ခဲခဲ
တူဖြင့် အသာထုရိုက်နေတုန်း တူက သစ်သားလက်ကိုင်ဦးမှပြုတ်ကာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အင်္ကျီများ * ၄၃

တူဦးခေါင်းက ရေထဲသို့ ကျကာသွား၏။

“ဟာ...ဒုက္ခပဲအစ်ကို။ ရေကန်ထဲ တူခေါင်းကျသွားပြီ”

ကျွန်တော်လည်း မြင်နေရက်မို့ ဘာမှမပြောသာ။ ရေသန်ကလည်း ဒီနေ့မှ ရေအပြည့် မောင်းကာထားပြီးသား ဖြစ်နေသဖြင့် ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ကိုယ့်ဆရာကလည်း သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် မုတ်ဆိတ်မွှေးကို ပွတ်ကာသပ်သာဖြင့် ရေကန်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန်တူသည်။

“ဘာလုပ်ရမလဲ အစ်ကို။ ကျွန်တော် ရေကန်ထဲ ဆင်းဆယ်ရမလား”

“မှတစ်ပါးအခြားမရှိပြီ” ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ထိုတူကလည်း သူ့အဖေ အမွေပေးထားခဲ့သောတူ မဟုတ်လား။ ပြီး ကိုယ့်ဆရာက မေးသာမေးသည်။ သူ့အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီးသား ဖြစ်နေ၏။

“ဒီတူကလေးမရှိရင် ဘာအလုပ်မှ ဆက်လုပ်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်လို့ပါအစ်ကိုရာ”

“အေးကွာ... ဆင်းပေါ့။ ဒါပဲရှိတာပဲ”

ကိုယ့်ဆရာက လေးပေခန့်ရှိသော ကျွန်တော့် အုတ်ရေကန်ကလေးထဲကို ခါးတောင်းမြောင်နေအောင် ကျိုက်ကာ ဆင်းသည်။ ပြီးတော့ သူတူခေါင်းလေးကို ရေငုတ်ကာ ရှာ၏။ တူခေါင်းတွေ့တော့ သူတစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေစိုနေပြီ။

“တွေ့ပြီအစ်ကို။ ကျွန်တော် ရေပါ တစ်ခါတည်း ချိုးလိုက်တော့မယ်နော်”

ကိုယ့်ဆရာက ရေကန်ထဲကတက်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ခွင့်တောင်းသည်။ ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ သူတစ်ကိုယ်လုံးလဲ ရေတွေစိုနေပြီ။

“အေးကွာ... ချိုးပေါ့”

ကိုယ့်ဆရာက ရေကို ကျကျနန အားရပါးရ အေးအေးဆေးဆေးကိုချိုးသည်။ ရေချိုးရင်း ကုလားလို သီချင်းများကလေးပင် ဆိုလိုက်သေး၏။ ရေမိုးချိုးပြီးတော့မှ ကျွန်တော့်ထီးက ကျန်သောအစိတ်အပိုင်းတွေကို ဆက်ကာပြင်သည်။ ပြင်ပြီးတော့ လုံချည်ရေစိုကလေးနှင့် ကျွန်တော့်ကိုပြောသည်။

“အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို လုံချည်တစ်ထည်ပေးပါလား အစ်ကို”

ကျွန်တော် တစ်ချက်စဉ်းစားသည်။ လုံချည်ရေစိုကြီးနှင့် သူတစ်နေ့လုံး ထီးပြင်ဖို့ လျှောက်အော်နေလို့ ရပျဲမလား။

“စိတ်ချပါအစ်ကို။ နောက်နေ့ အစ်ကိုလုံချည်နဲ့ ကျွန်တော့်လုံချည်လာလဲပဲ။မယ်”

“ဟာ... ကိစ္စမရှိပါဘူးဗာ။ ပေးမယ်...ခဏလေး။ မိန်းမရေမိန်းမ။ ငါ့လုံချည်တစ်ထည်လောက် ပေးပါဦးဟ”

“ဘာတောင်းတာလဲ။ ဘာလဲ...”

လေဒီချပ်ပြားက ဟင်းချက်နေရာမှ လှမ်းကာအော်သည်။

“လုံချည်...လုံချည် တစ်ထည်လို့”

ကိုယ့်ဆရာက သူ့လုံချည်ရေစိုကြီးနှင့်ပင် ကျွန်တော့်ထီးကို ဖွင့်ကာ ကာပြရင်း အဆင်ပြေသွားပြီးဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။ သုံးလေးငါးခါလည်း ဖွင့်ကာပြသည်။

“လုံချည်ဆို...။ရှေ့...။ဟင်...ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း”

ကျွန်တော့် လေဒီချပ်ပြားက နားမလည်သလို မေးသည်။ ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့ရေကန်နားက လုံချည်တောင်းသဖြင့် ကျွန်တော် ရေချိုးနေတာဟု သူထင်ပုံရသည်။ အခုရောက်လာတော့ ရေချိုးနေသူက ကုလားကြီးဖြစ်ကာနေသဖြင့် နားမလည်ဟန် တူသည်။ ရေချိုးသံကိုလည်း သူ ကြားဟန်တူသည်။

“တူက ရေထဲကျသွားလို့ကွာ။ ကဲကဲ...လုံချည်ပေး”

မိန်းမထံမှ လုံချည်ကို လှမ်းယူလိုက်သည့်အခါတွင်မှ ကျွန်တော့်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အင်္ကျီများ * ၄၅

မှာ ခံစားချက်တစ်ခုသွားပေါ်သည်။ လုံချည်က အကောင်းကြီး။ ကျွန်တော့် အိမ်နေရင်းဝတ်သည့် လုံချည်မျိုးမဟုတ်။ ဒီလုံချည် သူ့ကိုပေးလိုက်လျှင် ပြန်ရမရ မသေချာ။

သို့သော် လုံချည်ကို လှမ်းယူပြီးမှ ကိုယ့်ဆရာကို လှမ်းမပေးဘဲ အကောင်းမို့ ပြန်လဲရမှာကိုလည်း ကျွန်တော် အားနာကာ ရှက်နေမိသည်။ သူကလည်း လက်လှမ်းကာနေပြီ ဖြစ်သည်။ “ပစ္စယော ဟောတု” ဟု မရွတ်မိဘဲ ကျွန်တော် လုံချည်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ကိုယ့်ဆရာက လုံချည်ကို လဲဝတ်ကာ သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ ပါးသိုင်းမွှေးကို သူ့လုံချည်ရေစိုကလေးနှင့် ပွတ်ရင်းပြောသည်။

“စိတ်ချနေ အစ်ကို။ မနက်ဖြန် ကျွန်တော် လုံချည် လာလဲ ပါ့မယ်။ ကျွန်တော့် လုံချည် ဒီမှာပဲ လှမ်းထားခဲ့မယ်။ ဂက်စ်မီးခြစ်တွေ ဘာတွေ ရှိလားအစ်ကို။ ကျွန်တော် ဂက်စ်ထည့်ပေးခဲ့ပါ့မယ်”

“အား...ရပါတယ်ကွာ။ နေပါစေ”

ခဏကြာတော့ “သော့တွေပြင်တယ်၊ ထီးတွေပြင်တယ်၊ ဂက်စ် ထည့်တယ်” ဆိုသော အော်သံနှင့်အတူ ကိုယ့်ဆရာ ထွက်ကာသွား၏။ သူထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ ကျွန်တော်နှင့် လေဒီချပ်ပြားတို့ ရန်ဖြစ်ကြ သည်။

“ထီးပြင်တာ ပြင်ပါ။ ရေမိုးချိုးပြီး လုံချည်ပါပေးလိုက်ရတယ် လို့။ မပြောချင်ဘူး”

“သူ့အခြေအနေနဲ့ သူဖြစ်တာပဲကွာ။ ငါ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ သူ နောက်တစ်နေ့လာပေးမယ် ပြောတာပဲ”

“လာပေးမလား။ ဟင်း...ဟင်း မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ လုံချည် က အကောင်းကြီး”

“အေး...အဲဒါ မင်းပဲ ပေးတာမဟုတ်လား”

“ဘယ်သိမလဲ၊ ရှင် ရေချိုးနေတယ် ထင်တာကိုး။ ပြောလိုက်ရင် လည်း အာဒံနဲ့ ဧဝနဲ့ ဘာမှန်းကို မသိဘူး။ အခု လုံချည်တစ်ထည်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

၄၆ * နီကုရဲ

ဆုံးပြီ”

“ဟေ့... မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်းကွာ”

“ပြောစရာရှိရင်တော့ ပြောရမှာပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူး”

“တော်ဆို တော်စမ်းကွာ။ သူ ပြန်လာပေးမယ်လို့ ပြောသွား
တာပဲ”

ကျွန်တော့် လေဒီချပ်ပြားက မျက်နှာကိုမဲ့ကာ ကျွန်တော့်ကို
ပြန်ပြော၏။

“ဘာလဲ...။ နောက်ကမ္ဘာမှာ နောက် အာဒံက နောက်ဧဝကို
ပန်းသီးကျွေးတဲ့နေ့ကျမှ ပြန်ပေးမှာလား”

တစ်ခါတစ်ရံ မိန်းမတွေက တစ္ဆေနဲ့တူပါသည်။ သူတို့သိနေတာ
တွေက မှန်နေတတ်၏။ ကျွန်တော့်ထံတွင် ထိုလိုချည်အစုတ်ကလေး
ယနေ့ထက်တိုင် ရှိပါသည်။ “ထီးပြင်တယ်” ဆိုသော အသံကြားတိုင်း
ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့ကို ထွက်ထွက်ကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်
တွေ့သော ထီးပြင်သမားက မုတ်ဆိတ်မွေးမပါ။ ကျွန်တော့်လိုချည်
အသစ်ကလေးကိုလည်း မည်သူမှ ဝတ်ထားသူများ မဟုတ်ကြပါခင်ဗျား။

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလွဲများ * ၄၇

ကျွန်ုပ်
နှင့်
တက်ဈေးလျှော့ဈေး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၄

ကျွန်ုပ်တို့

တက်စေ့

ကျွန်ုပ်တို့

ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်ဘဝတုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့သည် အဝယ်သမားလုံးလုံးသာ ဖြစ်သည်။

အရပ်နှင့်မုန့်ကို ဝယ်ကြသည်။ ကျောင်းသုံးကိရိယာများဖြစ်သော စာအုပ်၊ ဘောလ်ပင်၊ ခဲတံ၊ ခဲဖျက်နှင့် စွန်၊ ဂေါ်လီ၊ ဂျင်၊ သားရေကွင်း တို့ကို ဝယ်ကြရသည်။ ကလေးဘဝသည် အဝယ်သမားလုံးလုံးသာဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီကြီးများက ကလေးများဝယ်ချင်အောင် နည်းမျိုးစုံနှင့် ဆန်းသစ်သော ကစားစရာများကို ထုတ်လုပ်ရောင်းချကာ ကြီးပွားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ကလေးတွေလက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံတစ်မတ်၊ ငါးမူး ရောက်လာသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ စတင်စဉ်းစားတာ တစ်ခုခုဝယ်ရန်သာ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် လူသည် ရောင်းခြင်းနှင့်ဝယ်ခြင်းတွင် ဝယ်ခြင်း ကို စတင်ရင်းနှီးသော သတ္တဝါဟု နားလည်ရပါသည်။

သို့သော် အသက်အရွယ် အနည်းငယ်ရလာသော ကလေးဘဝ မှာပင် ကျွန်တော်တို့ ရောင်းခြင်းကို စတင်ရင်းနှီးကြရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ရောင်းခြင်းက တရားဝင်တော့ မဟုတ်။ အနည်းငယ် လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဆန်သည်။ ထိုရောင်းခြင်းကို စတင်သင်ပေးသူက

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အင်္ဂါများ * ၅၁

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကျော်ထွေးဆိုသူဖြစ်သည်။ ဒီကောင်က လူရည်လည်သည်။ ပါးနပ်သည်။ ဂေါ်လီရိုက်၊ အရုပ်ထောင်၊ သားရေကွင်းပစ်ကြလျှင်လည်း လစ်လျှင်လစ်သလို လူရေလည်တတ်သည်။ ညစ်သည်။ အငြင်းသန်သည်။

ထိုနေ့က သူနှင့်ကျွန်တော် အထွာငါးပြားနှင့် အထိဆယ်ပြားကြေး ဂေါ်လီရိုက်နေကြ၏။ ကျွန်တော် သုံးဆယ့်ငါးပြားလောက် နိုင်နေကာ ဒီကောင် တော်တော်ရှုံးနေချိန်တွင် “ဒန်အိုး ဒန်ခွက်တွေ ဝယ်တယ်” ဆိုသော အသံကြားတော့ ဒီကောင်မိုက်နှာက ဝင်းကာသွား၏။

“ဟေ့ကောင် စာကလေး။ ခဏနေဦးကွာ...”

ကျော်ထွေးက သူ့ဂေါ်လီကို ပြေးကောက်၊ ဒန်အိုး ဒန်ခွက်ကုလားကြီးကို လက်လှမ်းပြကာ အိမ်ထဲသို့ လှစ်ခနဲ ပြေးကာ ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော် ကြောင်ကာ ရပ်နေမိသည်။ ခဏကြာတော့ ကျော်ထွေးက သူ့အိမ်နောက်ဖေးမှ လှစ်ခနဲထွက်လာကာ ကျွန်တော့်ကို လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြကာခေါ်သည်။ ကျွန်တော် အူကြောင်ကြောင်နှင့် ရောက်သွားတော့ ကျော်ထွေးက ကျွန်တော့်ကို လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် “လာကွ၊ မြန်မြန်” ဟု ခေါ်ကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းအနောက်ဘက်ရှိ ညောင်ပင်ကုန်းသို့ ပြေး၏။

ညောင်ပင်ကုန်းသို့ ရောက်တော့ ခုနက ဒန်အိုးဒန်ခွက်သည် ကုလားကြီးက အမောအပန်းဖြေကာ ထိုင်စောင့်နေတာ တွေ့ရ၏။ ကျော်ထွေးကို မြင်တော့ ပြုံးပြကာ “ဘာတွေပါသေးလဲကွ” ဟု လှမ်းကာ မေးလေသည်။ ကျော်ထွေးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အောင်မြင်သော အပြုံးဖြင့် သူယူလာသော အထုပ်များကို ဖြည့်ကာပြသည်။

ခါတ်ခဲ၊ နို့ဆီခွက်၊ ပလပ်စတစ်၊ ဆေးပုလင်း၊ ကော်ဆပ်ပြာခွက် အဟောင်း၊ ကော်ရုပ်ကလေးများနှင့် သတ္တုစ အကျိုးအပဲ့တွေဖြစ်သည်။ နို့ဆီခွက် နှစ်ခွက်လည်း ပါသေး၏။ ကုလားကြီးက ကျော်ထွေး ချပြသမျှ ထဲက ရောင်းလို့ရတာတွေ ဖယ်ကာထုတ်သည်။ ကော်ကို သတ်သတ်ပုံသည်။ နို့ဆီခွက်နှင့် ပုလင်းကို သတ်သတ်ပုံသည်။ ထိုသို့ ပုံသည့်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

၅၂ * နီကီရဲ

အထဲတွင် အေးမ၏ ဘိုမရုပ်တစ်ရုပ်ကိုလည်း ကျွန်တော်တွေ့ရသည်။

“အဲဒါ... အေးမ ဘိုမရုပ်မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါ့ဘာသာငါ မြောင်းထဲက ကောက်ထား တာပါ”

ထုနှက်ထားသဖြင့် ပိန်လိန်နေသော်လည်း ရေကူးဝတ်စုံ အနီ ကလေးကို ဝတ်ထားသော ဘိုမရုပ်ကလေးသည် အေးမ၏ အရုပ် ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ ခဏကြာတော့ ကျော်ထွေးနှင့် ကုလားကြီး အငြင်းအခုံဖြစ်ကြသည်။ ဓါတ်ခဲတစ်လုံးကို ကျော်ထွေးက ဆယ်ပြားတောင်းပြီး ကုလားကြီးက ငါးပြားဟုဆိုသည်။ ကျော်ထွေးက မုတ်ဆိတ်ဗရုဗျစ်နှင့် အရုပ်ဆိုးကုလားကြီးကို လုံးဝမကြောက်ဘဲ ပြန်အော် သည်။ ပြန်ဟောက်ရဲသည်။ ကျော်ထွေးသည် ကျွန်တော့်အတွက် ဟီးရီး ဖြစ်ကာသွား၏။ ကျွန်တော်ဆိုလျှင်တော့ ဘာမှမပြောရဲမှာ သေချာ သည်။

“တော်ပြီဗျာ...မရောင်းတော့ဘူး။ ခင်ဗျားက ဈေးနှိမ်တယ်”

ကျော်ထွေးက ချထားသော တိုလီမိုလီတွေကို ပြန်ကောက် သည်။ ကုလားကြီးက စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် ကျော်ထွေးအား ချောပင် ချောသေး၏။

“ကဲပါကွာ...ကဲ...သုံးလုံးကိုတစ်မတ်ပေးမယ်။ဟုတ်ပြီလား”

ဓါတ်ခဲဈေးတည့်ပြီးသွားတော့ ကော်ခွက်တွေကို ချိန်သည်။ ကော်ကျွတ်ဆိုတာကိုတော့ မယူဟု ပြောသည်။ နောက်ဆုံးမှာ ကျော်ထွေး ဆယ့်ငါးပြားရသည်။

“နောက်ထပ်ရှိသေးလားကွ”

“မရှိတော့ဘူး။ ဒါအကုန်ပဲ”

“ဝါယာကြိုးခွေအဟောင်းတွေ ဘာတွေ မရှိဘူးလား”

“ဝါယာကြိုးကို ဝယ်လို့လား”

“အထဲက ကြေးချောင်းကို ဝယ်တာကွ။ ဈေးကောင်းတယ်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အကျွေးများ * ၅၃

အစိတ်ဈေး။ တစ်ဆယ်သားကို နှစ်ကျပ်ခွဲရမယ်”

နောက်ဆုံး ကျော်ထွေးက ကော်ကျွတ်ဆိုတာကို ပြန်မယူတော့ဘဲ ကုလားကြီးကို ပေးလိုက်သည်။ ကုလားကြီးက ရယ်မောရင်း ကျွန်တော်တို့ကို ဂုံနီအိတ်ထဲက ကော်ဘူးကြီးထုတ်ကာ ပဲကြီးလှော် တစ်ယောက် တစ်ဆုပ်စီပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောင်းနေတုန်း ရွာလယ်လမ်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက် အပြေးအလွှားလာကာ လဲသော သင်္ကြန်ရေပြွတ်ကလေးကိုလည်း ပိုက်ဆံမပေးဘဲ ပဲကြီးလှော်ပဲပေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဂေါ်လီဆက်မရိုက်တော့ဘဲ ညောင်မြစ်တွေပေါ်ထိုင်ကာ ပဲကြီးလှော် စားကြသည်။

“ကျောင်းတက်တဲ့နေ့မှ တစ်နေ့တစ်မတ်ရတာ။ မုန့်ဖိုးရယ်၊ ကစားဖိုးရယ် ဘယ်လောက်မလဲကွ။ ဒီလိုပဲ ကြံရတာပေါ့။ ဒီပစ္စည်းတွေကလည်း လူကြီးတွေ မသုံးပါဘူးကွာ။ ဟိုနေရာထား၊ ဒီနေရာထိုးနဲ့ကွ။ မင်းတို့အိမ်မှာရော အဲဒါမျိုးတွေ မရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့... ငါက ဘာကို ရောင်းရမယ်ဆိုတာ မသိဘူး”

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်တို့၏ အရောင်းစတင်ခဲ့ပြီး ရောင်းခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်၏ ကန့်ကူလက်လှည့်ဆရာမှာ ကျော်ထွေးဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်က လူကြီးတွေ မရှိခိုက် ဝင်ရောက်ရှာဖွေတော့ နို့ဆီခွက်၊ ကော်ရုပ်ဟောင်းများ၊ ကော်ခြင်းတောင်းတစ်ခု၊ ပုလင်းအလွတ်များနှင့် ကြေးထမင်းအိုး အဟောင်းကြီးတစ်ခုရသည်။

ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော့်အရောင်းကို စတင်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း တကယ်ရောင်းသူကတော့ ကျော်ထွေးသာဖြစ်သည်။ ကြေးမင်းတုံးကြီးကို ချိန်တော့ ကျော်ထွေးက ငါးကျပ်သားအလေးကို အတင်းထည့်သည် ကုလားကြီးက လျှာထွက်နေပြီဟု အော်၏။ နောက်ဆုံး ကျော်ထွေးက သုံးဆယ့်ငါးကျပ်သား မရလျှင် မရောင်းဟုဆိုသည်။ လုပ်နေကျအတိုင်း ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ကာသိမ်းသည်။ ကုလားကြီးက သုံးဆယ့်ငါးကျပ်သား

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

၅၄ * နီကီရဲ

ကို ငြီးငြီးငြူငြူနှင့် ပေးရသည်။

ရောင်းနေစဉ် မည်သို့ပင် ရန်ဖြစ်သည်ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းတွေကို သူ့ရဲ့ ဂုန်နီအိတ်ထဲ ထည့်ပြီးလျှင်တော့ ကုလားကြီးက ပဲကြီးလှော် လက်တစ်ဆုပ် ပေးမြဲဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော် ပိုက်ဆံ လေးကျပ် ခြောက်ဆယ့်ငါးပြားရသည်။ ခြောက်ဆယ့်ငါးပြားကိုတော့ ကျော်ထွေးက ပွဲစားသဘောမျိုးဖြစ်ကာ ယူ၏။ ကျွန်တော့်မှာ ကျပ်တန်လေးရွက် ထည့် ထားသော အင်္ကျီအိတ်ကို လက်နှင့်ဖိထားရင်း ပျော်လည်းပျော်သည်။ ကြောက်လည်း ကြောက်နေမိသည်။ အိမ်ကသိသွားလျှင် ဘယ်လိုဖြစ်မည် နည်း။

“လျှာဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်ကထွက်တာ မကောင်းဘူးကွ။ သူ့ဘက် ကကိုထွက်မှ ကောင်းတာ။ ဒီကုလား အလေးခိုးတာ ငါသိတာပေါ့ကွာ။ ငါ့အိမ်က ချိန်ခွင်နဲ့ မင်းချိန်ရင် မင်း ခြောက်ကျပ်လောက်ရမှာ သေချာ တယ်”

ကျော်ထွေးအမေက ဈေးထဲမှာ ပဲပင်ပေါက်ရောင်းသဖြင့် သူ့အိမ် မှာ ချိန်ခွင်ရှိသည်။

“ငါ့အိမ်က သိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲကွ”

“မသိပါဘူးကွာ။ လူကြီးတွေက သူတို့ဘာသာ အလုပ်ရှုပ် နေတာ။ ဒီအစုတ်ပလုပ်တွေကို ဘယ်သူက သတိထားနေမှာလဲ”

ကျော်ထွေးပြောတာ ၃၊ ၄ ရက်လောက်တော့ ဟုတ်သည်။ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ အိမ်က သိသွား၏။ ကျွန်တော့် ကျော်ပြင်ကို မြောတင်သည်။ အိမ်ကပစ္စည်းကို ခိုးရောင်းတတ်နေပြီဟု အမေက အထိတ် တလန့်ပြောကာ တီးခြင်းဖြစ်သည်။ နင်တို့ ဘာနားလည်လို့လဲ။ နင်တို့ကို အဲဒီလူကြီးတွေက နှပ်ချသွားတာဟုလည်း ဆိုသည်။

ရိုက်တုန်းခဏသာ နာသည်။ ပြီးတော့... ကျွန်တော့်အိမ်က ရောင်းလိုရသည့် ပစ္စည်းများကို ရောင်းမြဲသာဖြစ်၏။ သို့သော် ရောင်းသည့် နေရာတွင်တော့ ကျော်ထွေးကို လက်ဦးဆရာမို့ အားကိုးနေရဆဲဖြစ်၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလှူများ * ၅၅

ကျော်ထွေးက နည်းပညာစုံသည်။ ဘာမှရောင်းစရာမရှိသော နေ့မျိုးမှာ ကုလားကြီးကိုတွေ့လျှင် “မနေ့ကပဲ ဦးဘဆင့်ကို ရောင်းလိုက်ပြီဗျ” ဟု ပြောတတ်သည်။ ကုလားကြီးက စိတ်ဆိုးသည်။

“အရာကြီးက ဈေးနှိမ်တာကိုးဗျာ။ ဦးဘတင့်က ကြေးတစ်ပိဿာ လေးဆယ်ပေးတာ။ မနေ့က ငါးဆယ်သားလောက်ရှိတယ်။ ဒန်ကို သုံးဆယ်တဲ့။ ဓါတ်ခဲကလည်း ဆယ်ပြား၊ ရေနံဆီပုလင်းအဖြူက တစ်မတ် တဲ့”

တကယ်ရောင်းတာမဟုတ်ဘဲ သူလိုချင်သောဈေးတွေကို ပြော သည်။ ကုလားကြီးကလည်း ပေးမည်ဟုပြော၏။ ထို့ကြောင့် ကျော်ထွေးနှင့် ရောင်းလျှင် ဈေးပိုရတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အရောင်းလောကထဲသို့ နောက်ဝင်လာသူက အေးမဖြစ်၏။ အေးမကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က ဆရာကြီးလုပ်ကြသည်။

တစ်နေ့ အေးမရောင်းသော ဒန်ခွက်အစုတ်တွေက အလေးချိန် နည်းနည်းလိုနေသည်။ ကုလားကြီးက “ရှာပါဦး အတိုအစကလေးတွေ ရှိသေးလား” ဟု ခိုင်းသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ရှာခိုင်းသဖြင့် အေးမ သူ့အိမ်ထဲပြန်ဝင်ကာ ခဏနေတော့ ဒန်အိုးဖုံးတစ်ခုကို ယူလာသည်။ ကုလားကြီးက ဒန်အိုးဖုံးကို ထုကာချိန်သည်။ ထိုနေ့က အေးမ ခုနစ်ကျပ် ရသည်။

ညနေစောင်းတော့ အေးမ ငါးဖယ်တေ အတေခံရသည်။ ဒန်အိုးဖုံးအကောင်းကို ယူရောင်းစားကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အေးမ၏ အမလေး၊ အဘလေးအော်သံကို ကျွန်တော်တို့ အတိုင်းသားကြားနေရ၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း အေးမအိမ်ဘက်သို့ မသွားရဲတော့။

အိမ်မှပစ္စည်းများကို လူကြီးများက အလစ်မပေးကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့ အမှိုက်ပုံးထဲ၊ ရေမြောင်းထဲ ဆင်းကြသည်။ မြေကြီးထဲ နစ်နေသော ပလပ်စတစ်များ၊ ကော်ရုပ်များ၊ ဒန်၊ ကြေးချောင်းအတိုအစ များကို ရှာကြသည်။ အိမ်ကသိသွားတော့ ကွေးနေအောင် ဆော်ပလော်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအိုင်

၅၆ * နီကီရဲ

အတေခံရပြန်သည်။ အမေက “ပလပ်စတစ်ကောက်စားမလိုလားဟဲ့။ ပလပ်စတစ်ကောက်စားမလိုလား”ဟု အော်ကာ ဆော်သည်။

ထိုငယ်စဉ်က အတွေးများကို ကျွန်တော် ဝရံတာမှာရပ်ရင်း ဒန်အိုးဒန်ခွက် ဝယ်သူကို မျှော်ရင်း တွေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်တုန်းကလို အတိုအစကလေးတွေ ရောင်းဖို့တော့မဟုတ်။ ပုလင်းများရောင်းရန်အတွက်သာဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အိမ်တွင် ပုလင်းတွေက တောင်လိုပုံနေပြီ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သောက်ထားသော ပုလင်း၊ အပေါင်းအသင်းများနှင့် သောက်ထားသောပုလင်း၊ သူတို့ချည်း လာကြိတ်ပြီး ထားခဲ့သောပုလင်း။ အရက်ပုလင်းမျိုးစုံသည် အိပ်ခန်းခြေရင်းမှာ လဲလျက်၊ ထောင်လျက် တစ်ခုပေါ်တစ်ခု ထပ်လျက်ရှိနေကြသည်။ ဘီယာပုလင်း၊ Rumပုလင်း၊ ဂျင်ပုလင်း၊ ဝီစကီပုလင်း၊ သံဘူးတွေ အမျိုးစုံ၏။

ကျွန်တော့်လေဒီ ဒေဝီချပ်ပြားက “ပုလင်းတွေ ရောင်းမှဖြစ်မယ်”ဟု ရာဇသံထုတ်ကာ ဘာမှ အလုပ်မရှိသော ကျွန်တော့်ကို ပုလင်းဝယ်သူစောင့်ခိုင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ငယ်စဉ်က အတွေးကို ကျွန်တော် ရောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ခဏကြာတော့ “ဒန်အိုး ဒန်ခွက်တွေ ဝယ်တယ်။ စက္ကူတွေ၊ ပုလင်းတွေ ဝယ်တယ်” ဆိုသောအသံကို ကြားရသည်။

လေဒီချပ်ပြားထည့်ပေးထားသော ပုလင်းဆွဲခြင်းကို ကိုင်ကာ ကျွန်တော်ဆင်းရသည်။ ဝယ်သူကတော့ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်တုန်းက ရောင်းခဲ့သူလိုပင် ကုလားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လေဒီချပ်ပြားကလည်း ကျွန်တော့်နောက်ကို ရောက်လာသည်။

ဝယ်သူက ပုလင်းတွေကို သူ့အမျိုးအစားနှင့်သူ တန်းစီကာ ချသည်။

“ဘီယာပုလင်းက ဘယ်လောက်လဲ”

“ဘီယာပုလင်းညှိုက နှစ်ဆယ် အစ်မလေး။ Rumက အစိတ်၊

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလွဲများ * ၅၇

လေးထောင့်အဖြူတွေက ဆယ့်ငါးကျပ်၊ ဘီယာသံပူးနဲ့ ဗီဗီဘူးက ငါးကျပ်”

“ဟာ...နည်းတယ်။ Rum ပုလင်းကို သုံးဆယ်၊ ဘီယာက အစိတ်ရမှ၊ နှစ်ဆယ်ဆို မရောင်းဘူး။ ရောင်းနေကျဈေးတွေ သိပြီးသား”

ကျွန်တော်ပြုံးသည်။ ဒါ...ကျော်ထွေးရဲ့ နည်းပဲ။ လေဒီချပ်ပြားက တတ်ပြီးသားတချို့ကိစ္စတွေကို မိန်းမတွေက မသင်ဘဲ တတ်နေတတ်ကြသည်။

“အစ်မလေးရယ်...ပုလင်းက တစ်နေ့နဲ့တစ်နေ့ ဈေးကို မတူတာပါ။ ဒါ...ဈေးမှန်ပါ အစ်မလေး။ ဘီယာပုလင်းက ပြန်သွင်းမှ နှစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ်ပဲရတာ”

“မရဘူး။ တလောကတင် ရောင်းတာ။ အစိတ်ရတယ်။ အစိတ်ပဲ။ Rum က သုံးဆယ်။ သံဘူးတွေကတော့ ထားပါတော့”

“မရလို့ပါ အစ်မလေးရယ်...။ ကျွန်တော်ပေးတာ ဈေးမှန်ပါ။ အစ်မလေးတို့ ပုလင်းတွေ ရောင်းနေကျဆိုတာ သိပါတယ်။ ကျွန်တော်ဆင်းရဲပေမဲ့ ညာမစားတတ်ပါဘူး။ တစ်လုံးကို နှစ်ကျပ်ပဲမြတ်ပြီး ဒီပုလင်းတွေကို တစ်နေကုန် ထမ်းနေရတာပါ။ အစ်မမောင်ကို နှစ်ကျပ်တော့ ပေးစားပါ”

ရောင်းရေးဝယ်တာ လွန်ဆွဲပွဲကို ကျွန်တော် ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ အသာပြုံးကာ ကြည့်နေမိသည်။ ခေတ်တွေ စနစ်တွေ ဘယ်လိုပင်ပြောင်းပြောင်း၊ ရောင်းသူနှင့် ဝယ်သူအကြားမှာ ရောင်းသူက ဈေးပိုလိုချင်ပြီး ဝယ်သူက လျှော့ပေးချင်သော သဘောတရားတွေ လူတွေရှိနေသမျှ အမြဲရှိနေမည့် အမှန်တရားဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

ကိုရွှေကုလားက ဈေးမှန်ဖြစ်ကြောင်း ကျိန်တွယ်ကာပြောသည်။ ကျွန်တော့် လေဒီချပ်ပြားကလည်း ရောင်းရေးဝယ်တာမှာ သူ့အသည်းက မာပါသည်ဟုဆိုသော သဘောဖြင့် ရင်ဘတ်ကလေးကိုကော့၊ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ကာ ခေါင်းကို တွင်တွင်ကြီးခါနေသည်။ သူ့ဆိုဈေးထက် တစ်ကျပ်မှ မလျှော့လိုသောမာနသည် လေဒီချပ်ပြား၏ မျက်လုံးပုစိကွေး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၆

၅၈ * နီကီရဲ

ကလေးထဲမှာ ဝင်းလက်ကာနေသည်။ ကျွန်တော် ဝင်ဖို့သင့်ပြီ။

“ကဲ...မင်းအစိတ်ရတယ်ဆိုရင်လည်း ရတဲ့လူနဲ့ကျမှ ရောင်းတော့ကွာ။ ပြန်သိမ်းထားလိုက်”

ကျွန်တော်က အသံကို သတိထားကာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောရ၏။ ဒီတော့မှ ဟိုဘက်က လေလျော့ကာ သွားသည်။

“ဟာ...အစ်ကိုလေးရာ။ ဖောက်သည်အရင်းတွေနော်။ ဖောက်သည်တော့ အပျက်မခံရပါစေနဲ့။ ကဲ...ကိုယ့်ညီကို ပေးမစားလည်း ဒီတစ်ခါတော့ ရှိစေတော့။ ကျွန်တော် မမြတ်ဘူးနော်။ ဒါပေမဲ့ ဖောက်သည်ကိုအပျက်မခံဘူး အစ်ကို။ အစ်ကိုတို့က ပေးမစားတော့လည်း အကိုညီ ကံပဲပေါ့”

သူက ငြီးငြီးငြူငြူနှင့်ပြောရင်း ပုလင်းနှုတ်ခမ်းကို စိန်တစ်ပွင့် ပွတ်သလို ပွတ်သည်။ Rum ပုလင်းတစ်လုံးက နှုတ်ခမ်းသားပဲ့နေသည်။ မဝယ်ဟုဆိုသည်။

“ဒီပုလင်းကရော ဘယ်လောက်ပေးသလဲ”

လေဒီချပ်ပြားက Red Label ပုလင်း နှစ်လုံးကို မြှောက်ကာ မေး၏။

“ဟာ...အဲဒီပုလင်းက မဝယ်ဘူးအစ်မ။ နိုင်ငံခြားဖြစ် ဘာမှ လုပ်လို့မရဘူး”

“ဟင်...ဝယ်တုန်းက ခြောက်ထောင်ကျော်ပေးရတာ၊ အစိတ်တောင် မရဘူးလား”

“ဒီပုလင်းနော်...အလကားပေးလည်း မယူဘူး အစ်မလေး”

လေဒီချပ်ပြားက မကျေမနပ်ဖြစ်ကာနေသည်။ ရေသန့်ဘူး အနောက်တွေ ငါးကျပ်ပေးသည်ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်ရော လေဒီချပ်ပြားပါ လျှောက်ရှာကာ တွေ့သမျှ ရောင်းလိုက်သေး၏။ အားလုံး ရှစ်ရာ ခုနစ်ဆယ် ရသည်။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား...။ သူတို့ တစ်ပုလင်းကို လေးဆယ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလှူများ * ၅၉

လောက်တော့ရမှာ။ ဒါမျိုးက နပ်နေပြီ။ ပြောရဦးမယ်...နောက်ကို
ခြောက်ထောင်ဆိုတဲ့ဟာ ဝယ်မသောက်နဲ့တော့။ Rumပဲသောက်။ သူကမှ
သုံးဆယ်ပြန်ရတာ။ ဘီယာပုလင်းလည်း မဆိုးဘူး”

လေဒီချပ်ပြားက သူရသော ပိုက်ဆံကို ရေတွက်ရင်း သူရခဲ့သည့်
အောင်ပွဲကို ကျေနပ်နေသည့် စစ်သူကြီးတစ်ဦးလေသံဖြင့် ပြောသည်။
ဟုတ်ပါသည်။ ဒီတစ်ကြိမ် ကျွန်တော် အောင်ပွဲခံလိုက်ပါသည်။

သို့သော် နောက်ရက်များမကြာမီ ကိုရွှေကုလားက ဝရံတာတွင်
ရပ်နေသော ကျွန်တော်နှင့် လေဒီချပ်ပြားကိုတွေ့လျှင် ပုလင်းရှိသေးလား
ဟု လှမ်းမေးတတ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်ကြုံလျှင် “မရှိသေးဘူး” “နည်း
သေးတယ်ကွ” ဟု ပြန်ပြောတတ်ပြီ။ လေဒီချပ်ပြားနှင့်ကြုံလျှင်တော့
လေဒီချပ်ပြားက ပုလင်းဈေးကို အမြဲမပြတ် စုံစမ်းနေတတ်သည်။ ဟိုဘက်
ကလည်း ပုလင်းတက်ဈေးကို မှန်မှန်ဖြေကာပေး၏။ ပုလင်းကလည်း
ထုံးစံအတိုင်း ပြန်များကာ နေပြန်သည်။ သို့သော် လေဒီချပ်ပြားက
ကြိုက်ဈေးမရတာရော၊ ဒီထက် ပုလင်းများအောင် စောင့်ချင်တာကြောင့်
မရောင်းသေး။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်ရေးပြီးသား ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်
ရန်အတွက် Company တစ်ခုက လာကာဝယ်သည်။ ဇာတ်ညွှန်းကိုလည်း
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခွဲရမည်ဖြစ်သည်။

Company က ကျွန်တော်နှင့် တစ်ခါမျှ အလုပ်မလုပ်ဘူးသော
Company ဖြစ်၏။ ဆလွန်းကားကလေးနှင့် အိမ်ရှေ့ရပ်ကာ အမျိုးသမီး
နှစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသားတစ်ဦး ကျွန်တော်နှင့်သိသော ရှုတင်မန်နေဂျာ
တို့ပါသည်။ ထိုမန်နေဂျာကပင် စတင်မိတ်ဆက်ပေးကာ ကျွန်တော်တို့
စကားပြောကြသည်။

ကျွန်တော်ရေးရန်အချိန်၊ မင်းသားမင်းသမီး အားလုံးညှိကာ
ပြီးတော့ အဆင်ပြေကြသည်။ သို့သော် ဝတ္ထုအတွက် ငွေကျမှ ဈေးက
ညှိမရ ဖြစ်ကာနေ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

၆၀ * နီကုရဲ

“ဆရာရယ်...။ ကျွန်မတို့က ဆရာပရိသတ်တွေပါ။ ဆရာ စာအုပ်ဆို ထွက်တာနဲ့ သိပ်ကြိုက်တာ။ သူက ကျွန်မ ညီမလေး။ ဆရာ စာအုပ်ငှားလာရင် သူနဲ့ အမြဲလှေတာ။ အခုစာအုပ်ကိုလည်း ကြိုက်လွန်းလို့ ဝယ်တာပါဆရာ။ ဆရာ အနုပညာကို ဆစ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ လျှော့လိုက် ပါ ဆရာရယ်”

ကျွန်တော် တော်တော်ကို အားနာနေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် စိတ်ကို တင်းထားရ၏။ ကွာနေသည့်ဈေးက တစ်သိန်းတိတိဖြစ်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က တောင်မှ ကုမ္ပဏီတစ်ခုက လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်ထားသေးတယ်။ တရားဝင် တော့ ထပ်မဆက်သွယ်သေးလို့ပါ။ ညီမတို့ကတော့ ဦးတာပေါ့နော်”

ဒါကတော့ ကျွန်တော့်ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်လက်ဦးဆရာ ကျော်ထွေး၏နည်းကို သင့်တော်သလို ပြောင်းလဲကာ အသုံးချလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိရောက်မှုကတော့ ရှိပါသည်။

“ထားလိုက်ပါတော့ ဆရာရယ်...။ နောက်လည်း ဆရာဝတ္ထု တွေ ဝယ်ဦးမှာပဲဟာ။ အခုပေးတဲ့ ဈေးကလည်း မနည်းပါဘူး။ ဆရာတို့က တစ်ချက်တွေးလိုက်ရင် တစ်ပုဒ်ရတာပဲဟာ၊ နော်...ဆရာ။ ထားလိုက်ပါ”

ကျွန်တော် တော်တော်စိတ်ညစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်က ရောင်းသူဖြစ်သော်လည်း ရောင်းနေသည့် ကုန်ပစ္စည်းက အရင်းအနှီး ဘယ်လောက်ဆို တိတိကျကျ သတ်မှတ်၍ရသော ပစ္စည်းမျိုးမဟုတ်။ ကျွန်တော့်ရောင်းကုန်အတွက် အရင်းအနှီးက အာရုံငါးပါးနှင့် ခံစားမှုသာ ဖြစ်သည်။

“ခက်တာပဲဗျာ...။ ကျွန်တော်တို့ မတည့်ကြတဲ့ ဈေးက ကား ရိုက်ရင် ရှူတင်ထမင်းဖိုးပဲ ရှိပါတယ်။ ထူးခြားမှု မရှိပါဘူး”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ အကြောင်းအရာပေါင်းများစွာကို ချပြ ကာ သုံးဦးသား ဈေးဆစ်ကြပြန်သည်။ လေဒီချပ်ပြားက ကျွန်တော့်ကို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အင်္ဂါများ * ၆၀

လက်ကုတ်သည်။ ကျွန်တော်က သဘောပေါက်ကာ လုံးဝမလျှော့။
ကောင်မလေးက ဝက်ဝံရုပ်ကလေးနှင့် ထုတ်ထားသော သူ့ Hand Phone
ကလေးကို ဆက်သည်။ ပြောတာတော့ ကျွန်တော် နားမလည်သည့်
ဘာသာစကား။ တရုတ်စကားဟု ထင်ပါသည်။

“ကဲ...ဆရာ ကျွန်မတို့ နောက်ငါးသောင်း ထပ်တိုးပေးပါ့မယ်။
စရံလည်း ချထားခဲ့လိုက်မယ်ဆရာ။ ထားလိုက်ပါတော့နော်”

ကောင်မလေးက ပြောပြောဆိုဆို သူ့လည်သာအိတ်ထဲမှ ထောင်
တန်တစ်အုပ်ကို ထုတ်သည်။ ဒါလည်း တိုက်ခိုက်ခြင်းတစ်မျိုး။ မက်လုံး
တစ်နည်းဆိုတာ ကျွန်တော် သိသည်။ ကျွန်တော် တောင့်ခံထားလိုက်
သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ...။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ဈေးအတိုင်းပဲ”

ထိုစဉ် အောင်မြင်ခန့်ညားသော အသံတစ်သံ အိမ်ရှေ့လမ်းမမှ
ထွက်ကာလာ၏။

“ဆရာ...ဆရာ။ ပုလင်းတွေ ဈေးတက်နေပြီ ဆရာ။ Rum
ပုလင်းက သုံးဆယ့်ငါး၊ ဘီယာက သုံးဆယ်၊ ဝီစကီလေးထောင့် ပုလင်းက
လည်း သုံးဆယ့်ငါးကျပ်ပဲ။ ဘီယာက သုံးဆယ်ဆရာ။ ပုလင်းရှိရင်
ရောင်းထားဆရာ။ တက်ဈေးကလေးနဲ့ ရအောင်။ မမလေးပြောတော့
ပုလင်းနှစ်ဆယ် အစိတ်လောက် ရှိတယ်ဆို...။ တက်ဈေးရတုန်း
ကျွန်တော် စေတနာနဲ့ ပြောတာဆရာ။ ရောင်းမယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်မျက်နှာ ဘယ်မှာသွားထားရမှန်း မသိတော့။ Com-
pany ကလူတွေ ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေကြ၏။

ကျွန်တော် ငါးသောင်းကို ချက်ချင်းလျှော့ကာ ပွဲကို မြန်မြန်ဖြတ်
လိုက်ရသည်။

လေဒီချပ်ပြားက မကျေနပ်။

“ဘာဖြစ်လို့ ပေးလိုက်ရတာလဲ။ သူတို့က သိပ်ကြိုက်နေပြီပဲ။
တင်းထားရင် ဝယ်မယ့်ဟာကို”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

၆၂ * နီကီရဲ

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောပါ။ Rum ပုလင်း တစ်ဆယ် ဈေး
တက်သွားပြီ။ ကျွန်တော် ငါးသောင်း လျှောက်လိုက်ရသည်။

◆ * ◆

ကျွန်တော်နှင့် ဆွေးနည်းအားများ * ၆၃

ကျွန်ုပ်
နှင့်
ရေအေးအေးနှစ်ခွက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၄

ကျွန်ုပ်နှင့်

ကျေးဇူးတင်ခွင့်

မျောလွင့်နေသည့် စိတ်အစဉ်ထဲသို့ ပထမဦးဆုံး စတင်ဝင်ရောက်
လာသော အသိမှာ အိုက်စပဲခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်း
ခံစားလိုက်ရသည့်အရသာက နွမ်းယဲ့ခြင်းနှင့် မကြည်လင်သောစိတ်။
ချွေးစေးတွေ ရွဲနေသော ခန္ဓာကိုယ်။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး လေးလံထိုင်းမှိုင်း
ကာနေ၏။ ညက (၃)နာရီ ကျော်ကျော်လောက်မှ အိပ်ပျော်သွားသည်
ဆိုတာကို သတိရသည်။

အိပ်ရေးက မဝသေး။ မျက်စေ့ကို မဖွင့်သေးဘဲ အိပ်နေရာမှ
Position ပြောင်းတော့ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ထိတွေ့သောနေရာတိုင်းမှာ ပူလောင်
လျက်ရှိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ မအိပ်ခင်က ဝတ်ထားခဲ့သော စွပ်ကျယ်
အင်္ကျီအစုတ်ကလေးလည်း မရှိတော့။ အိပ်ပျော်သည့်အချိန်မှာပင် မသိစိတ်
က အိုက်စပဲခြင်းကို သည်းမခံနိုင်ဘဲ ချွတ်ပစ်ခဲ့ဟန် တူသည်။

အိပ်ရေးမဝသောစိတ်နှင့် အိုက်စပဲနေသောခန္ဓာကိုယ်တို့ တလူး
လူး တလွန်လွန်နှင့် ဝေဒနာပြိုင်ကြရာ နောက်ဆုံး အိုက်စပဲသော ခန္ဓာကိုယ်
က အနိုင်ရသွားသည်။ ကျွန်တော် ဝရန်တာသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ခြင်ထောင်
ထဲမှ ထွက်လိုက်သဖြင့် အနည်းငယ်အေးသွားသလို ထင်ရသော်လည်း
ခဏသာ ခံသည်။ ထို့နောက် ချွေးစေးများ စိမ့်ထွက်ကြပြန်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလွဲများ * ၆၇

မနက် ကိုးနာရီကျော်ကျော်သာ ရှိသေးသော်လည်း မတ်လ၏ နေရောင်က ဂစ်တာကြိုးကို အားသွန်ခွန်စိုက် တင်းဆန့်ထားသလို ပူလောင် လျက်ရှိသည်။ ခြံထဲမှာရှိသည် ငှက်ပျောရွက်ကြီးတွေ ပျော့ခွေကာ ဘတ်လတ်ကြီး ကျကာနေ၏။ ကောင်းကင်ပေါ်မှာ အားကိုးရာ တိမ်မျှင် တစ်စုမှ မရှိ။ ပကတိ ပြာလျက်ရှိပါသည်။ လေတစ်သုတ်ပြေး ဝင်လာ သည်။ သစ်ရွက်ကလေးတွေ စိတ်မပါတာပါ လွင့်မြောက်တက်သွားသည်။ သို့သော် ဝင်လာသောလေသည် လေပူငြီးငြီးသာ ဖြစ်လေသည်။

တဖြည်းဖြည်း ပူလောင်စပြုလာသော အပေါ်ထပ်ကို ကျောခိုင်း ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာရင်း မျက်နှာကို အငမ်းမရသစ်သည်။ မျက်နှာမှ ရင်ဘတ်ပေါ်၊ ကျောပေါ်စီးကျနေသော ရေများ မသုတ်မိ။ မျက်နှာကိုလည်း ရေမသုတ်။ အေးမြခြင်းအရသာကို ခဏဖြစ်ဖြစ် ခံစားပါ ရစေ။

မျက်နှာ ခဏအေးသွားသဖြင့် အိပ်ချင်စိတ်က ပြန်ရောက်လာ သည်။ ရေတစ်ခွက်ကို အားရပါးရ သောက်သည်။ သို့သော် ပလပ်စတစ် ရေသန့်ဘူးကြီးထဲက ရေက ထင်ထားသလို မအေးမြလှ။ အောက်ထပ် သံမံတလင်းခင်းထားသော သင်ဖြူးဖျာပေါ်မှာ ပစ်လွဲကာ မှိန်းနေမိသည်မ။ မတ်လ။ နဂိုကမှ ပူပြင်းသော မတ်လထဲမှာ အပူလှိုင်းက ဖြတ်သေးဆို လား...။

ဒီမတ်လ နေပူပူအောက်မှာပဲ မြန်မာတွေ နယ်ချဲ့ဖက်ဆစ်တွေကို တွန်းလှန်ခဲ့ကြသည်။ သစ်ရွက်ကြွေသော တပေါင်းလကို ကဗျာဆရာ တွေက ကဗျာရေးကြသည်။ ဆောင်းတွင်းတစ်ခုလုံး ချောင်းမြောင်းနေ သော သူ့အပူရှိန်ကို တစ်ခါတည်းပေါင်းပြီး စုအန်ထုတ်နေသော လ တပေါင်း။

အရာရာ တိတ်ဆိတ်သည်၊ ပူပြင်းသည်၊ ခြောက်သွေ့သည်။ မျက်နှာသစ်ထားသော ရေသွေ့ခြောက်ပြီး အပူရှိန် တရိပ်ရိပ်တက်လာကာ ပြန်လည် ငိုက်မြည်းစပြုတုန်း “ဘုတ်” ဆိုသော အသံကို ကြားသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

၆၈ * နီကီရဲ

တဆက်တည်း ယပ်ခပ်သံ တဖျပ်ဖျပ်ကိုပါ ကြားရ၏။

“အမလေး...ပူလိုက်တဲ့နေ့။ ခေါင်းကို နောက်သွားတာပဲ”

လေဒီချပ်ပြားက ညည်းသံပြုရင်း အနားရှိသည့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကောက်ဆွဲကာ တဖျပ်ဖျပ်ယပ်ခတ်နေသည်။ အိပ်ချင်စိတ် မှန်ရီရီထဲမှာ ဆံပင်တွေ ဖို့ယိုဖားယားနေလောင်ထားသဖြင့် နွမ်းယုံနေသော ဇနီးမျက်နှာကို မြင်ရသည်။

“သံမံတလင်းကြီးမှာ အိပ်မနေနဲ့လေ”

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောမိ။ တခြားဘက်စောင်းကာ လှည့်တော့ အပူဒဏ်မှ အနည်းငယ်သက်သာသည်။ မူလ လှဲထားသော နေရာမှာတော့ ချွေးတွေရွဲနေသော ဖျာကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ ခဏကြာတော့ လေဒီချပ်ပြားထံမှ တကျွတ်ကျွတ်မြည်သံကို ကြားရသည်။ မျက်စိအသာဖွင့်ကြည့်တော့ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ကာ စိမ်းစားဥကို အားရပါးရ ကိုက်စားနေသော လေဒီချပ်ပြားကို တွေ့ရ၏။ သူ စားပုံက အားရပါးရ ရှိလှ၏။ သားစီးငါးစီး ရှိလှ၏။ ဝှပ်ခနဲ ကိုက်လိုက်ရာ စိမ်းစားဥ၏ ရွန်းမြဲသောအရည်က နှုတ်ခမ်းမှ လွင့်ကျကာ ကျွန်တော်ဗိုက်ပေါ် စင်သည်။

ကျွန်တော်လည်း ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ကာ သူ့ချွေးခြင်းတောင်းထဲမှ စိမ်းစားဥတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်၊ အခွံခွာပြီး အားရပါးရကိုက်သည်။ အရည်ရွန်းသော်လည်း စိမ်းစားဥက ပူနွေးကာနေ၏။ ကျွန်တော် ကြံရာမရဖြစ်ကာ စိမ်းစားဥ၏ ကြိုးသဖွယ်ဖြစ်နေသော ပင်စည်စိမ်းစိမ်းမှကိုင်ကာ လေထဲတွင် လှည့်ပတ်ကာ နေမိသည်။ တစ်မိနစ်လောက် လှည့်ပြီးတော့ တစ်ကိုက် ကိုက်သည်။ မဆိုးလှ။ အနည်းငယ်တော့ အေးကာသွား၏။ လေဒီချပ်ပြားကလည်း ကျွန်တော်လုပ်တာကို သဘောကျကာ စိမ်းစားဥကို ပင်စည်မှ လှည့်ပတ်ပြီး ကိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သဘောကျကာ ရယ်မိသည်။

“ရေခဲသေတ္တာတစ်လုံးလောက်ရှိရင် ကောင်းမယ်နော်။ ရေအေးအေးလေး သောက်ရမှာ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလှူများ * ၆၉

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ လက်ထဲမှာ ဝှေ့ယမ်းနေသော စိမ်းစားဥကို တစ်ကိုက် ကိုက်လိုက်သည်။ တစ်လောက ဒီဇိုင်းဆရာ စိုးဝင်းငြိမ်းအိမ်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်အရပ်ထက် တစ်ထောင်ခန့်ပိုရှည်သော ရေခဲသေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

“အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ စုထားတဲ့ငွေဗျာ...။ အလုပ်က မလုပ်ဖြစ်တာနဲ့၊ လက်ထဲထားလည်း မထူးပါဘူးဆိုပြီး ဝယ်လိုက်တာ”

“ကောင်းတယ်။ ဝယ်ထားရင် အဖတ်တင်တာပဲ။ ဘယ်လောက် ပေးရသလဲဗျာ”

“အင်း...တစ်သိန်းကျော်ကျော်ရယ်ပါ။ ဈေးနေ့စဉ်သွားဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ သားငါး အသီးအရွက် ၃-၄ရက်စာ ထည့်ထားရင် ပြီးရော...”

ကိုယ့်ဆရာက ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် နှစ်ကြိမ်လုပ်ကာပြသည်။ ဘာသဘောလည်းတော့ မသိ။ မိန်းမယူဖို့ ပစ္စည်းစုတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲဟု ဇာတ်ညွှန်းဆရာပီပီ ဇာတ်လမ်းဆင်ကာ တွေးလိုက်မိသေး၏။ ကိုယ့်ဆရာက တစ်သိန်းကျော်ကျော်ပေးရသော ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေခဲရေတစ်ခွက်ကို တိုက်သည်။ ရင်ထဲ အခုထိ အေးမြနေသည်ဟု ထင်ပါသည်။

အိမ်ထောင်ကျပြီးတာ တစ်သင်္ချေလောက်ရှိပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်နေသော ကျွန်တော်လည်း ရေခဲသေတ္တာအိပ်မက် မက်လိုက်သေး၏။ ဒီလိုပစ္စည်းဝယ်တာမျိုးတွင် မည်သို့မျှ မထူးချွန်သော၊ ဘယ်အမျိုးအစားက ဘာမှန်းမသိသော ကျွန်တော်က ရေခဲသေတ္တာတစ်လုံး လိုချင်ကြောင်း၊ ပစ္စည်းနှင့်ပတ်သက်လျှင် လွန်စွာကျွမ်းကျင်သည့် ကျွန်တော့်ထုတ်ဝေသူအား ပြောရာ “ဟာ...လုပ်ပေးရမှာပေါ့ကွာ။ ဈေးစုံစမ်းပေးမယ်။ ဟုတ်ပြီလား...”ဟု ဆိုသည်။ ထိုသို့ စကားပြန်ရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လေဒီချပ်ပြားကို ပြောထားမိ၏။ “ကိုမျိုးက ဈေးစုံစမ်း ပေးမယ်တဲ့။ ဒါမျိုးဆိုတာက ဝယ်လေ့ရှိသူမှ သိတာကွ” ဟု စကားကို Comperntury

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

၇၀ * နီကိုရဲ

မရှိဘဲ တုံးတံ အပြတ်မေးလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း သတင်းမေးထားသော ကျွန်တော့်အစ်ကို ကိုမျိုးထံသို့ Phone ဆက်ရသည်။

“ဟာ...သေလိုက်ပါတော့။ သတိမေ့နေတာ မေ့နေတာ။ ကိုယ့်လည်း အလုပ်သိပ်များတယ်ကွာ။ အဲဒီလိုပေးတာ Phone on ပေးတာ ကောင်းတယ်။ ဟုတ်ပြီ။ ကိုယ်... လှမ်းမေးလိုက်မယ်သိလား။ အတိုရပြီလား”

ကျွန်တော် တစ်ချက်တွန့်ကာ သွား၏။ ကျွန်တော် လစဉ်ပေးနေကျ ဝတ္ထုတိုက မပေးရသေး။

“အင်း...ရမယ် အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်တော် ကိုင်ဖို့ စဉ်းစားထားပြီးသားပါ”

“အေး...လုပ်ဟာ။ လုပ်ဟာ။ Idea မှာ နီကိုရဲက နောက်ဆုံးလိုလို အမြဲဖြစ်နေတာ။ မေးလိုက်ရင် နီကိုရဲပဲ ကျန်တော့တယ်။ အမြဲအသံက ထွက်နေတာ။ ရှေ့လကို စောစောလေးထွက်ဖို့ လောထားလို့ကွာ...။ ကိုယ့်ဘက်က လူတွေကြောင့် နောက်ကျတယ်ဆိုရင် သေရောကိုယ် ဘာမှကို ပြောလို့မရဘူး”

“အင်း...ရပါတယ် အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်တော် ရေးပေးပါ့မယ်။ ရပါတယ်”

“အင်း...ဟုတ်ပြီ။ မနက်ဖြန်ရမလား၊ မနက်ဖြန်။ အလုပ်လုပ်စမ်းပါ”

“သဘက်ခါတော့ယူ အစ်ကိုကြီးရာ...”

“သဘက်ခါ...။ ကောင်းပြီ ကားလွတ်လိုက်မယ်။ဟုတ်လား”

“အင်း... ကိုရဲ ခဏဖြတ်မယ်။ ပြီးရင် ပြန်ဆက်မယ် သိလား”

ကျွန်တော် မော့၍ ကျန်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် စာမူရေးဖို့ စဉ်းစားရသည်။ စာမူရေးပြီးသွားတော့လည်း ရေခဲသေတ္တာနှင့် ကျွန်တော် ဝေးခဲ့ပြီ။ အပူလှိုင်းဖြတ်နေသော ရွှေရာသီကို စိမ်းစားဥကလေး ရမ်းကာ ရမ်းကာနှင့် ခုခံနေရ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလွဲများ * ၇၁

“သံမံတလင်းပေါ်မှာ ဖျာနဲ့ အကြာကြီး အိပ်မနေနဲ့နော်။ ရေချိုး လိုက်ပါလား။”

လေဒီချပ်ပြားက မီးဖိုချောင်ထဲမှ လှမ်းအော်ကာ သတိပေးသော် လည်း ကျွန်တော် ရေချိုးဖို့ အစီအစဉ်မရှိသေးပါ။ ရေမချိုးချင်တော့၍ မဟုတ်။ ယခု (၁၀)နာရီကျော် ရေချိုးလိုက်လျှင် အေးမြမှုကို အများဆုံး ရလျှင် (၁၀)မိနစ်မျှသာ။ နေပူရှိန်ပြင်းထန်သောကြောင့် ဆယ့်နှစ်နာရီ ကျော်လျှင် ရေမချိုးရဟု ကြေငြာထားသဖြင့် ဆယ့်တစ်နာရီ လေးဆယ့်ငါး ကို ရေချိုးချိန်အဖြစ် ရွေးလိုက်သည်။

အမှန်တော့ ကျွန်တော့် ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေထက်၊ ငယ်စဉ်က နွေရာသီတွင် သောက်ခဲ့ရသော ရွာလည်ညောင်ပင်ကုန်းက သဲရေအိုး အေးအေးကိုသာ သောက်ချင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က နွေရာသီသည် ယခုထက် ပူချင်လည်း ပူပါလိမ့်မည်။ သို့သော် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ် ရက်တွင် ပြေးလွှားဆော့ကစားရင်း ချွေးသံတရွဲရွဲနှင့် ရွာလည်ညောင်ပင် ကုန်းမှ သဲအိုးရေကို ခပ်သောက်ရသဖြင့် အေးမြသောရေက ထိုနွေ အပူကို ကောင်းကောင်း ခုခံနိုင်ခဲ့ဟန် တူသည်။

ကျွန်တော် အပြေးဝင်သွားရင်း ခြေဖျားကို ထောက်ခါ သစ်သား လက်ကိုင်အုန်းမှုတ်ခွက်ကို ရေအိုးထဲနှစ်ခတ်ကာ အားရပါးရ သောက်ပစ် လိုက်သည်။ အုန်းမှုတ်ရေခွက်က ပြောင်ချောပြီး နက်မှောင်ကာနေ၏။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ရေမှုတ်ကို အောင်ဘုက ဆွဲကာလှသွားသည်။

“ရေချိုးတော့လေ...။ ရေမချိုးသေးဘူးလား။”

အပူလှိုင်းထဲမှာ ငိုက်မြည်းနေသော ကျွန်တော့်ကို လေဒီချပ်ပြား က ပုတ်ကာ နှိုးပြန်၏။ အေးမြသော အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲမှ ပူကျွတ်သော လေထုထဲသို့ ကျွန်တော် ပြန်ကာရောက်လာသည်။

“ကလေး...။ သဲအိုးကလေးတစ်လုံး ဝယ်ရအောင်ကွာ”

သဲအိုးထဲသို့ ရေသန့်ဘူးကြီးထဲမှ ရေကိုဖြည့်ကာ လုံခြည်ရေဖိုစိုကို သဲရေအိုးကို ပတ်ထားပေးလျှင်...

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

၇၂ * နီကီရဲ

“သဲအိုး... ဘာသဲအိုးလဲ”

နွေလယ်ခင်း အိပ်မက်ကို လက်တွေ့ဘဝနှင့် တစ်ဆက်တည်း ပြောမိသော ကျွန်တော့်အတွက် အဓိပ္ပါယ်ရှိနေသော်လည်း လေဒီချပ်ပြား ကတော့ နားလည်ဟန်မတူ။

“ဟိုကွာ... သဲရေအိုးကိုပြောတာ။ အခုလို နွေရာသီဆို သဲအိုး စစ်စစ်ထဲက ရေက အေးနေတာ။ ရေခဲသေတ္တာတို့ ဘာတို့ဆိုတာက သဘာဝအေးတာ မဟုတ်ဘူး။ လျှပ်စစ်နဲ့ ကြံဖန်ပြီး လုပ်ထားတာတွေ...။ အဲဒီ သဲအိုးထဲကို ရေသန့်ဘူးကရေ ထည့်ထားမယ်ကွာ”

“ဪ...အင်း...ကောင်းသားပဲ။ သဲအိုးတွေ ဘူတာဈေးမှာ ရှိတယ် မောင်ရ”

ဟုတ်သည်။ အခုချိန်ဆို ပဲခူးတိုင်း ဇဂနိုင်းဘက်က သဲအိုးတွေ သင်္ဘန်းကျွန်းဘူတာမှာ ရောက်နေလောက်ပြီ။ သဲအိုးက ဝယ်ဝယ်ပြီးချင်း သုံးလို့မရသေး။ သူ့ကို ရေဝသွားအောင် ရေကန်ထဲ နှစ်ထားရသေး၏။ တစ်ညလောက် ရေဝအောင် ရေကန်ထဲ နှစ်ထားရသေး၏။

“ညနေ နေအေးရင် ဘူတာဘက်မှာ သဲအိုးဝယ်ရအောင်လေ...”

“ကောင်းသားပဲ... ဝယ်လေ”

ညနေဝယ်။ ညတစ်ညလုံး အုတ်ရေကန်ထဲ စိမ်ထား၊ မနက် ဆိုလျှင် သဲအိုးထဲမှ ရေအေးအေးကို သောက်ရပြီ။ အတွေးဆုံးတော့ ကျွန်တော့်အာခေါင်တွေ ခြောက်သွေ့ကာလာသဖြင့် ပလပ်စတစ် ရေသန့် ဘူးထဲက ရေကိုပင် ဖွင့်ကာ သောက်ရသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ရေက မအေးလှ။ နောက်နေ့ကျလျှင် တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

သို့သော် စိတ်ဆန္ဒအားကြီးလျှင် ဖြစ်တတ်သည်ဆိုတာက မှန်သလား။ ရိုးသားစွာသော ကျွန်တော့်လိုအင်ဆန္ဒက နတ်ပြည်က သိကြားမင်း၏ ဗန္ဓုလမလာကျောက်ဖျာကိုပဲ တင်းစေရောသလားမသိ။ နွေလယ် သုံးနာရီလောက်တွင် “ရေအိုးတွေပါခင်ဗျာ...။ သဲအိုးစစ်စစ် တွေပါ” ဟူသော အသံကို ကြားရလေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလှူများ * ၇၃

လေဒီချပ်ပြားနှင့်ကျွန်တော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော် ပိုက်ဆံအိတ်ကလေး ခါးကြားထိုးကာ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လိုက်ကြသည်။ ရေအိုးရောင်းသူက သူ့အထမ်းကိုချကာ အေးအေးလူလူပင် စောင့်ကာနေ၏။ ခြင်းအပြန်ကြီးထဲမှာ ကောက်ရိုးတွေထည့်ပြီး တံပိုးနှင့်ထမ်းကာ ရောင်းသူဖြစ်သည်။ အသက်က လေးဆယ်ကျော်လောက်ရှိမည်။

“ဟင်...ရေအိုးက နှစ်အိုးထဲလား”

လေဒီချပ်ပြားက တအံ့တဩရွတ်သည်။ ဟုတ်သည် ရေအိုးက ဆိုင်းထမ်းထဲမှာ ရှေ့တစ်အိုး နောက်တစ်အိုးသာပါ၏။

“အစ်မလေးတို့က ဘယ်နှအိုးယူမှာမို့လို့လဲ ခင်ဗျ”

“ယူမှာတော့ တစ်အိုးထဲပါ။ ရွေးစရာမရှိလို့ ပြောတာ”

“စိတ်ချပါ မမလေးရယ်...။အကွဲ အအက် အစိမ့် အာမခံတယ်။ တာဝထွက် သဲအိုးစစ်စစ်တွေပါ။ မီးနိုင်နိုင်လေးပေးပြီး နေနိုင်နိုင်ပြထားတာပါ”

ကိုယ့်ဆရာက ပြောရင်း ဆိုင်းထမ်းထဲက လက်သီးဆုတ်အရွယ် ခဲတစ်လုံးကို ကောက်ယူကာ သူ့အိုးနှုတ်ခမ်းသားကို ခေါက်ပြတော့ ‘ထောင်...ထောင်...’ဆိုသော အသံကို ကြားရသည်။

“အသံကိုသာ နားထောင်ကြည့် အစ်မလေး။ မီးနိုင် နေနိုင်တော့ အသံမာနေတာပဲ။ မီးမဝ နေမပြရင် ဒီလိုအသံ မထွက်ဘူး”

ကိုယ့်ဆရာက ဆက်တိုက်ခေါက်ပြနေသဖြင့် သူခေါက်ပြနေသော အိုးကို မကာ ကျွန်တော့်ကိုပေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း သတိထား၍ လက်လွှဲယူကာ အသေအချာကြည့်သည်။

“အို...ဈေးက သုံးရာတောင်များတယ်။ မလျှော့တော့ဘူးလား”

ကိုယ့်ဆရာက လေဒီချပ်ပြား၏ ဆစ်ဈေးကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာနေ၏။ ကျွန်တော် ရေအိုးနှစ်လုံးကို အသေအချာကြည့်မိ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

တော့မှ ပုံသဏ္ဍာန်မတူ။ လက်နှင့်လုပ်ရ ဖုတ်ရသော ရေအိုးဆိုသည်မှာ စည်သွပ်ဘူးလို၊ နို့ဆီဘူးလို တစ်ချိုးတစ်စားတည်း မရှိနိုင်မှန်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့သော် ဒီရေအိုးနှစ်လုံး ပုံသဏ္ဍာန်ကတော့ အတော်ကြီး ကွာခြားနေ၏။

ကျွန်တော် ကိုင်ထားသောအိုးက လည်တိုကာ အောက်ပိုင်းက ဗျက်ကားပြီး ပုပိုင်းပိုင်းသဏ္ဍာန်ရှိပြီး၊ နောက်အိုးက လည်ရှည်ကာ အောက် ပိုင်းက ပြေပြစ်သည်။ လည်ဝနှင့် အိုးအကျ လိုက်ဖက်ညီပြီး ကြည့်ကောင်း သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

“ဈေးက မလျှော့တော့ဘူးလား...”

“အစိတ်ပဲ လျှော့နိုင်မှာ အစ်မလေး...”

“အာ...များတာပေါ့။ နှစ်ရာပဲထား...”

လေဒီချပ်ပြား ဆစ်သောဈေးက သင့်တော်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ သူလည်း ဈေးဆစ်တာ တော်တော် တိုးတက်နေပြီဟုလည်း မှတ်ချက်ချမိသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဒီလောက်ပဲ ဆစ်ဖို့ စိတ်ကူးကာ ထား၏။ ဘူတာဈေးမှာ သွားဝယ်ရလျှင် အလကားရသလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။

“အို...များတယ်။ နှစ်ရာရရင် ယူမယ်”

သူတို့ ဈေးဆစ်ပွဲကို ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားတော့။ သဲအိုး လည်ဝကို နားနှင့်ကပ်ကာ နားထောင်ကြည့်တော့ တင်္ဂီမြည်နေသံကို ကြားရ၏။ ဒါဆို အအက်အကွဲ မရှိ၊ လေလုံနေတာ သေချာပြီ။ ပြီးတော့ အိုးထဲသို့ လက်ထည့်ကာ အိုးအောက်ခြေနှင့် အိုးနံရံ လက်ဝါးနှင့် လျှောက်ကာပွတ်ကြည့်ပြီး လက်ဝါးကို ပြန်ထုတ်ကြည့်တော့ လက်ဝါးပြင် မှာ နေရောင်နှင့် လက်နေသော သဲစကလေးများကို တွေ့ရ၏။ အင်း... သဲအိုး အစစ်ဆိုတာလည်း သေချာနေပြီ ဖြစ်သည်။

“နှစ်ရာတော့ မလုပ်ပါနဲ့ အစ်မလေးရယ်...။ နှစ်ရာငါးဆယ် ထားပါ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလွဲများ * ၇၅

“ဟင့်အင်း... နှစ်ရာပဲ”

နှစ်ရာငါးဆယ်ဆိုလျှင်တောင် သဲအိုးတစ်အိုးကို ငါးဆယ်နှင့် ရသလို ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် အရင်တုန်းကလို ဝင်ပြောခြင်းတော့ မလုပ်တော့။ ကျွန်တော့်လေဒီချပ်ပြားနှင့် ကျွန်တော် ထိုကိစ္စကို ကြိုတင် သဘောတူမှု ရှိပြီးသားဖြစ်၏။ တစ်ယောက်ဈေးဆစ်လျှင် တစ်ယောက်က ဝင်မဖျက်ကြေး။ ကျွန်တော် ပုပုဝဝရေအိုးကလေးကို ကောက်မရင်း ခုနက စစ်ဆေးသလို စစ်ဆေးတော့ OK ကာနေ၏။ ဈေးကလည်း နောက်ဆုံးမှာ နှစ်ရာအစိတ်နှင့် ပြေလည်သွားပြီဖြစ်သည်။

“ကဲ...ဒါဆို ဒီအိုးပဲ ယူလိုက်တော့မယ်”

“အို...မောင်ကလည်း၊ ခုနက အိုးကလေးက မကောင်ဘူး လား”

“ဒီကောင်က အချိုးအစားပိုကျတယ်ကွ။ ဟိုကောင်က ပုအိုက် အိုက်ကြီး”

“ဟင်...အိုးကျယ်မှ ရေပိုအေးတာလေ...။ ဟိုအိုးက ပို မကောင်းဘူးလား။ ဒီအိုးပဲယူမယ်။ ဒါက ပန်းကွက်လည်း စိတ်တယ်”

လေဒီချပ်ပြားက သူသဘောကျသော အိုးကို ကောက်ယူကာ ပွေထား၏။ သင့်တော်သည့်ဈေးနှင့် သူဆစ်ထားသဖြင့် သူကြိုက်ရာရွေး မည်ဆိုသည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဒီတစ်ခါ အလျှော့ပေးကာ သဘောတူလိုက်သည်။

ပိုက်ဆံရှင်းပြီး အိုးကလေးပိုက်ကာ အိမ်ထဲဝင်မည်လုပ်တော့ မှ...

“အစ်ကိုလေးနဲ့ အစ်မလေး...။ ဒီအိုးကလေးပါ ယူလိုက်ပါလား”

“ဟာ...တော်ပါပြီ။ ရေအိုးနှစ်အိုး ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ကျွန်မတို့က ကိုယ်ကြိုက်တဲ့အိုး ကိုယ်ပြောကြတာပါ။ နှစ်အိုးစလုံးကို ကြိုက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အစ်မလေး ပြောတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

၇၆ * နီကီရဲ

က ဒီတစ်အိုးတည်း ဘယ်လိုလုပ် ထမ်းလို့ရတော့မှာလဲ။ ကျွန်တော်လည်း အဆင်ပြေအောင် ယူလိုက်ပါ အစ်မလေးရာ...”

ကိုယ့်ဆရာပြောမှ ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။ သူ ရှေ့ဆိုင်း နောက်ဆိုင်းဖြင့် အိုးနှစ်လုံးကို ထမ်းကာလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ပက တစ်အိုးဝယ်လိုက်တော့ သူ့ဆိုင်းထမ်းက မညီတော့ သူ ဘယ်လိုလုပ် ထမ်းမည်နည်း။

တကယ်တော့ ချိန်ခွင်ညှာနေခြင်း Balance ဖြစ်နေခြင်းသည် လောကမှာ တော်တော်အရေးကြီးသည်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ နိုင်ငံတွေ အများ ကြီးထဲက နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံထဲမှာ အနုမြူပုံးတွေ ရှိနေလျှင်မလွယ်။ သူ့မှာရှိ ကိုယ့်မှာလည်းရှိဆိုတော့ ချိန်ခွင်ညှာက မျှကာနေ၏။ ပန်းချီကားတစ်ကား မှာ၊ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်မှာ၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ချိန်ခွင်ညှာ မျှမှ လှပသည်။ ကြည့်ကောင်းသည်။ စိတ်ချမ်းသာသည်။ အခု ရေအိုးတစ်လုံး ဆိုင်းထမ်း နှစ်ထမ်းနှင့် ဈေးသည်ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုအကြံပေးရမည်နည်း။

“ဒါများ လွယ်လွယ်ကလေး။ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ အုတ်ခဲနှစ်ခဲ လောက် ကောက်ထည့်သွားလိုက်...”

“အစ်မလေးရယ်...။ ကျွန်တော် ဘယ်အိမ်က အုတ်ခဲ ကောက် ထည့်ရမှာလဲ။ အုတ်ခဲရှိတဲ့နေရာ သွားဖို့က အဆင်မပြေလို့ပါ။ ယူလိုက်ပါ အစ်မလေးရယ်။ ဒီကောင့်ကို နှစ်ရာပဲပေးတော့။ နောက်ဆုံးအိုးမိုလို့ပါ အစ်မလေးရာ...”

“မယူပါဘူးဆို ဘာလိုင်းကြီးပါလား...။ ဒီမှာ ရေအိုးတစ်အိုးဆို တော်ပြီပေါ့။ ဘယ်အိမ်က ရေအိုးနှစ်အိုး ဝယ်ထားတာ ကြားဖူးလဲ”

ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်မှုကို ရတော့မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တရားမျှတမှုရှိအောင်တော့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်နိုင်ရမည်။

“ကဲ...ကလေး။ ကျန်တဲ့အိုးကို မင်းယူလိုက်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် လည်း အဲဒီတစ်အိုးပါ မဝယ်ပဲနဲ့ ထားလိုက်တော့။ ဒါမှ သူ ရှေ့ဆက်ပြီး သွားလို့ရမှာ...”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလွဲများ * ၇၇

“ဟာ...ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ရေအိုးက တစ်အိုးဆိုရင် တော်ရော ပေါ့။ ရေအိုးနှစ်အိုးဝယ်ရမယ်လို့ မကြားဖူးပါဘူး”

ကျွန်တော့် လေဒီချပ်ပြားက မဝယ်ရေးဘက်က တွင်တွင် ငြင်းလေသည်။

“ယူလိုက်ပါ အစ်မလေးရယ်...။ ဒါမှ ကျွန်တော် အဆင်ပြေမှာ မို့ပါ...။ ဒီအိုးက နောက်ဆုံးအိုးမို့ အရင်းအတိုင်း ကျွန်တော်ပေးတာပါ”

“ကဲ...ကလေး ယူလိုက်တော့။ ဟိုအိုးက မင်းကြိုက်တဲ့အိုး၊ ဒီအိုးက ငါကြိုက်တဲ့အိုး။ ရေအတူထည့်ပြီး ဘယ်အိုးက ပိုအေးတယ် ဆိုတာ ပြိုင်ကြတာပေါ့”

ဒီနည်းနှင့် ရေအိုးနှစ်အိုးကိစ္စကို အဆင်ပြေအောင် ကျွန်တော် ဝင်ရောက်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ရေအိုးသည်လည်း လေးရာ့ငါးဆယ်ရကာ ကျေနပ်စွာထွက်သွားသည်။ သဲအိုးကလေးတွေကို ရေဝအောင် အုတ်ရေကန်ထဲမှာ ထည့်ကာ စိမ်ထားလိုက်သည်။

နောက်နေ့ကျတော့ သဲအိုးကလေးတွေထဲ ရေသန့်ထည့်ကာ ကိုယ့်အိုးနှင့်ကိုယ် ထားကြ၏။ ကျွန်တော့်သဲအိုးကို အိမ်ရှေ့တွင်ထားကာ လေဒီချပ်ပြားက မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ထားသည်။ ကျွန်တော်က ရေချိုးပြီး တော့ ရေလဲပုဆိုးကို ရေမညှစ်တော့ဘဲ သဲအိုးကလေးနံဘေးတွင် ပတ်ပေးထား၏။ လေဒီချပ်ဟားက အားကျမခံ မသုံးတော့ပြီဖြစ်သော သဘက်အဟောင်းတစ်ထည်ကို ရေစွတ်ကာ သူ့အိုးကိုပါတ်ကာ ပေးထားသည်။

“အား...ကြည့်စမ်း။ မောင့်သဲအိုးက အေးနေတာပဲ။ ဟား...ကောင်းတယ်...”

“ပြစမ်း...ပြစမ်း...။ အံ့မယ် ကလေးရဲ့ အိုးကမှ ပိုအေးတာ။ အိမ်ထဲမှာထားလို့၊ အိုးခွင်ကျယ်လို့...”

“အောင်မာ...တစ်ခွက်ခပ်ခဲစမ်း။ ဟင်း...ကိုယ့်အိုးလောက် မအေးပါဘူး”

နွေပူထဲမှာ ရေငတ်တိုင်း ကျွန်တော်တို့ သူ့အိုးသောက်ကြည့်

၇၈ * နီကီရဲ

လိုက် ကိုယ့်အိုးကိုယ် ပြန်သောက်ကြည့်လိုက်နှင့် ဗိုက်ထဲမှာ ရေတွေ
ဂလံဂလံမြည်သည့်အထိပင် ဖြစ်သည်။

အိမ်ကို ဧည့်သည်လာသည့်အခါ နွေနေပူထဲရောက်ရောက်ချင်း
ကျွန်တော့်သဲအိုးတွေက အမောပြေသောက်ပြီး “ဟား...သဲအိုးကလေးက
အေးနေတာပဲ” ဟု ပြောလျှင် လေဒီချပ်ပြားက မကျေနပ်။ သူ့အိုးက
ပိုအေးသည် ပြောမှ ကျေနပ်၏။

ကျွန်တော့်ရေအိုးက အိမ်ရှေ့မှာထားသဖြင့် ဧည့်သည်က ပထမ
ဦးဆုံး သောက်သဖြင့်သာ ပိုအေးသည်ဟု ထင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုကာ
သူ့အိုးကိုလည်း အိမ်ရှေ့သို့ ရွှေ့သည်။ ထိုရက်အတွင်း ကျွန်တော်တို့အိမ်
သို့ လာသည်သောဧည့်သည်မှန်သမျှ ရေအေးနှစ်ခွက်ကိုတော့ အနည်းဆုံး
သောက်ရလေ့ရှိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဈေးဝယ်သည့်အထဲတွင်တော့ မှန်မှန်
ကန်ကန်နှင့် စိတ်ချမ်းသာရဆုံးပစ္စည်းမို့ ကျွန်တော်တို့ ပျော်ပါသည်။

တစ်နေ့တော့ လမ်းထဲက သင်္ဘန်းကျွန်းဈေးသို့သွားသော အန်တီ
တစ်ယောက်ကို လေဒီချပ်ပြားက ဟင်းချက်စရာ ဈေးကြုံမှာသည်။
ထိုအန်တီက ဈေးကြုံဝင်ပေးရင်း မောမောနှင့် ရေတစ်ခွက်ကို သောက်
သည်။

“အမလေး...ရင်ထဲအေးပြီး အမောပြေသွားတာပဲ”

“ဟိုဘက်က အိုးကိုလည်း သောက်ကြည့်ပါဦး အန်တီရဲ့...”

ကျွန်တော်အိုးက ပိုအေးတာ”

ကျွန်တော်က လေဒီချပ်ပြားကို ထုံးစံအတိုင်း စချင်သဖြင့်
ပြောခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

“ရေအိုးနှစ်အိုးတောင်မှပါလား။ ဪ... ဟုတ်ပြီ။ ဒီရေအိုး
တွေကို အထမ်းသည်ဆီက ဝယ်တာမဟုတ်လား။ ရှေ့တစ်အိုး နောက်
တစ်အိုးထမ်းထားတဲ့ အထမ်းသည်လေ...။ တစ်အိုးဝယ်ပြီးတော့ နောက်
တစ်အိုးပါ ထပ်ရောင်းတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အန်တီ။ အန်တီက ဘယ်လိုလုပ်သိ...”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလွဲများ * ၇၉

“သိတာပေါ့...။ အဲဒီလူက ဒီလိုပဲ။ ရေအိုးနှစ်လုံးပဲ ထည့်လာပြီး တစ်အိုးဝယ်တာနဲ့ ထမ်းမရလို့ပါဆိုပြီး နောက်အိုးပါ ရောင်းနေကျ”

ကျွန်တော် တစ်ချက် တွေဝေကာသွားသည်။

“မဟုတ်ဘူး အန်တီရဲ့။ သူ့မှာက နှစ်အိုးပဲ ကျန်တော့တာ။ တစ်အိုးထဲဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ် ထမ်းမလဲ”

“မင်းကလည်းကွာ...။ သူက ဒိုင်က ထွက်ကတည်းက နှစ်အိုးပဲ ယူလာတာ။ တစ်အိုးဝယ်ရင် ကျန်တဲ့တစ်အိုးကို အတင်းယူခိုင်းတော့တာပဲ။ ကုန်တော့ နောက်ထပ်နှစ်အိုး ထပ်ယူပေါ့။ မဝယ်လည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ တံပိုးနောက်ဆုတ် ရှေ့ကို လက်ကလေးနဲ့ဖိပြီး သွားတာပဲ”

ကျွန်တော်နှင့် လေဒီချပ်ပြား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဘာမှ မပြောနိုင်တော့။

“အေးလေ... နှစ်အိုးဆိုတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့။ တစ်အိုးကုန်ရင် တစ်အိုးကျန်တာပေါ့”

ထိုအန်တီထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့ တော်တော်နှင့် စကားမပြောဖြစ်ကြ။ အင်း...ခေတ်သစ ရောင်းအားမြှင့်တင်နည်းပေါ့ဟု ကျွန်တော် ရင်ထဲ မှတ်ချက်ချရသည်။ လေဒီချပ်ပြားကတော့ ခံလိုက်ရပြန်ပြီဆိုသောသဘောနှင့် ကျွန်တော့်ကို မဲ့ကာ ပြသည်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လည် နွေနေပူသောအခါ ကျွန်တော့်ရေအိုးကို ဖွင့်ကာ ရေခပ်သောက်သည်။ ကျွန်တော့်ရေအိုးက မအေးတော့။ လေဒီချပ်ပြားသဲအိုးထဲက ရေကိုခပ်သောက်ကြည့်တော့လည်း အေးသည်ဟု မထင်ရတော့ချေ။

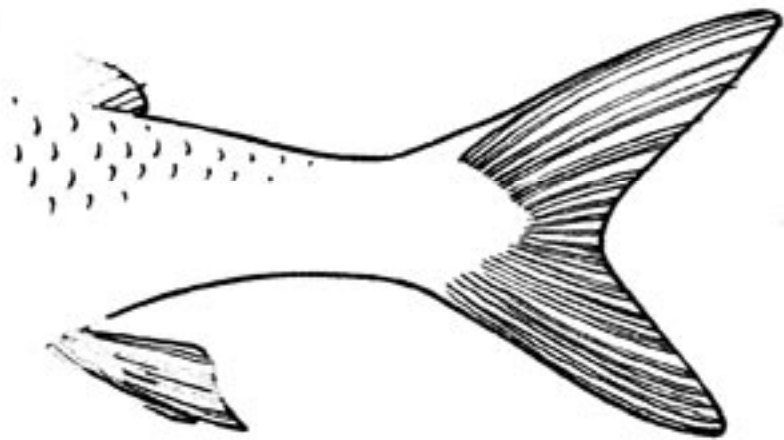
ကျွန်တော်နှင့် ဆွေးနည်းအားများ * ၈၁

မှူးငါးကြင်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၄

အားငါးဖမ်း

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးသည် အစားအသောက်ကို အချိန်နှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဝယ်ယူစားသောက်တတ်ကြသော လူမျိုးဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဧည့်ခံခြင်း၊ ချစ်ခင်ရင်းနှီးခြင်းကိုလည်း အစားအသောက် တည်ခင်းဧည့်ခံခြင်းဖြင့် ပြတတ်လေ့ရှိသည်။ အစားအစာ ကျွေးမွေးခြင်း၊ ဝယ်ယူစားသုံးခြင်းမှာ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ယဉ်ကျေးမှု တစ်ခုဟုပင် ဆိုရမလိုဖြစ်နေသည်။

“ငါတော့ အမြင်ကပ်လွန်းလို့ အိမ်ကိုလာတော့ ရေတောင် ခပ် မတိုက်လိုက်ဘူး” ဟု မကျေနပ်သူကို ပြောတတ်လေ့ရှိသည်။ “ငါ့အိမ် လာရင် ရေတောင်မသောက်ရဘူးမှတ်” ဟု အပြစ်ပေးလေ့ရှိသည်။ ထို့ ကြောင့် တည်ခင်းဧည့်ခံထားသော အစားအသောက်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ခင်မင်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခြင်းကို ခန့်မှန်းနိုင်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ လူမျိုးများသည် မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ဝယ်ယူမှုကို စတင်တတ်သည်။

မနက်မိုးလင်း မျက်နှာသစ်ပြီးသည်နှင့် မုန့်ဟင်းခါး၊ အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲ၊ အသုတ် စသည်တို့နှင့် ညကျန်ထမင်းကြမ်း အဆာပြေစားလေ့ ရှိသည်။ တချို့ကလည်း ပဲပြုတ်နှင့်ထမင်းကြော်၊ ပဲပြုတ်နှင့် ဆီထမင်း သို့မဟုတ် လက်ဖက်ရည်နှင့်နံ့ပြား၊ အီကြာကွေး၊ ကောက်ညှင်းပေါင်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလှူများ * ၈၅

နှင့် ရေခွေးကြမ်း၊ တိုရှည်၊ မုန့်လုံးကြီး စသည်တို့ ဝယ်စားလေ့ရှိကြသည်။
 နေရာဒေသ တစ်ခုနှင့်တစ်ခုတော့ ကွာခြားလေ့ရှိကြသည်။
 ပြည်မှာဆိုလျှင် မနက်မိုးလင်းလျှင် ထမင်းသုတ် (သို့မဟုတ်) ကော်ရည်ကို
 သောက်လေ့ရှိသည်။ ပြီးမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ကြသည်။ မန္တလေးမှာ
 တော့ မုန့်တီ၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ၊ ဆန်ပြား၊ ကော်စီး၊ နန်းကြီးသုပ် စသည်ဖြင့်
 စားကြသည်။ မည်သည့်ဒေသတွင် နေသူဖြစ်စေ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့်
 အဆာပြေတစ်ခုခုတော့ စားလေ့ရှိသည်။ တောင်ငူကို စာပေဟောပြောပွဲ
 သွားစဉ်က နံနက်အိပ်ယာထတော့ ဗူးသီးကြော်၊ ဘရာကြော်၊ ကြက်သွန်
 ကြော် စသည့်အကြော်စုံနှင့် ရေခွေးကြမ်း၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းတို့
 ကျွေးတာကို ကြုံခဲ့ဖူးသည်။ မုန့်ဟင်းခါးရေဖျော်ဆိုတာကိုလည်း သောက်ခဲ့
 ရ၏။

ထိုသို့ နေရာဒေသအလိုက် အစားအသောက် ကွာခြားခြင်းသာ
 ရှိမည်။ နံနက်မိုးလင်းလျှင်တော့ မြန်မာမှန်လျှင် တစ်ခုခုတော့ ဝယ်စားလေ့
 ရှိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုနံနက်မိုးလင်းသည်မှ စတင်သော ဈေးဝယ်
 ခြင်းသည် အချိန်နှင့်အလိုက် တစ်နေ့ကုန်ဖြစ်သည်။ နံနက်စာစားပြီးတော့
 ဈေးသို့သွားသည်။ ဈေးမှာ ဟင်းချက်စရာနှင့် မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းများကို
 ဝယ်ရခြင်းရသည်။

ချက်ပြုတ် စားသောက်ပြီးတော့ နေ့လည်ခင်း တစ်ရေးတစ်မော
 နားကာ နေ့လယ် တစ်နာရီလောက်မှစ၍ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လာတတ်
 သော သရေစာကို ရေခွေးကြမ်းနှင့် မြည်းတတ်သေးသည်။ ထိုအစား
 အသောက်ကတော့ ပေါ့ပါးသည်။ အချို့တည်းသည်ဟု မြန်မာတွေက
 ပြောတတ်ကြသည်။ ထန်းသီးမုန့်၊ ဘိန်းမုန့်၊ ကောက်လှိုင်းခြည်မုန့်၊
 မုန့်ချိုသွေး၊ ပေါက်စီ၊ မုန့်လုံးကြီး၊ မုန့်စိမ်းပေါင်း၊ သာကူ၊ မုန့်လက်
 ကောက် စသည်တို့ကို ဝယ်စားတတ်ကြသည်။

ညနေစောင်းကို ရောက်ပြန်တော့ အနည်းငယ်ဆာလာသော
 ဝမ်းဗိုက်ကို အဆာပြေရုံ စားပြန်၏။ အသုပ်၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ ရခိုင်မုန့်တီ၊

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၆

၈၆ * နီကီရဲ

တို့ဟူးသုပ်၊ လက်သုပ်စုံ၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ စသည်တို့ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန် ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ရောက်နေလျှင် ညနေခင်း အဆာပြေစားနေကြသော လူများကို ပလက်ဖောင်းနံ့ဘေးရှိ ဆိုင်များတွင် ကြိတ်ကြိတ်တိုးလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ သို့မဟုတ် သင်ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုဆိုင်ထဲတွင် ရှိကောင်းရှိနေလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

ည ၇ နာရီမှ ၈ နာရီအတွင်း ညစာကို စားပြီးပြန်တော့ ပြီးပြီဟု မထင်ပါနှင့်။ မိန်းကလေးတွင် မိန်းမကြီးတွေက TV က တရုတ်ကားကြည့်ရင်း လက်ဖက်သုပ်ကလေး၊ ချင်းသုပ်ကလေးကို ရေနွေးကြမ်းနှင့် မြည်းတတ်ကာ ယောက်ျားလေးတွေက လက်ဖက်ရည် ဆိုင် ထိုင်တတ်ကြသည်။ သို့တည်းမဟုတ် ညဘက်ရောင်းတတ်သော မုန့်ဖက်ထုပ်၊ ပြောင်းဖူးပြုတ် စသည်တို့ကို ဝယ်စားတတ်ကြသေး၏။

ထိုသို့ ညစာစား အချို့တည်းပြီးတော့ အိပ်ယာဝင်၊ အစား အသောက်ကိစ္စ ပြီးပြတ်ပြီဟု ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သော်လည်း တစ်ခါက ညဘက် ရိုက်ကွင်းမှအပြန် နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၃နာရီလောက်ကြီးမှာ မင်းသား လွင်မိုးက ဆာသည်ဟု ပြောသည်။

“ဒီအချိန် ဘယ်မှာ ဆိုင်ရှိတော့မှာလဲ”

မင်းသားက ဘာမှမပြော။ သူ့ကားကို ၁၉ လမ်းဘက်သို့ မောင်းသည်။ ၁၉ လမ်းကိုရောက်တော့ မယုံချင်စရာ ကားတွေ တသီ တတန်း၊ မီးရောင်ထိန်ထိန်နှင့် ညနေခင်းလိုပင် စည်ကားစွာ စားသောက် ရောင်းချနေကြသော ညဈေးတန်းကို တွေ့ရသည်။

အစားအသောက်ကလည်း စုံလှသည်။ ဟင်းမျိုးစုံနှင့် ထမင်း ကြော်၊ ဝက်သားတုတ်ထိုး၊ ကော်ရည်၊ ဆီချက်၊ နံရိုးပေါင်း၊ ကြက်ကင်၊ ဆိတ်ကင်၊ စမူဆာသုပ်၊ ဆိတ်သား၊ ပန်းသေးခေါက်ဆွဲ၊ လက်ဖက်သုပ်၊ ဂျင်းသုပ်၊ အအေးစုံ၊ Limit မပြည့်သေးသူများအတွက် (သို့) အမူးဖြေချင် သူများအတွက်ကတော့ ထောပတ်သီး၊ ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီး စသည် နေ့လယ်ခင်းဈေးတန်းနှင့် အလင်းအမှောင်သာခြားသော ဈေးတန်းကြီးကို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလွဲများ * ၈၇

တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်တော့်မှာ အံ့ဩရသည်။ ထိုသို့စားခြင်းကိုတော့ မည်ကဲ့သို့ အမည်တပ်ရမှန်းပင် ကျွန်တော် မသိတော့။ စိတ်ဝင်စား၍ စုံစမ်းကြည့်တော့ ထိုဈေးသည်များသည် တစ်နေ့လုံးရောင်းကြသည့် ဈေးသည်များ မဟုတ်ကြ။ ညဆယ့်နှစ်နာရီ (တစ်နေ့ကုန် ဈေးသည်များ သိမ်းမှ) စထွက်ကြသော ဈေးသည်များဟု သိရသည်။ ထိုသို့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ စားကြပါသည်။ ရောင်းသူများရှိ၍ စားကြသလော၊ စားသူများရှိ၍ပင် ရောင်းကြသလော ဆိုတာလည်း ကြက်မနှင့် ကြက်ဥ ဘယ်ကစ ဆိုသလိုပင် ပြောရခက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် တရုတ်လိုရှာ၊ ကုလားလိုစု၊ ဗမာလိုမစားနဲ့ ဆိုသော စကားပေါ်လာသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

အခုတလော နံနက်ခင်း စားစရာတာဝန်နှင့် ဈေးသွားရသော တာဝန်ကို ကျွန်တော် ယူနေရသည်။ ကျွန်တော့ဇနီး လေဒီချပ်ပြားက လူ့လောကတွင် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သော မျိုးဆက်ပြန့်ပွားခြင်းတည်းဟူ သော တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေရသဖြင့် ကိုယ်ဝန် ငါးလမှစကာ ဈေးသွား ခြင်း၊ မုန့်ဝယ်ခြင်းကိစ္စမှာ ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ ရောက်ကာလာသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး...။ မုန့်ဟင်းခါးက ကြက်သွန်ဥလည်း မပါ ဘူး။ ဗူးသီးကြော်ကလည်း ပျော့လို့။ ငရုပ်သီးမှုန့်တွေကိုလည်း ထည့်လာ ပြန်ပြီ။ အဲဒီဆိုင်က ငရုပ်သီးမှုန့်က မကောင်းပါဘူးဆိုတာ...။ အညံ့စား တွေ။ သိလား။”

“ဟ...ဆိုင်မှာ လူက နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ တိုးနေရတာ...။ သူ့ဘာသာသူ ထည့်မပေးတာတော့ ငါလည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ဟာ...ကြက်သွန်ဥက အလှည့်ရောက်ရင် ကိုယ်ကပြောမှ ထည့်ပေးတာ။ ကြက်သွန်ဥက ဟင်းရည်ထဲထည့်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်က ပြောမှ ရတာ...”

လေဒီချပ်ပြားက မကျေမနပ် တဖျစ်ဖျစ်တောက်တောက်နှင့်

၈၈ * နီကုရဲ

ရှိ၏။ သူတို့ဈေးဝယ်နည်းဗျူဟာကလည်း မလွယ်လှ။ ဘယ်ဆိုင်ကို ဘယ်လိုပြောရသည်။ ဘယ်ဆိုင်က ဘာပစ္စည်းကောင်းသည် စသည်ဖြင့် ရှိသေး၏။ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားလေးတွေကတော့ ကိုယ်လိုချင်သည့် ပစ္စည်းတွေလျှင် ဝယ်လိုက်မည်။ အလေးပြည့်သလား၊ ပစ္စည်းက စစ်ရဲ့ လား၊ ဈေးက မှန်ရဲ့လား စသည်တွေ သိပ်စိတ်မဝင်စားလှ။

“အမလေး...ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကြည့်စမ်းပါဦး။ သွားပါပြီ...သွားပြီ”

ဈေးမှ မောမောနှင့်အပြန် ဆေးပေါ့လိပ်ကလေးနှင့် နှပ်နေတုန်း မီးဖိုချောင်ထဲမှ လေဒီချပ်ပြား၏ ထိတ်လန့်တကြားအော်သံကို ကြားရ ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟ...ဘာဖြစ်တာတုန်းက”

“သွားပြီ...သွားပါပြီ။ ဒီမှာ ဝယ်လာတဲ့ ကြက်သွန်တွေက အသစ်တွေ...အသစ်တွေ”

လေဒီချပ်ပြားစကားကြောင့် ကျွန်တော် ကြောင်ကာလန့်သွား၏။ ကြက်သွန်အသစ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်သနည်း။ အသစ်ဆိုတာက သစ်လွင် သည်။ လတ်ဆတ်သည် မဟုတ်လား။ ဘာကြောင့် ဒီလောက် ကြောက် လန့်တကြား အော်နေရသနည်း။

“အသစ်တွေ ဘာဖြစ်သလဲကွ။ သစ်တာက ပိုမကောင်းဘူးလား”

“အသစ်က ကောင်းမလား။ ကြက်သွန်အဟောင်းတွေ ရှိရက် သားနဲ့။ ကြက်သွန်က အဟောင်းမှ ကောင်းတာ၊ အနှစ်ထွက်တာ။ အသစ်ဆိုရင် မွန်တာပဲရှိတယ်။ ဘာမှမကောင်းဘူး။ မသိရင်လည်း မမေးဘူး၊ ဈေးသည်တွေကလည်း ညှပ်ချ နှပ်ချဖို့ပဲ သိတယ်”

“ဟေ့ကောင် နှပ်ချရအောင် ငါက ကလေးမဟုတ်ဘူးကွ”

ကြက်သွန်ငါးဆယ်သားကို အကြောင်းပြုကာ ကျွန်တော်နှင့် ဗိုက်ကလေး စကားများကြ၏။ ကျွန်တော် မခံချင်ဆုံးစကားမှာ “ဈေးသည် တွေက ညှပ်ချ၊ နှပ်ချသည်” ဆိုသော စကားပင်ဖြစ်၏။ ဟင်းကျက်၍ ထမင်းစားကြတော့၊ ဗိုက်ကလေးအမည်တွင်ကာစ လေဒီချပ်ပြားက

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလှူများ * ၈၉

မကျေနပ်။ သူ့ကြက်သားက ကျွန်တော့်ကြက်သွန်ကြောင့် အဆီအနှစ် မပြည့်ဟုဆိုကာ ပွစိပွစိ၊ ထမင်းကို ဟုတ်တိပတ်တိ မစား။ ကျွန်တော်ကတော့ ရွဲက ထမင်းတွေအများကြီး စားပြလိုက်သည်။

ဒါတောင်မှ “ဘယ်နားက ဈေးသည်လဲ။ နောက်နေ့ ပြန်သွားလဲမယ်...” ဘာညာလုပ်နေသေး၏။ “အေး...မင်းသွားပြန်လဲရင် နောက်နေ့ ငါ့ကို ဈေးသွားခိုင်းဖို့ မပြောနဲ့တော့” ဆိုတော့မှ တိတ်ကာ သွားသည်။ သူတို့ဈေးထဲမှာ သင်ယူစရာတွေက အပြည့်ရှိသည်။ မကျည်းမှည့်ဆို အဟောင်းမှ။

ဆန်ဆိုလျှင်လည်း အဟောင်းမှ။ ငါးပြေမနှင့် ထည့်သော ငါးပိရည်ဆိုင်ကိုလည်း မှတ်ထားရသေးသည်။ ရွှေဖရုံသီး စီးမစီးကို ကြည့်နည်း၊ ကြက်ရင့်မရင့်ကို ကြည့်နည်း စသည်ဖြင့် ဗိုက်ကလေးလေဒီက တစ်ခါမှား တစ်ခါဆူ၊ ကျွန်တော်နှင့် တစ်ခါရန်ဖြစ်။ မနက်မိုးလင်းတိုင်း ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ညစ်စွာဖြင့် အပြောအဆို လွတ်အောင် ကျီစားရသည်။

တစ်ခါကလည်း ကျွန်တော် ငါးဖယ်ခြစ်နှစ်ဆယ်သား ဝယ်လာသည်။ ဗိုက်ကလေးက ထိုငါးဖယ်ခြစ်ကို မစစ်ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်နှင့် ရန်ဖြစ်ကြပြန်သည်။

“ဒါ ငါးရွှေရောထားတဲ့ ငါးဖယ်ခြစ်။ သိလား...။ လက်ညှိုးနဲ့ ထိုးကြည့်တာနဲ့ သိတယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ...။ ငါ့ရှေ့မှာတင် ငါးတွေကို ခြစ်နေတာပဲ”

“ဪ...ဒီလိုပဲပေါ့။ ရှင့်ရှေ့မှာတော့ ငါးရွှေကို ခြစ်ပါ့မလား။ ကြိုပြီး ခြစ်ထားတာပေါ့။ ဒါ...ငါးဖယ် လုံးဝမစစ်ဘူး”

“အေး... ငါလည်း ဒါပဲတတ်နိုင်တယ်ဟေ့။ မကျေနပ်ရင် နောက်နေ့ မင်းဟာမင်းသွား”

ဟင်းကျက်၍ စားကြည့်တော့ ဟုတ်သည်။ ယခင်က စားရသော ငါးဖယ်လိုမဟုတ်။ ငါးဖယ်ခြစ်က ပွစိစိ၊ အရသာ သိပ်မရှိတာကို တွေ့ရ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအိုင်

၉၀ * နီကုရဲ

သည်။ နောက်နေ့တော့ လေဒီချပ်ပြားက စားရသောရက် အဆင်မပြေ ဟုဆိုကာ သူ့ကိုယ်တိုင် ဈေးသို့သွားသည်။

တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ ဗိုက်ကိုနိပ်ကာ ဆိုက်ကားဖြင့် ပြန်ရောက်ကာလာ၏။ ဈေးဝယ်နေရင်း ဗိုက်ထဲက အောင့်လာသောကြောင့် ဟုဆိုသည်။ ကျွန်တော်လည်း လန့်ဖြန့်ကာ ဈေးခြင်းတောင်းပစ်ချပြီး ကားငှားကာ ဆေးခန်းသို့ သွားရသည်။ ဆရာဝန်မက ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် ဈေးလွတ်ရသလားဆိုကာ ကျွန်တော့်ကို ဆူသည်။ ငွေခြောက်ထောင် လောက် ထွက်လာ၏။ ဘာမှ မချက်နိုင်သဖြင့် ထိုနေ့မနက်စာကို ဝယ်ကာ စားရသည်။ နောက်နေ့ မင်းဘာသာ ဈေးသွားဆိုသောစကားကို မပြော ရဲတော့။

မနက်မိုးလင်းလျှင် သူရေးထားသော ဈေးဝယ်စာရွက်ကိုကိုင်ကာ သူပြောသောဆိုင်ကိုရှာရင်း၊ သူ့စကားအတိုင်းရှာ၍ ဝယ်ပေးရသည်။ သူနှင့်ညားကတည်းက အစစအရာရာ ဦးဆောင်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် သူ ကိုယ်ဝန်ရတော့မှ သူ့လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း ဈေးရောင်းသူတို့မာယာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်နှင့် ကုန်ပစ္စည်းတို့၏ ဈေးအတက် အကျကို သင်ယူဆည်းပူးရလေသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော့်ဗိုက်ကလေး ဘာချက်ရမှန်းမသိ။ ဈေးဝယ် လမ်းညွှန်စာရွက်ကလေးကိုင်ကာ ငိုနေ၏။ ဟင်းတွေကလည်း ဘာစားရ မှန်း မသိတော့ပါဘူးဟု ညည်းသည်။

“ငါးကြင်းကို ကြော်ပြီး ငရုပ်သီးနဲ့ ပြန်နှပ်မယ်ကွာ...။ ပြီးတော့ မုန်လာဥချဉ်ရေကို ငါးကြင်းခေါင်းကလေးနဲ့ ချက်မယ်။ ငါးပိရည်နဲ့ တို့စရာ။ ကဲ...”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်တော့် ဟင်းအတွဲအစပ်ကို လေဒီချပ်ပြား က သဘောကျ၏။ ကျွန်တော်လည်း သင်ယူသင့်သ၍ သင်ယူထားသဖြင့် ဟင်းချက်ဟင်းဝယ်တော့ အတော်နားလည်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဒါနှင့် ဈေးသို့သွားကာ ငါးကြင်းခပ်လတ်လတ်တစ်ကောင်ကို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလှူများ * ၉၁

ကျွန်တော် ဝယ်မည်။ ဒီတော့ မုန်လာဥနှစ်စည်း၊ ပေါက်ပန်းဖြူရွက်ကို ပြုတ်ကာတို့မည်။ သခွားသီးနှစ်လုံးဝယ်မည်။ ဓညင်းဝက်က တစ်ရာဖိုး ငါးလုံး၊ ကြော်ပြီး တို့စားမည်။ ငါးကြင်းက ငါးဆယ်သားရှိသည်။ အမြီးနှင့်ခေါင်းကို ချည်ရည်ဟင်းထဲ ထည့်ချက်ရမည်။ ဪ...မေ့လို့။ နံနံပင်ကလေးအုပ်မှ ချည်ရည်ဟင်းက မွေးမည်မဟုတ်လား။ ထိုသို့တွေးကာ ကျွန်တော်ဝယ်နေကျ မျက်မှန်းတန်းမိသောဆိုင်သို့ လာခဲ့သည်။

“အစ်မ အလေးပြည့်ပြည့်ကလေးချိန်နော်”

“အမလေး...ဟောဒီမှာတွေ့လား ဇောက်ထိုးကြီး၊ ဇောက်ထိုးကြီး။ ချိန်ခွင်လျှာကျိုးမှာတောင် စိုးရတယ်။ ပြည့်သလားမမေးနဲ့ စာရေးဆရာရေ”

ဟုတ်သည်။ ချိန်ခွင်လျှာက ငါးဘက်ကို ဝှီခဲကျကာသွားသဖြင့် ကျွန်တော် ကျေနပ်ရသည်။

“အစ်မ ငါးကိုပေးပါနော်”

“မောင်လေးရယ် ဝယ်သူတွေကျနေလို့ပါ။ အကြေးပဲ လှန်ပေးလိုက်မယ်။ ဟုတ်လား...”

အရင်တုန်းက ငါးဝယ်လျှင် သူတို့ ခါးကောင်းကောင်းဖြင့် ငါးကို အနေတော် အတုံးတွေ ခုတ်ပေးတတ်သဖြင့် ကျွန်တော်က တောင်းဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်မှာရှိသည့် ခါးတွေက သိပ်မကောင်း။ သူတို့ခုတ်လျှင် တစ်မိနစ်လောက်ကိစ္စကို အိမ်က ခါးနှင့်ဆို ဆယ်မိနစ်လောက် ရွာလည်နေတတ်သည်။ သူ့မှာလည်း လူကျနေသဖြင့် အကြေးသာထိုးပြီး ကျွန်တော် ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ ပြဿနာက စတော့သည်။

“ငါးဘယ်နှစ်ဆယ်သားလဲ မောင်”

“ငါးဆယ်သားတဲ့”

“ငါးဆယ်သား...။ ဘုရားရေ...။ ဒီကောင်က ဘယ်နည်းနဲ့မှ ငါးဆယ်သား မရှိဘူး။ ပြီးတော့ လူနှစ်ယောက်တည်းဟာ ငါးဆယ်သားလဲ ဝယ်စရာမလိုဘူး။ မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

၉၂ * နီကီရဲ

“ညနေ ကိုစံဝင်းနဲ့ ကိုဇော်မြင့်ဦး လာဦးမှာတဲ့။ Phone ဆက်ထားလို့”

“အို...သူတို့လာပါဦး။ ဒီကောင်က ငါးဆယ်သားတော့ ဘယ်လိုမှ မရှိနိုင်ဘူး”

“ဟ...ငါ့ရှေ့တင် ချိန်တာကွ။ ငါးဘက် ဇောက်ထိုးကြီးပဲ။ ခိုးဦးကွာ... ငါးကျပ်သားဟေ့”

ကျွန်တော့်စကားကို ဗိုက်ကလေးလေဒီက လုံးဝ လက်မခံ။ ခါးခါးသီးသီးကို ငြင်းသည်။ သူ့အတွေ့အကြုံအရဆိုလျှင် ထိုငါးကြင်းသည် သုံးဆယ်သားနီးပါးသာ ရှိရမည်ဟု အခိုင်အမာဆိုသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း မလျှော့။ အလေးခိုးသည် ထားဦး၊ ထိုလောက်တော့ မခိုးနိုင်ရာ။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ညှပ်ချ နှပ်ချပြန်ပြီဟူသောစကားက ထွက်လာပြန်သည်။

ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်ကာ နာရီဝက်လောက် စကားများကြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ငါးကြင်းကို လုံးဝ မကိုင်တော့ဘဲ ပစ်ချကာ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ လေဒီချပ်ပြားကလည်း စိတ်ဆိုးကာ မကိုင်။ ဆယ့်တစ်နာရီလောက်ကျတော့မှ မနေနိုင်တော့သော လေဒီချပ်ပြားက ငါးကို ထကိုင်သည်။

“အမလေးမောင်ရေ...။ ဒီမှာလာကြည့်စမ်း...လာကြည့်စမ်း”

စိတ်ဆိုးသံလည်းမဟုတ်၊ ဒေါသထွက်သံလည်း မပါ။ အံ့ဩမှု သက်သက်အသံကြောင့် ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း ပြေးကာဆင်းတော့ ငါးဗိုက်ကို ခါးနှင့်ခွဲပြီးကာစ တအံ့တဩဖြစ်နေသော လေဒီချပ်ပြားကို တွေ့ရ၏။ ငါးဗိုက်ထဲမှာ တွေ့ရတာက ပြည်တန်ပတ္တမြားတော့မဟုတ်။ သံချောင်းတွေဖြစ်၏။ သံချောင်းတွေမှ အိမ်ရိုက်ပြီးသား သံချေးတက်နေသော လေးလက်မသံချောင်းကြီးတွေသာ ဖြစ်သည်။

“ကဲ...တွေ့ပြီလား။ နှပ်ချတာ ခံရပြီ မဟုတ်လား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အင်္ဂါများ * ၉၃

ကျွန်တော် ဈေးထဲသို့ ရင်ကော့ကာ ဝင်လာခဲ့သည်။

မျက်လုံးက ဘာကိုမှ အလစ်မပေး။ ရေဖြန်းကာ အပုံကလေး ဖြစ်အောင် သပ်နေသူကိုလည်းကောင်း၊ ခေါင်းကြေးနေသော ငါးခူးများကို လည်းကောင်း၊ အမွှေးဖုကြုကြုနှင့် ခပ်လတ်လတ်ကြက်တစ်ကောင်ကို လည်းကောင်း၊ သုံးပုံတစ်ပုံလှီးထားသော ရွှေဖရုံသီးကိုလည်းကောင်း၊ စာကလေးခြေထောက်နှင့် ဗြဲန်းမွှေးတို့စရာ ရှားရှားပါးပါးတွေ့ရသော ကုန်စိမ်းသည်ကိုလည်းကောင်း၊ လျှပ်တစ်ပျက်အတွင်း ကြည့်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ နားကလည်း ပန်းဂေါ်ဖီထုပ် တစ်ရာနှစ်ဆယ်၊ ကြောင်လျှာ သီးက အတောင့်လိုက်ပဲရမယ်။ နံနံပင် ငါးကျပ်ဖိုး မရောင်းဘူးဆိုတာကို လည်းကောင်း၊ ပုဇွန်ကြော့တွေ နှစ်ရာတည်းနဲ့ယူ၊ ငါးပြေမတွေ လတ်မှ လတ်၊ ဟောဒီမှာ ဘဲသားရေလွတ်တွေ ဆိုတာကိုလည်းကောင်း မှတ်သား ထားရ၏။

တစ်နေ့က ဝယ်ခဲ့သော ငါးသည်ရှေ့သို့ရောက်တော့ ကျွန်တော် အသာရပ်နေလိုက်သည်။ ဈေးဝယ်သူ အတော်များကာ ရှုပ်နေသေး၏။ ခဏကြာတော့ လူရှင်းစပြုကာ ဈေးသည်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြုံးကာ ပြ၏။

“ဘာယူမလဲ ဆရာ။ ပုဇွန်ကြော့ကလေးတွေ လတ်မှလတ်။ ညီမအတွက် ငါးခူးစင်းကော ချက်ပါလား။”

“အင်း...ဘာဝယ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ဪ...ဒါနဲ့အစ်မ ငါးကြင်းက ဘာနဲ့ မျှားတာလဲ...ဟင်”

“ဒီငါးကြင်းတွေက မျှားတာမဟုတ်ဘူးကွယ့်။ ဒါ မွေးမြူရေး ငါးကြင်းတွေ၊ ပိုက်နဲ့ ဖော်တာပေါ့”

ကျွန်တော့်လိုပင် ဈေးဝယ်နေသူ အမျိုးသမီးကြီးက ဝင်ကာ ပြောသည်။

“ဟာ...မဟုတ်ဘူး။ မနေ့က ကျွန်တော်ဝယ်လာတဲ့ ငါးကြင်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအိုင်

၉၄ * နီကီရဲ

ကတော့ များထားတာပျ။ များငါးကြင်း သေချာတယ်။ ငါးကြင်းကို များတဲ့ပစ္စည်းက ထူးဆန်းတယ်နော်...။ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဈေးအတူဝယ်သူ မိန်းမကြီးက ပြုံးသည်။

“မင်းနဲ့ကွယ်...။ ငါးကြင်းက များလို့မှ မရတဲ့ဟာ။ ဒါပိုက်ဆွဲ ငါးကြင်းကွယ်”

“မျှားတာမှ သေချာတယ် အန်တီရဲ့။ ငါးကြင်းကို ဘာနဲ့မျှားသလဲသိလား...။ အိမ်ရိုက်သံနဲ့မျှားတာ။ ကျွန်တော် မနေ့ကဝယ်သွားတဲ့ ငါးကြင်းဗိုက်ထဲမှာ သံတွေမှ အများကြီးပဲ။ တကယ်ပြောတာ”

ဈေးသည်မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်ကာသွား၏။ နံဘေးက အန်တီကြီးက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်ကာ ကိုင်ထားလက်စ ငါးကြင်းကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ ဒီတော့မှ ငါးကြင်းသည်က ကမန်းကတန်း ဝင်ကာ ပြော၏။

“ဟာ...စာရေးဆရာကလည်း နောက်နေပြန်ပြီ။ မဟုတ်တာ။ သူက စာရေးဆရာလေ အန်တီရဲ့။ ဟာသ စာရေးဆရာ။ အခုလည်း ဟာသလုပ်နေတာ။ ဘယ်...ငါးကြင်းက အိမ်ရိုက်သံစားမှာလဲ။ ကဲ... အန်တီ ဘယ်နှဆယ်သားလဲ...။ ခုတ်ပြီး တစ်ခါတည်း ကိုင်ပေးလိုက်မယ်”

ကျွန်တော့် နံဘေးမှ အန်တီ ချီတုံချတုံ ဖြစ်ကာသွား၏။

“နှစ်ဆယ်သား တစ်ခါတည်း တုံးပေးနော်”

“စိတ်ချ။ ကဲ...နောက်တီးနောက်တောက် စာရေးဆရာရော ဘာယူမလဲ”

“အင်း...ပုဇွန်ဆိုရင်တော့ သဲနဲ့ မမျှားလောက်ပါဘူးဗျာ။ ပုဇွန်ပဲပေး။ အလေးဇောက်ထိုးကျအောင် မချိန်ပါနဲ့။ အလယ်တည့်ရင် တော်ပါပြီ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အင်္ဂါများ * ၉၅

ကျွန်တော့်နံဘေးမှ အန်တီကြီးငါးကို အရင်မချိန်ဘဲ ကျွန်တော့် ပုဇွန်ကို အရင်ချိန်ကာ ပေး၏။ ပြီးတော့... ပုဇွန် လက်တစ်ဆုပ်ပါ ထည့်ပေးသည်။

“အင်း...ဒီတစ်ခါ ပုဇွန်က ပြည့်တယ်”

အိမ်ရောက်တော့ လေဒီချပ်ပြားက ကျေနပ်စွာဆို၏။ ကျွန်တော် လည်း ပညာပေးခဲ့ပုံကို ပြောပြတော့ လေဒီချပ်ပြားက မျက်မှောင်ကို ကြုတ်သည်။

“အင်း...စာရေးဆရာဆိုတာနဲ့ အနှုပ်ချ ခံရပြန်ပြီ...”တဲ့

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလွဲများ * ၉၇

တရားသောဝယ်ယူခြင်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၄

တရားသောဝယ်ယူခြင်း

Air-con ဘတ်စ်ကားပေါ်က ဆင်းပြီးပြီးချင်း ကျွန်တော့်ဖိနပ် ပြတ်သွားကြောင်းကို ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။ “ကျွတ်” ခနဲ စုတ်သပ်ရင်း စိတ်ဇောအရှိန်နှင့် အားထည့်ကာ လှမ်းထားသောခြေလှမ်းကို ရပ်တန့် ပစ်လိုက်ရ၏။ မိုးရာသီတစ်ခုလုံး ရေစိုတစ်လှည့် ခြောက်တစ်လှည့်နှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းစီးခဲ့သော ပိန်းတန်းဖိနပ်က ဒုက္ခပေးပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ငုံ့ကာကြည့်တော့ ညာဘက်ဖိနပ် ခေါင်ထိပ်မှ ရေနူးကာ တိတိရိရိ ပြတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မနက် အိမ်ကထွက်စဉ်က ဖိနပ်ပြတ်မည့်လက္ခဏာ တစ်စုံတစ်ရာမရှိ။ အနည်းငယ်မှ ကျွန်တော့်ကို သတိမပေးဘဲ ရုတ်တရက် ပြတ်ထွက်သွား ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားမိတော့ ကျွန်တော် ဆင်းလိုက်သောမှတ်တိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဈေးကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားမိသည်။ ဈေးရှိလျှင် ဖိနပ်ချုပ် ဖိနပ်ပြင်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တော့ ရှိရမည်ဟု ကျွန်တော် တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကံတရားက ကျွန်တော့်ဘက်မှာ နည်းနည်းရှိသေးသည်ဟု

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလှူများ * ၁၀၁

တွေးကာ ဝမ်းသာအားရ ဈေးရှိရာဘက်သို့ လှမ်းလိုက်သည်။ သတိမေ့ကာ လှမ်းမိသောကြောင့် ခေါင်က ပြတ်ထွက်နေသော ဖိနပ်ထိပ်သည် ကျွန်တော့်ခြေထောက်အောက်သို့ လိပ်ကာဝင်သွားသဖြင့် ကျွန်တော် ပြုံးမိသေးသည်။

ပြီးမှ သတိထားကာ ခြေထောက်ကို ကြွယုံကြွကာ ပလက်ဖောင်းနှင့် ရှပ်တိုက်ကာစီးရင်း ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုးကားယားဖြစ်နေပုံကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ ထပ်ပြုံးဖြစ်ပြန်သည်။ ကော်လလည်ကတုံး လက်ရှည်ရှပ်အင်္ကျီဖြူ၊ ဆိတ်ခွံပုဆိုးတို့ဖြင့် သပ်သပ်ယပ်ယပ် ဝတ်စားလာသော နေ့ကျမှ ဖိနပ်ပြတ်ခြင်းသည် ကျွန်တော် ကြုံနေကျ လွဲမှားမှုတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်ဟု လွယ်လွယ်သဘောထားလိုက်မိသည်။

ယောက်ျားမှာ ဖိနပ် မိန်းမမှာ နားကပ်ရှိမှ တင့်တယ်သည်ဟူသော စကားကို ကျွန်တော် ကြားဖူးသည်။ သို့သော် နားကပ်မရှိသော မိန်းကလေးပေါင်းများစွာကို ကျွန်တော် တွေ့ဖူးပါသည်။ လူကြားသူကြားမှာ သူတို့ ဘာမှ မဖြစ်ကြပါ။ မည်သူကမှလည်း အရှက်ကွဲစရာတစ်ခုဟု မယူဆကြပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်တို့ သတိပင်မထားမိကြပါ။ အခု ကော့ကော့တန်တန် သာမန်လမ်းလျှောက်သူလို မဟုတ်သော ကျွန်တော့်ကို လူသုံးလေးယောက်က ဂရုထား၊ သတိပြုမိသွားပါသည်။ ဖိနပ်က နားကပ်ထက် အရေးကြီးသည်ဟု ကျွန်တော်တွေးမိ၏။

ကျွန်တော့်နေရာမှာ နားကပ်ရော၊ ဆွဲကြိုးရော လက်ကောက်တွေ ဘာတွေရော အကုန်ပြည့်စုံသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုလျှင်ကော၊ ပိုတောင်ဆိုးဦးမည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ သွားရမည့် ခရီးက အလှူတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အလှူ။ ကျောင်းပြီးကတည်းက ကွဲကွာနေကြတာ ကြာပြီဖြစ်သော သူငယ်ချင်းတော်တော်များများ ပြန်ဆုံကြမည်ဖြစ်သဖြင့် မဖြစ်ဖြစ်အောင် သွားရမည့် အလှူဖြစ်သည်။ ဆယ့်နှစ်နာရီလောက် ကျွန်တော် ရောက်အောင်လာမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

ပလက်ဖောင်းနံဘေးက ဈေးတန်းကလေးမှာ ကျွန်တော် တွေ သမျှဆိုင်တွေကို ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ရသည်။ ဖိနပ်ပြင်ဆိုင်ကို ရုတ်တရက် မတွေ့ရ။ ထိုစဉ်က ထိုဖိနပ်အပြတ်ကို လွှင့်ပစ်ကာ ဘာကြောင့် ဖိနပ် အသစ်တစ်ရုံ မဝယ်မိသလဲဆိုတာကို နောင်ကျမှ ကျွန်တော် နားမလည် နိုင်စွာ နောင်တရနေမိခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဖိနပ်ပြင်ဆိုင်ကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး ရှာနေမိသည်။ ဖိနပ်ပြတ်လျှင် ပြန်ချုပ်ရမည်ဆိုသော အတွေးအပြင် ကျွန်တော် ဘာကိုမှ မတွေးမိခဲ့။

ဖိနပ်ပြင်ဆိုင်ကို ငါးမိနစ်ခန့် ရှာသော်လည်း မတွေ့ရသဖြင့် ဒီလိုတော့ မဖြစ်ချေဟု တွေးကာ ဈေးသည်တစ်ဦးကို စုံစမ်းမှုပြုရသည်။ အချိန်သိပ်မကြာနေ၍မဖြစ်။ သူငယ်ချင်းအလှူအိမ်ကို ရောက်ဖို့က နောက်ထပ် ကားတစ်ဆင့် စီးရဦးမည်။

“အစ်မ...ဒီနားမှာ ဖိနပ်ချုပ်ဆိုင် ဘယ်မှာရှိလဲဗျ။ ဖိနပ်ပြတ် သွားလို့ပါ”

ကျွန်တော်မေးသော လိမ္မော်သီးသည် အဒေါ်ကြီးက သူ့လိမ္မော် သီးတွေကို စီရင်း မော့မကြည့်ဘဲ ဖြေသည်။

“ရှေ့ဆက်လျှောက်သွား ဗားပင်ကလေးအောက်မှာ ရှိတယ်”

တော်ပါသေးရဲ့ဟု တွေးရင်း ကျွန်တော် ဆက်၍လျှောက်ရ သည်။ ငါးမိနစ်ခန့်လျှောက်မိတော့ ဗားပင်ကလေးအောက်မှာ ဖိနပ်ပြင်ဆိုင် ကိုတွေ့ပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးကလေးပေါ်မှာ ဖိနပ် အဟောင်းအစုတ်ကလေး လေးငါးရုံ တင်ကာထားသည်။ ပြီးတော့ ဖိနပ် တင်ကာ လှီးဖြတ်ထုထောင်းလို့ရသည့် ရှစ်လက်မခန့် ပြောင်ချောနေသော ရထားသံလမ်းတုံးတစ်ခု၊ ပြီးတော့...ဆူး၊ ဆောက် ကိရိယာ တန်ဆာ ပလာများ။ သို့သော် ဖိနပ်ပြင်သူကိုတော့ မတွေ့ရ။ ကျွန်တော် ဆိုင်ရှေ့ ရပ်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာကြည့်သော်လည်း ဖိနပ်ပြင်သည့် ဆရာကိုမှ မတွေ့ရ။ လူတွေက သူ့အရှိန်နှင့်သူ သွားလာနေကြသည်။ ကျွန်တော် ဖိနပ်ဆိုင် ရှေ့မှာ ရပ်သည့်အတွက် တစ်စုံတစ်ယောက်မှ ထပြုလာခြင်းမရှိ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလှူများ * ၁၀၃

ဒါနဲ့ ဗာဒံပင်ကလေးတစ်ဘက်မှ ကျောက်ကျောရောင်းသော မိန်းမတစ်ဦးကို လှမ်းကာမေးရ၏။

“အစ်မ၊ ဖိနပ်ဆရာ မရှိဘူးလား”

“ဟဲ့...ဖိနပ်တဲ့ ဖိနပ်။ မောင်တိုး...မောင်တိုး ဘယ်ရောက်သွားလဲ မောင်တိုး”

သူ့အော်သည့်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ကျွန်တော် ကြည့်သော်လည်း မောင်တိုးဆိုသောလူဖြစ်နိုင်သည့် တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ တုံ့ပြန်မှုကိုမူ မတွေ့ရ။

“မောင်တိုးရေ...ဖိနပ်ပြင်မလိုတဲ့ဟေ့။ မောင်တိုး”

“မောင်တိုးလား...။ ခုနကပဲ ထမင်းစားပြန်သွားတယ်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တိုလီမုတ်စ ပစ္စည်းကလေးတွေရောင်းသော ဂျာနယ်ဖတ်နေသည့် လူတစ်ဦးက ပြန်အော်သည်။ ကျွန်တော် စိတ်ညစ်ကာ သွား၏။ ကျွန်တော် အချိန် သိပ်မပေးနိုင်ပါ။ ခရီးက ဆက်ရဦးမည် မဟုတ်လား။

“တစ်ခြား ဖိနပ်ပြင်ဆိုင် ရှိသေးလား အစ်မ”

“ဒီနားမှာတော့ မရှိဘူး။ ဒီတစ်ဆိုင်ပဲရှိတာ။ ထမင်းစားဆို မကြာပါဘူး ပြန်လာမှာပါ”

ကျွန်တော် ဖိနပ်ပြင်ဆရာကို ထိုင်စောင့်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။ စိတ်နှလုံးကို ဒုန်းဒုန်းကျအောင် ချကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ဖွာရင်း စောင့်သည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်သာ ကုန်သွားသည်။ ကိုယ့်ဆရာ မောင်တိုးက ရောက်မလာ။ ကျွန်တော် ဖင်တကြွကြွလည်တဆန့်ဆန့်ဖြစ်နေသော အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ အအေးရောင်းသော မိန်းမကြီးက အကြံပေးသည်။

“အရေးကြီးရင် လိုက်သွားပါလား။ သူ့အိမ်က ရှေ့နားကလေးမှာ။ ဒီဘက်ကိုသွား...။ အုတ်စီထားတဲ့ လမ်းကလေးထဲမှာ သူ့အိမ်က

၁၀၄ * နီကီရဲ

အလယ်လောက်မှာ။ မေးလိုက်ရင် ရတယ်”

ကျွန်တော် ဖိနပ်ပြင်ဆရာအိမ်ကို လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချရသည်။ ဟုတ်တယ်လေ...။ ထမင်းတွေ၊ ဘာတွေစားပြီး ကိုယ်ဆရာက အေးအေးဆေးဆေး တရားတမောနှပ်နေရင် ဒုက္ခ။ လမ်းကို သေချာ အောင် ထပ်မေးကာ လျှောက်လာတော့ အုတ်ခဲကလေးတွေ စီထားသော လမ်းကျဉ်းကလေးကို တွေ့ရ၏။ လမ်းက အုတ်ခဲလေးလုံးကို အလျားလိုက် ခင်းထားသော လမ်းကျဉ်းကလေး။ လူနှစ်ယောက် ရှောင်နိုင်ရုံသာရှိ သည်။ နံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ အိမ်နံရံများ၊ အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာ များနှင့် ပြုတ်သိပ်ကာ လူနေစိပ်သော လမ်းကလေးတစ်ခုဖြစ်၏။

“ကိုတိုး ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

“ဖိနပ်ပြင်တဲ့ ကိုတိုး ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် ဒုတိယအကြိမ် အော်သံကိုတော့ အိမ်၏ ညာဘက် အကန့်ထဲမှ “ဘယ်သူလဲကွ” ဆိုသော ထူးသံတစ်သံ ပြန်ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော် ထိုအသံရှိရာသို့ ဝင်သွားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ပါ...။ ဖိနပ်ပြင်ချင်လို့ပါ”

ဝင်ဝင်ပြောပြောနှင့် ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက ကိုယ့်ဆရာက ထမင်းစားရန် ပြင်ဆင်နေတုန်းပင်ဖြစ်၏။ ထမင်းပန်းကန်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ချထားသည်။ ငါးပိရည်ခွက်ကို တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ ခရမ်းကျွတ်သီးတစ်လုံးနှင့် ဘာဟု အမည်မတတ်သော ခပ်ညိုညို ဟင်းတစ်ခွက်။ ပြီးတော့... နံဘေးမှာ ချထားသည့် ပုလင်းတစ်လုံး ဖန်ခွက်တစ်ခွက်။ ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်သည်။ ကိုယ့်ဆရာက ထမင်း မစားခင် နံနက်ခင်း လေကျအောင် သောက်ဦးမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် လိုက်မိတာ တွက်ကိန်းမှန်သည်။ နို့မို့ ထမင်းစားပြီး သူနှပ်မှာ သေချာ သည်။

ကိုယ့်ဆရာက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်နားမလည်သလို ကြည့် သည်။ အသက်က ကျွန်တော့်ထက် ငယ်ပုံရသည်။ လူပုံစံက ပိန်ပိန်ပါးပါး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အပျဲများ * ၁၀၅

ဆံပင်က ညှင်းသိုးသိုး။ လက်မောင်းပိန်လှီလှီပေါ်မှ တက်တူးရုပ်တွေ ထိုးကာထားသည်။ သားသားနားနား ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖိနပ်ပြင်ဖို့ သူ့အိမ်အထိ လိုက်လာတာကို သူ မယုံသလိုဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့အလုပ်အတွက် ပထမဦးဆုံး အိမ်တိုင်ယာရောက် လာသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်က နံဘေးကဆိုင်မှ လမ်းညွှန်လိုက်ကြောင်း၊ ကျွန်တော် အရေးကြီးသဖြင့် လိုက်လာရကြောင်းရှင်းပြတော့ “ထိုင်ကွာ” ဟုပြောကာ တစ်ခွက်ငဲ့သောက်ပြီး ကျွန်တော် အမည်မဖော်တတ်သောဟင်းကို လက်ညှိုး နှင့်ကော်ကာ မြည်းသည်။ သူက ထိုင်ပါဆိုတော့လည်း ကျွန်တော် ထိုင်စရာနေရာ မတွေ့။ ဝင်ဝင်ချင်း ရှေ့ခန်းက မြေကြီးသာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ တိုလီကာလီပစ္စည်းတွေက ပွစာကျနေသည်။ ကျွန်တော် သူနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကဘမ်းကို တင်ပလွဲလွဲကာ ထိုင်လိုက်ရ သည်။ ဖိနပ်ပြတ်ကိုလည်း နံဘေးမှ ချထားလိုက်ရ၏။

“ခဏတော့စောင့်၊ ထမင်းစားလိုက်ဦးမယ်။ ဟိုကောင်မလေး လည်း အခုပြန်မလာသေးဘူး။ တောက်...”

ကျွန်တော့်ကို အားနာပြီး မကျေမနပ်နှင့် ရေရွတ်ဟန်တူပါသည်။ သူ ဟင်းစောင့်နေတာ ဖြစ်ရမည်။ ကျွန်တော် အိမ်အခြေအနေကို လေ့လာ ကြည့်တော့ အရာရာ ချို့တဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။ ကြိုးတစ်ချောင်း ပြတ်နေသည့် ခြင်ထောင်က တို့လို့တွဲလောင်း၊ အရောင်အဆင်းမရှိတော့ ဘဲ ညှစ်ထပ်နေသော စောင်တွေ၊ ဝါးထရံပေါ်မှာ ၁၉၉၆ခုနှစ်က မေသန်းနု သည် ပိုးမျှင်တွေကြားထဲက အားယူကာ ပြုံးနေသည်။ ပကာသားနှင့် ရိုက်ထားသော သစ်သားဘုရားစင်က ရွံ့စောင့်ကာ နေသည်။ နောက်မှာ တော့ မျက်လွှာချထားသော ကြေးသွန်းဆင်းတုတော် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံရှိသည်။

မနက်ခင်းကတည်းက ဂိုက်နှင့်ဆိုက်နှင့် ထွက်လာသော ကျွန်တော် တစ်ခါမှမရောက်ဘူးသည့် ရပ်ကွက်တစ်ခုက တစ်ခါမှမသိသည့် လူ တစ်ယောက်အိမ်ထဲကို ရောက်နေတာ အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအိုင်

၁၀၆ * နီရဲရဲ

လောကမှာ အကျိုးနှင့် တိုက်ဆိုင်လာလျှင် မဖြစ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။ ထိုစဉ်မှာ ကိုယ့်ဆရာက နောက်တစ်ခွက် ထပ်ကာ ချပြန်သည်။

ခဏကြာတော့ တစ်နှစ်သားခန့်ရှိ ကလေးငယ်ကို ခါးတစ်ခွင် ချီကာထားသော မိန်းမတစ်ဦး ဝင်ကာလာသည်။ လက်ထဲမှ အထုပ် တစ်ထုပ် ကိုင်ထား၏။

“ကြာလိုက်တာကွာ” ဟု ကိုယ့်ဆရာက ပြောရင်း အထုပ်ကို လှမ်းကာယူပြီး နောက်တစ်ခွက် သောက်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ဝင်လာသော မိန်းကလေးကို အတွင်းသို့ခေါ်ကာ ခဏစကားပြောသည်။ ပြီးနောက် ထိုမိန်းမ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ထွက်သွား၏။ ကိုယ့် ဆရာက ထမင်း စတင်ကာစားသည်။ အနည်းဆုံး ဆယ်မိနစ်ခန့်တော့ ထပ်စောင့် ရမည် ထင်သည်။ အိမ်အထိရောက်လာပြီဆိုမှတော့ ကျွန်တော် စိတ်ကို လျှော့ထားလိုက်သည်။

ဖိနပ်က ခေါင်ကပြတ်တာဆိုတော့ အောက်ခံသားရေကို ခွာပစ် ရမည်။ ရှေ့သဲကြိုးကို သားရေတစ်ခုပိုး ပြန်ထည့်၊ သံရိုက်၊ ခွာထား သော သားရေကို ပြန်ချုပ်။ ဒါက ၁၀ မိနစ်ခန့်ဆိုတော့ အနည်းဆုံး မိနစ် ၂၀ လောက်တော့ ကြာနိုင်သည်။

ကျွန်တော် ဒုတိယစီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ကာဖွာနေတုန်း ခုနကထွက်သွားသော မိန်းမနှင့် လူနှစ်ယောက် အိမ်ထဲသို့ဝင်ကာ လာပြန် သည်။ တစ်ယောက်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း။ လက်မှာ ထိုးကွင်း အရပ်တွေရှိသည်။ နောက်တစ်ယောက်က ပုအိုက်အိုက် ဂင်တိုတို။ နှစ်ဦးစလုံးမျက်နှာတွေ အဆီပြန်ကာ နီရဲနေကြသည်။

“ဟေ့ကောင်...မောင်တိုး ပိုက်ဆံရပြီလား။ ဘယ်မှာလဲ”

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့်လူက ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးသည်။ ကိုယ့်ဆရာက ဘာမှပြန်မပြော။ ထမင်းစားနေရင်းက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သည့် ကိစ္စမို့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အကျွေးများ * ၁၀၇

အသာပင် နေလိုက်သည်။ သို့သော် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့်လူက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ကာလာသည်။

“ဪ...မင်းကို။ ပိုက်ဆံပေးစရာရှိတယ်ဆိုတာ ဒီကောင်လား။ ကဲ...ဟေ့ကောင်။ မင်းပေးစရာရှိတဲ့ပိုက်ဆံ ငါ့ကိုသာပေးတော့”

“ဟာ...မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်က ဖိနပ်လာချုပ်တာပါ...”

ကျွန်တော် ထိုင်ရက်ကပင် သူတို့ပြဿနာထဲမှာ မပါကြောင်းကို အလွယ်ကူဆုံး ဖြေရှင်းလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် နားမလည်သော ပြဿနာက ထိုမှာတင် ပြီးမသွား။

“ဟေ့ကောင် စကားမရှည်နဲ့ကွာ။ မင်းပေးစရာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံကို ထုတ်စမ်း”

ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ပုခုံးကို ပစ်တွန်းလိုက် တာကို ခံလိုက်ရသည်။ မဟုတ်တော့။ တစ်ခုခု လွဲမှားနေပြီဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်လိုက်သည်။ ကလေးကို ခါးတစ်ခွင်ချီထားသော အမျိုးသမီးကတော့ ကျွန်တော့်ကို မဝံ့မရဲ ကြည့်ကာနေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းအဆုံမခံ။ မျက်နှာကို ဖျပ်ခနဲလွှဲသွားသည်။

“ကျွန်တော် လမ်းမှာ ဖိနပ်ပြတ်သွားလို့ ဒီမှာ ဖိနပ်လာချုပ်တာပါ အစ်ကို။ ကျွန်တော် ပေးစရာမရှိပါဘူး။ အစ်ကို လူမှားနေပြီ...”

“ဟာ...ဒီကောင် တော်တော်စကားရှည်တာပဲ။ သဘောမပေါက် ဘူး။ ဟေ့ကောင်...မင်း ဒီကောင်ကို ပိုက်ဆံပေးစရာရှိတယ်။ ဘာမှ ငြင်းမနေနဲ့။ ဟုတ်ပြီလား။ ကဲ...ပေး”

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွား၏။ ဟုတ်သားပဲ...။ ငါ သူ့ကို ဖိနပ်ချုပ်ခ ပေးရမှာ မဟုတ်လား။

“ဟုတ်ပြီအစ်ကို၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ပေးမယ်”

ကျွန်တော် အိတ်ထဲက ရာတန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ကာ လှမ်းပေး သည်။

“တစ်ရာနဲ့ ရမလား။ ဒီကောင်ကို မင်းပေးရမှာ ငါးထောင်ကွ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

၁၀၈ * နီကီရဲ

ပေးစမ်း”

“ငါးထောင်...ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ကျွန်တော်က ဖိနပ်လာချုပ် တာပဲ...။ ဟေ့လူ...ပြောပြလိုက်ဦးလေဗျာ”

ကျွန်တော် ပြာပြာသလဲ လှည့်ကာလှမ်းပြောတော့ ကိုယ့်ဆရာ က ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် ထမင်းစားရင်းက လှမ်းကာကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာက ဘာမှ ခံစားချက်မရှိ။

“ဟေ့လူ...ကျွန်တော် ဖိနပ်လာချုပ်တာဆိုတာကို ပြောပြ”

“ပေးစရာရှိတာသာ ပေးလိုက်ကွာ”

“ဟာ...ဘာဆိုင်လို့ ပေးရမှာလဲဗျ”

ကျွန်တော် ပြန်ပြောရင်း အိမ်ရှေ့လမ်းကို လှမ်းကာကြည့်တော့ လူတစ်ယောက် အေးအေးလူလူ လျှောက်ကာသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် ဝင်လာသော တံခါးပေါက်ကို သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ကလေး ချီထားသော အမျိုးသမီးက ပိတ်ကာထားကြသည်။ ကျွန်တော် တစ်စုံ တစ်ခုကို သဘောပေါက်သွားသည်။ ဒီရှေ့ခန်းအကျဉ်းလေးထဲက ဘယ်လို ရုန်းထွက်ရမလဲ။

“ဟာ...ဒီကောင်ကွာ ပေးစရာရှိတာကို မပေးဘူး။ ကဲ...”

ပုခုံးကို ကိုင်ကာ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကို ဆွဲထုတ်ကြ သည်။ အားလုံး ငွေနှစ်ထောင်ကျော်လောက်တော့ ရှိမည်။

“ဟေ့လူတွေ...ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ”

“စကားမရှည်နဲ့...။ပေးစရာရှိတာ ပေးပြီးရင် သွားတော့။ မင်း ကံကောင်းတယ်မှတ်။ သွားတော့ ဟေ့ကောင်”

ထမင်းစားမပျက်သော ကိုယ့်ဆရာ၊ ခါးတစ်ခွင်ပေါ်မှ မျက်လုံး ကျယ်လောင်လောင်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေသော တစ်နှစ်သား ကလေး၊ ကျွန်တော့်လည်ဂုတ်ကို ဆွဲကိုင်ကာ တွန်းထိုးမှု၊ ကျွန်တော့် အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသထွက်လာသည်။ နှလုံး ခုန်သံမှာ ပြင်းလွန်းသဖြင့် ဘာသံမှ မကြားရတော့လောက်အောင်ကို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အင်္ကျီများ * ၁၀၉

ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းစွာ ပြောထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဖိနပ် တစ်ဖက်ပဲ ပါတော့သည်ဆိုတာကို သတိမပြုမိလောက်အောင်ကို ပြော ထွက်လာခဲ့သည်။ ဈေးတန်းပလက်ဖောင်းကိုရောက်တော့ ဖိနပ်ဆိုင်ရှေ့ ရပ်ကာ တွေ့သမျှပစ္စည်းတွေကို တွေ့သမျှ အိတ်ထဲ ကြုံးထည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော် ပစ္စည်းတွေထည့်နေတာကို ဘယ်သူကမှ ဂရုမစိုက်ကြ။ အအေးဆိုင်က လမ်းညွှန်သူ မိန်းမကြီးကတော့ “အိမ်ယူပြင်မလို့လား...။ ယူသွား...ယူသွား” ဟု လှမ်းကားပြောသည်။

ကျွန်တော် ထိုအိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်တော့ လူစုံတက်စုံရှိနေတုန်း ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ပါလာသော အိတ်ထဲမှ ဖိနပ်ချုပ် ပစ္စည်းတွေကို အားနှင့် သွန်ချပစ်လိုက်သည်။ ပစ္စည်းကိရိယာတွေအားလုံး ကြမ်းပေါ်သို့ တဝန်းဝန်း တဒုန်းဒုန်း ကျကာသွားသည်။ သူတို့ အံ့ဩစွာ ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေကြသည်။

“ဟေ့ကောင်...။မင်း ငါ့ဖိနပ်ကို အခုပြင်စမ်း အခုပြင်စမ်း”

ကျွန်တော်သည် ဖားဖိုလို နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်ကာနေသည်။ ကျွန်တော် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုတ်ကာထားလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် ငါ့ဖိနပ်ကို အခုပြင်စမ်း။ ပြင်မလား မပြင်ဘူး လား”

ဖိနပ်ပြင်ဆရာက ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သော မျက်ဝန်းများနှင့် ကျွန်တော့်ကို ငေးကာကြည့်နေသည်။ ခုနက ကျွန်တော့်ကို ဟောက်သူ၊ ရင်ဘတ်ကိုတွန်းသူ၊ အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကို နှိုက်သူနှစ်ယောက်လည်း ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်ကာ ကြည့်နေကြသည်။ တစ်ယောက်မှ တုတ် တုတ်မလှုပ်။ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်ကြတော့။

“ဖိနပ်ကိုတော့ ချုပ်ပေးလိုက်ပါ...”

ကလေးချီထားသော အမျိုးသမီးထံမှ မဝံ့မရဲအသံတစ်ချက် ထွက်ကာလာသည်။ ကလေးကို ပွေ့ချီထားသော သူ့လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်

ထားသည့် ငါးရာတန်နှစ်ရွက်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ ထောင်ထောင်
မောင်းမောင်း တက်တူးရပ်နှင့်လူ၏ စွပ်ကျယ်မှာလည်း ငါးရာတန်နှစ်ရွက်
ကို ခေါက်ပြီး ထိုးထားတာ တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော် ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြော။ မောင်တိုးဆိုသူကို
စိုက်ကာကြည့်နေလိုက်၏။ မောင်တိုးက ထိုင်ရာမှထကာ ပုဆိုးဖြင့်
လက်ကိုသုတ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာလွဲကာ ဖိနပ်ပြတ်ကို ကောက်ကာ
ကိုင်လေသည်။

မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ဝင်လာသော ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကာ
သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံကာ ဆီးကြိုကြသည်။
အပြစ်တင်သူက တင်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ရဲဝင်းရယ်...။ ချွေးတွေလည်း ရွဲလို။
နင့်ကြည့်ရတာလည်း မကြည်မသာနဲ့။ စားတော့မှာလား။ ဒီမှာ အားလုံး
စားပြီးပြီ။ နင်ပဲ ကျန်တော့တာ...”

“မစားတော့ပါဘူးဟာ...။ ငါ့ကို ရေတစ်ခွက်ပဲပေး”

ကျွန်တော် ရေတစ်ခွက်ကို အားရပါးရ သောက်လိုက်ပြီး ခွက်ထဲ
ကရေတွေ ပျောက်သွားသလို မကြာခင်က ကြုံခဲ့ရသောအဖြစ်အပျက်ကို
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ပျောက်သွားဖို့ကို ကြိုးစားနေမိသည်။

“နင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ ရဲဝင်း။ နင် ကျောင်းတုန်းက ကြိုက်တဲ့
ယဉ်မင်း အခုပဲပြန်သွားတာ။ ယဉ်မင်းကို မတွေ့ရလို့ စိတ်ဓါတ်ကျသွား
လား”

ကျွန်တော်ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံ
နေကြသော သူငယ်ချင်းတွေ စကားဝိုင်းထဲလည်း ဝင်လို့မရနိုင်။ အဖြစ်
အပျက်က ပြီးသွားပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ခြေထောက်အောက်တွင်
ပြန်သွားသော ဖိနပ်တစ်ရံကို ကျွန်တော် အရင်းအနှီးကြီးစွာ ပြန်လည်
ဝယ်ယူလိုက်ရသည်။

ဒီတစ်ကြိမ် ကျွန်တော့် ဝယ်ယူမှုသည် တရားသော ပြန်လည်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အပွဲများ * ၁၁၁

ဝယ်ယူမှုဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ သို့သော် မှန်မမှန်တော့ မသေချာပါ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၄

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အပွဲများ * ၁၁၃

ကျွန်ုပ်

နှင့်

သောကြာသိုက်ကို ဝယ်ယူခြင်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၄

ကျွန်ုပ်တို့

ဘာကြာသိုက်ကို

သွားမည်

ကျွန်တော့်အမေသည် ၁၃၀၆ခုနှစ် မွေးသော ဗုဒ္ဓဟူးသမီး ဘင်္ဂဖွားတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

မဟာဘုတ်တိုင် ထူကြည့်လျှင် ဗေဒင်အလိုအရ ကျွန်တော့် အမေသည် မွေးဇာတာ ကံ့ညံ့သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ မွေးဌာနေ ဘင်္ဂလွန် ပြန်တော့လည်း ဗေဒင်ဆရာများက မကောင်းဆုံးဟု ယူဆလေ့ရှိသော အောက်တန်းဌာနများဖြစ်သည့် ပုတီး၊ ဘင်္ဂ၊ မရဏတို့၌သာ ဂြိုဟ်သက် များက တစ်လှည့်စီ ကျနေကြပြန်သည်။

အမေဇာတာအရ မွေးနံ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်သက် ၁၇ နှစ်က ဘင်္ဂ၊ စနေဂြိုဟ် ၁၀နှစ်က မရဏ၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ် ၁၉နှစ်က ပုတီး၊ ရာဟုဂြိုဟ် ၁၂ နှစ်က ဘင်္ဂတို့တွင် တစ်လှည့်စီကျကာ အားလုံးပေါင်း ၅၈ နှစ်တိတိ မကောင်းသော၊ ညံ့သော ဌာနေအိမ်များတွင်သာ နေခဲ့ရပြီး ၅၈ နှစ်ကျော်မှ အေးချမ်းသော နိမိတ်လက္ခဏာကို ဖော်ပြသော သောကြာ ဂြိုဟ်သိုက်ဌာနထဲသို့ ရောက်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး တစ်ခုခု အဆင်မပြေတိုင်း အမေ ဗေဒင်မေးသည့်အခါ ဆရာတိုင်းက “ရှေ့နှစ် မွေးလလွန်လျှင် အားလုံးကောင်းပြီ” ဟု ဟောတတ်ကြသည်။ ယကြာကို လည်း ပေးတတ်ကြ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလှူများ * ၁၁၅

ဗေဒင်ဆရာများကို ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

၅၈နှစ်ရောက်မှ ကံကောင်းမည်ဟု ယူဆရသော အမေဇာတာကို တစ်နှစ်စီ မျှော်လင့်ချက်နှင့် ရင်ဆိုင်စေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ အမေအသက် ၃၅ နှစ်အရွယ်က ဗေဒင်မေးသည့်အခါမျိုးတွင် နောင် ၂၃နှစ်ကျမှ ကံကောင်းမည်ဟု ဟောခဲ့လျှင် အမေသည် ဝေးလွန်းလှသော မျှော်လင့်ချက်ထဲတွင် ပုံလျက်လဲသွားနိုင်၏။ အခုတော့ သူတို့က ပါးနပ်စွာ အမေ့ကို တစ်နှစ်ချင်း ရင်ဆိုင်စေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အမေ့တွင် ဒီနှစ်မွေးလွန်လျှင်ဆိုသော မျှော်လင့်ချက်ကို အားတင်းရင်း ဆိုးဝါးနေသော စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေးကို ခုခံတိုက်ခိုက်နေခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် ကြိမ်ဖန်များစွာ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။

ဗေဒင်ကို မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုဖြင့် အမေ ဘယ်လောက်မေးခဲ့သလဲဆိုလျှင် နောက်ဆုံးတွင် အမေကိုယ်တိုင် ဗေဒင်တော်တော် တွက်တတ်သွား၏။ အမေက ဂြိုဟ်သက်ကို သိသည်။ သက်ရောက်ကို သိသည်။ ဂြိုဟ်သက်အလိုက် ဖြစ်တတ်သော အဆိုးအကောင်းတွေကို သိသင့်သရွေ့ သိသွားသည့်အထိ ဖြစ်သည်။

“ငါက ၅၈ နှစ်ကျော်မှ သောကြာသိုက်ထဲရောက်မှာဟဲ့...။ သောကြာက အေးချမ်းတဲ့သဘော၊ ငြိမ်သက်တဲ့သဘော။ သိုက်က မြဲမြံတယ်၊ ငွေအလုံးအရင်းနဲ့ ရတတ်တယ်။ ဒီလောက် အောက်တန်းမှာ နေခဲ့ရတဲ့ မိန်းမ သောကြာသိုက်ထဲရောက်မှ အေးအေးချမ်းချမ်း ဇိမ်နဲ့ နှပ်ရတော့မှာ...။ နင်တို့ ငါ့ကို ဖားထားကြ”

ထိုစကားမှာ အသက် ၅၃၊ ၅၄နှစ်တွင် အမေ ကြွေးကြော်သော စကားဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့က ပြုံးစစဖြင့် “အမေ့သိုက်က လေးနှစ်တောင် လိုသေးတာပဲ”ဟု ဆိုလျှင် အမေက...

“ဟဲ့...ဆယ့်ကိုးနှစ်ကြီးများတောင် ဒုက္ခခံလာရတာ ဒီလေးငါးနှစ်က ဘာမှုစရာလဲ။ နင် အခု ရှာလို့ဖွေလို့ အဆင်ပြေနေတာလည်း ငါ့သောကြာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

၁၁၆ * နီကုရဲ

သိုက်နားကို နီးလာတဲ့ကံကြောင့် သိရဲ့လား ရဲဝင်းရဲ့”

အမေသည် သူ့ သောကြာသိုက်မာနဖြင့် ဆင်းရဲစဉ်၊ မပြည့်စုံစဉ် က နှိမ်ခဲ့ကြသော၊ အရေးမစိုက်ခဲ့ကြသော ဆွေမျိုးဉာတိတွေကို လှမ်းကာ ကျိန်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရိုက်ကွင်းပြေးရ၊ ဝတ္ထုရေးရနှင့် ပင်ပန်းနေသော ကျွန်တော့်ကို ကားတစ်စင်းနှင့် ဟမ်းဖုန်းတစ်လုံး ဝယ်ကာပေးသည်။ အဝေးတွင်ရောက်နေသော သူ့သားငယ်နှင့် မြေးဦးကလေးအတွက် အိမ် တစ်လုံးကို ဆောက်ပေးသည်။ မြန်မာနိုင်ငံက တန်ခိုးကြီးဘုရားတွေ အားလုံးကို ဖူးပစ်လိုက်သည်။ ပူပြင်းလွန်းသော နွေရာသီကို ပြင်ဦးလွင် နှင့် ခုခံရန်စီစဉ်သည်။ သို့သော် အားလုံးက သောကြာသိုက်ထဲသို့ ရောက်မှသာ ဖြစ်သည်။

ဝန်ထမ်းဘဝကလည်း အနားယူ၊ စီးပွားရေးကလည်း ဘာမှ မလုပ်တတ်သော အမေသည် သောကြာသိုက်ထဲသို့ ရောက်လျှင် ဝင်လာ မည့် ငွေအလုံးအရင်းကို တစ်နေရာတည်းသာ မျှော်လင့်ပါသည်။ ထိုနေရာ က ထိပင်ဖြစ်၏။

သောကြာသိုက်ထဲသို့ရောက်လျှင် ထီပေါက်မည်ဆိုသော အယူ အဆသည် အမေအတွက် မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု မဟုတ်တော့။ ကျိန်းသေ မလွဲတော့သည့် ယုံကြည်မှုတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ အမေသည် တခြားသော စကားများကို သည်းခံတတ်သော်လည်း “သွားစမ်းပါဟာ...နှင့်သောကြာ သိုက်က” ဆိုသည့်စကားကို အဖေကပြောလျှင် ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့တတ်သည်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် စိတ်ဆိုးတတ်သည်။

အသက် ၅၆နှစ်လောက် ရောက်ကတည်းက အမေ ထီကို ဂရုတစိုက် ထိုးလာ၏။ တစ်စောင်နှစ်ယောင် ထိုးခြင်းမဟုတ်။ အမြင့်ဆုံးဆု အတွက် အုပ်လိုက် အတွဲလိုက် မင်္ဂလာစုံတွဲများ၊ နံပါတ်ကွဲ အကွဲရာတူ များ၊ အကွဲရာလွဲ နံပါတ်တူများကိုသာ ထိုးသည်။

ထိုသို့ ထက်သန်သော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် အားသွန်ခွန်စိုက် ရှိလှ သော အမေယုံကြည်ချက်ကို ကျွန်တော်တို့ မတားရဲတော့။ မနောက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အင်္ကျီများ * ၁၁၇

ပြောင်ရဲတော့။ နှစ်ပေါင်း ၂၃နှစ်တိုင်တိုင် တစ်ရက်ချင်းစီ လာခဲ့ရသော အမေ၏ တစ်နေ့တစ်လံ မဟုတ်လား။

ဒီကြားထဲ ရွှေတစ်ပိဿာ၊ ကားနှစ်စီးဆိုသော ထိဆိုင်ကြော်ငြာ ကလည်း နေ့စဉ် TVမှာ လာနေသေးသည် မဟုတ်လား။ ထီပေါက်သူကို မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေထဲမှာ ဆုပေးပုံတွေ ပါသေးသည် မဟုတ်လား။ အမေက သူ့မျှော်လင့်ချက်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က ရင်းနှီးသူတွေကိုပင် ပြောပြ တတ်သည်။

“ရဲဝင်း...။ နင်က သိန်းသုံးရာခြောက်ဆယ်ဆို ကားတစ်စင်းပဲ ရမှာဆို...။ အခုငွေရော ကားနှစ်စင်းရောတဲ့။ တစ်စင်းကို နင်ယူ၊ တစ်စင်းကိုတော့ ဘယ်သူ့မှ မပေးနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ် ဘုရားတွေ ဖူးရဦးမယ်။ ပြီးတော့...အသက်ကြီးလာရင် ကားလေးတစ်စင်းတော့ ရှိမှ...။ ငါက ဘတ်(စ်)စီးရင် အမြဲမူးတတ်တာ...”

“ငါ...ထီပေါက်ရင် နင့်အဖေတော့ ခွကျပြီ ရဲဝင်း။ အသက်က ခြောက်ဆယ်ကျော်ဆိုတော့ ဘောင်းဘီတွေ ဘာတွေလည်း ဝတ်မရ၊ ရွှေဆွဲကြိုးတွေ ဘာတွေလည်း ဝတ်မရ၊ ရေမွှေးလည်း ဆွတ်မရနဲ့...။ ငါကတော့ ရွှေဘီးဆံပတ်နဲ့ ခန့်ခန့်ကြီး။ စိန်ကိုတော့ နားကပ်ပဲ ဝတ်မယ် တော်ပြီ။ နင်တို့အဖေကလည်း အစားကောင်းကောင်းပဲ စားချင်တာပါ။ အဲဒီကျမှ စားစမ်း”

“အမေကလည်း အခုရော မကျွေးတာ ကျနေတာပဲ”

“ဟဲ့...အခုဟာက နင်တို့လုပ်စာနဲ့ စားရတာ၊ ဟိုဟာက ငါ့ငွေနဲ့ စားစားလှူလှူ တူမလား။ နင့်ကိုလည်း ငါ အေးအေးဆေးဆေး စာရေးနိုင်၊ သွားနိုင်၊ လာနိုင်အောင် လုပ်ပေးမှာပါ။ အကုန်တော့ မမျှော်နဲ့ဆရာ၊ တို့ အဘွားကြီး အဘိုးကြီး လင်မယား ကျန်းမာရေးအတွက် ဘဏ်မှာတော့ ခွဲအပ်ထားရဦးမှာ။ ဘဏ်တိုးကလေးနဲ့ စား...လှူချင်တာလှူ ဒါတော့ ရှိမှဖြစ်မှာ”

ညစာ အေးအေးဆေးဆေးစားပြီးချိန် မိသားစု စကားဝိုင်းတွင်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

၁၁၈ * နီကိုရဲ

အမေက သူ့သောကြာသိုက်ကို ထိုသို့စီမံကိန်းများချကာ အားရဝမ်းသာ ပြောတတ်သည်။ အိမ်သို့ ညအိပ် တစ်ရက်လာလည်သော ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကပင် “မင်းအမေ ထီပေါက်ထားလား နီကိုရဲ” ဟု ကျိတ်မေးတာ ခံလိုက်ရသေး၏။

သို့သော် အမေထိုးသည့် ထီတွေကတော့ အကွေ့ရာအပါအဝင် နှစ်လုံးလောက်ထိသာ ဆုသေးကလေးတွေမှာ တိုက်တတ်သည်။ သို့သော် အမေကတော့ စိတ်မပျက်။ သိန်း ၅၀လောက်မှာ ပေါက်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေသေး၏။

ထိုသို့နှင့် အမေ အသက် ၅၈ နှစ်ပြည့်ရန် တစ်လနှင့် ဆယ် ရက်သာ လိုတော့သောနေ့သို့ ရောက်ကာလာသည်။

ထိုနေ့က ဆောင်းဦးရက်ထဲ ကျွဲကျကျန်ခဲ့သော မိုးနှောင်းက အခွင့်ကောင်းရကာ ညသန်းခေါင်လောက်မှာ ထရွာသည်။ မနက်လင်း တော့ ဆောင်းအအေး မိုးလေအစိမ့်နှင့် အိမ်ရာထဲတွင် တော်တော်လေး နှပ်လို့ကောင်းနေခဲ့သည်။ ကောင်းကင်မှာ ခဲသားပါးပါး မိုးတိမ်ပြန့်ကာ နေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ထိုင်းမှိုင်းကာနေသည်မို့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတွေ ဘယ်သူမှ ဈေးမသွားကြ။ ရှိတာလေးကို ချက်ပြုတ်စားဖို့ အားလုံးက သဘောတူကြသည်။

နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်မှာ မိုးက တစ်ကြိမ် ခပ်သော့ သော့ကလေး ရွာချသွားသေး၏။ ကျွန်တော် ဆရာဦးခင်မောင်ရင်၏ “ပေါ်ဦးသက်အလည်လာခြင်း” စာအုပ်ကို ပြန်ထုတ်ဖတ်ကာ ဆေးပျေလိပ် ကလေးနှင့် နှပ်ရင်း တစ်ရေးပြန်လည် အိပ်ပျော်ကာသွားသည်။ ဆောင်းနှင့် မိုးရောသော နေ့လည်ခင်းတွင် အိပ်ရသဖြင့် တစ်ခန်းရပ်၊ အိပ်မက်အတို ကလေးတွေအများကြီး ကျွန်တော် မက်နေတုန်း လက်မောင်းကို အတင်း လှုပ်ကာ နှိုးတာ ခံလိုက်ရ၏။

“မောင်...မောင်...ထ...ထစမ်းပါ။ မောင့်အမေ ထီပေါက်လို့ တဲ့။ ထီ...ထီ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလှူများ * ၁၁၉

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်ကာနေသေး၏။
၉၀၉၀၁ ဘာမှ မကွဲပြားလှ။

“ထီပေါက်လို့ပါဆို...။ အိမ်ရှေ့မှာ...”

လေဒီချပ်ပြားက ကြောင်နေသော ကျွန်တော့်ကို အတင်းလှုပ်ကာ ပြောရင်း အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်ကာသွားသည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ဝရန်းသုန်းကား အသံတွေကိုလည်း ကြားရ၏။ “ထီပေါက်ပြီ အမေရေ...။ အမေတော့ ပေါက်ပြီ” ဟု အော်သော လူစီမ်းတစ်ယောက်အသံကိုလည်း ကြားရသည်။ ကျွန်တော် ဝန်းခနဲ အိပ်ရာထဲက ပြေးထွက်ကာလာမိသည်။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ အမေ့ကို အဖေက ဖေးမကာထား၏။ ကျွန်တော် မမြင်ဘူးသော ယောက်ျားသုံးယောက်နှင့် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်လည်း အိမ်ပေါ်မှာ ရောက်နေကြသည်။ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သူက ထိုင်စဖြစ်သည်။

“ငါ ထီပေါက်ပြီဟုတ်လား။ ပေါက်ပြီ...ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် အမေရေ...ပေါက်ပြီ...။ အတိတ်နဲ့ နိမိတ်ပဲ အမေရယ်...။ သားတို့လာရင် ပေါက်ပြီပေါ့။ ဟောဒီမှာ...”

“ဟဲ့...ရဲဝင်း ကိုပိန်။ ထီ...ထီ လက်မှတ်”

“ထီလက်မှတ်က ဟောဒီမှာအမေ...။ ဒီမှာ...သားက အမေ့အိမ်ကိုပဲ ရွေးပြီး ဝင်လာတော့ ဇမ္ဗူဒိပ် နိမိတ်ပဲ အမေ။ အမေပေါက်ပြီပေါ့။ မင်္ဂလာစုံတွဲပဲ အမေ...”

“ဘုရားစင်ပေါ်မှာ အန်တီ။ ဘုရားစင်ပေါ်မှာထားတာ မဟုတ်လား။”

“ယူမယ် မဟုတ်လားအမေ...။ မင်္ဂလာစုံတွဲပဲ...။ ငါ့အမေတော့ ပေါက်ပြီကွ။ သိလား...”

ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်နေသူတွေကို ကျွန်တော် ချက်ခင်းထိန်းရသည်။ ပထမဦးဆုံး အော်လို့ငေါက်လို့ရတာက ကျွန်တော့် လေဒီချပ်ပြားပင်ဖြစ်၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

၁၂၀ * နီကုရဲ

“ဟေ့...မင်း ခဏနေစမ်း ခဏ...။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ...။ ဒီမှာ...ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲ”

“ဟာ...အစ်ကိုရယ်...ကျွန်တော်တို့က အမေ့အတွက် ထီလက်မှတ် လာရောင်းတာပါ။ ပေါက်ပြီအစ်ကို...။ဒီမှာ ဂဏန်းတွေလည်းကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်က အမေ့အိမ်တစ်အိမ်တည်းကိုပဲ ဝင်တာပါ။ ကိုးအစ ကိုးနှစ်လုံးပူးအစ်ကို။ အလယ်ဂဏန်းတွေလည်းကောင်းတယ်...”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်...။ ခုနှစ်အစ နှစ်အဆုံးလည်းပါတယ်...။ ညီမတို့က အိမ်တိုင်ရာရောက် ပေါက်ဂဏန်းလာပေးတာပါ အစ်ကို...။ ကြည့်ဦးမလား”

ကျွန်တော် ဒေါသတော်တော်ဖြစ်သွားသည်။ရောင်းနည်းဝယ်နည်းမျိုးစုံရှိပါလျက်နှင့် ဒီလို အိမ်ပေါ်ကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ်တက်လာကာ ဘယ်လိုမှ လက်ခံနိုင်စရာမရှိသည့် ရောင်းဝယ်နည်းကို ဘာကြောင့် ကျင့်သုံး ရသနည်း။

သူတို့လုပ်ပုံက အမေသာ နှလုံးရောဂါရှိလျှင် ချက်ချင်းမေ့ကာလဲသွားနိုင်သည်။ အခုတောင် အမေ့ပုံစံက ပုံမှန်မဟုတ်။ အူတူတူဖြင့်နေသည်။ ကျွန်တော့်အနီးက ကောင်မလေးက လှမ်းကာ ကမ်းပေးသော ထီအုပ်ကို ကျွန်တော် ယူကြည့်ကာ ထီဆိုင်အမည်ကို မှတ်ထားလိုက်သည်။

“ကြည့်ပါအစ်ကို။ အစ်ကိုက ဘာနေသားလဲ။ နေနဲ့အလိုက် ထိုးချင်ရင်လည်း...”

“ကျုပ် ဘာမှမထိုးဘူး...။ ခင်ဗျားတို့လုပ်ပုံက ရင့်သီးလွန်း၊ စော်ကားလွန်းတယ်ဗျာ...။ ခင်ဗျားတို့ ထီဆိုင်နာမည်ကိုကြည့်တာ။ ခင်ဗျားတို့ ထွက်သွားတော့ဗျာ...။ တစ်စောင်မှ မထိုးနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော် ခပ်မာမာစကားကြောင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြောနေသံတွေ တိတ်ကားသွား၏။ အမေ့ကို လှမ်းကြည့်တော့ ခုထိ နားလည်ပုံ မပေါ်ပေ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အင်္ကျီများ * ၁၂၁

“အမေ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ အမေ့ကို ထိလာရောင်းတာ။ ထိလာရောင်းတာ”

“ဟင်...ခုနက ထိပေါက်ပြီဆိုပြီး အော်တက်လာတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် အမေရယ်...။ သားတို့ လာဘ်ဦးဖွင့်တဲ့အနေနဲ့ အမေနဲ့ထိုက်တဲ့ထီကို လာပေးတာပါ။ သားတို့ ဒီတစ်လမ်း အမေ့အိမ်ပဲ ဝင်တာပါ။ အမေနဲ့ ကံစပ်တယ်။ အမေ တစ်ခုခုတော့ အားပေးပါဦး”

“အမလေ့ ငါ့နှလုံးဟယ် လန့်သွားတာပဲ။ နင်တို့လုပ်ပုံကလည်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဆိုတော့ ပြစမ်း... ဘာဂဏန်းတွေ”

ခုနက ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောသူက တိတ်ကာ နံဘေးမှ ရပ်နေသူက ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်၏။ အမေက သဘောပေါက်သွားကာ ထီလက်မှတ်တစ်အုပ်ကိုယူကာ ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် ဒေါသနှင့် အမေ့လက်ထဲက ထီလက်မှတ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူကာ ပြန်ပစ်ရင်း...

“ကဲ...ခင်ဗျားတို့ သွားကြတော့ဗျာ။ အိမ်ထဲကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်လာတာပဲ တရားလွန်လှပြီ။ တစ်စောင်မှ မထိုးဘူးဗျာ။ ထွက်သွားကြ”

“ဟဲ့...ရဲဝင်းရယ် နေစမ်း”

“အမေရယ်...သားတို့က နိမိတ်နဲ့ လာတဲ့သူတွေပါ။ နိမိတ်ကို မဖယ်ကောင်းပါဘူး။ အစ်ကိုရယ်...အမေကြည့်ချင်နေတာ ပြလိုက်ပါ”

ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေးနှစ်ဦးက အမေ့နားသို့ ပိုင်းကပ်ကာ ထီလက်မှတ်တွေ ပြကြသည်။ ကျွန်တော် ဒေါသထွက်လိုက်တာ ပြောဖွယ်ရာမရှိ။ အမေကိုယ်တိုင်က လိုလားစွာယူပြီး ကြည့်နေသဖြင့် ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောသာတော့။

နိုင်ငံတော်အစိုးရက တရားဝင်ထုတ်ကာ ရောင်းခွင့်ပြုထားသော ထီကို ရိုးသားစွာရောင်းသူ၊ ကြော်ငြာနှင့် ရောင်းသူများကို ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောလို။ ပြောစရာလည်း မရှိပါ။ အခုလို ရောင်းနည်းကတော့ အတင့်ရဲခြင်း၊ လူလည်ကျခြင်း၊ သိက္ခာမဲ့ခြင်းတို့ ပါဝင်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ မျက်နှာပြောင်လည်း တိုက်နိုင်ကြပါပေသည်။ ထီလက်မှတ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

၁၂၂ * နီကီရဲ

က တရားဝင်ဖြစ်ကာ စစ်မှန်သည်မှာ မှန်သော်လည်း ရောင်းချနည်းက ရိုးသားမှုကို လုံးဝမရှိ။

သူတို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြောနေသော နိမိတ်၊ ကံတူအကျိုးပေး၊ လာဘ်ဦး၊ အမေ့ကံကို ကျွန်တော်တို့သိတယ် စသည့် စကားများကို အမေ မလွန်ဆန်နိုင်ပါ။ အမေ ဆယ်စောင်တွဲတစ်အုပ် ထိုးလိုက်၏။ ပိုက်ဆံယူပြီး ပြန်ဆင်းတော့...

“အမေပေါက်ရင် သား ဒီလိုပဲ အော်ပြီးတော့ လာခဲ့မယ်နော် အမေ” ဟုပင် မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ ပြောသွားသေးသည်။ ဘာတတ် နိုင်ပါဦးမည်နည်း။ ကျွန်တော် ဒေါသထွက်ကာ အမေ့ကို စကားမပြော။ မျက်နှာက တော်တော်ကို မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေလိမ့်မည်ထင်သည်။ ကျွန်တော့် ဒေါသမြားဦးက ဘယ်သူ့ဆီမှာ ဘယ်ဘက်မှာဆိုတာကိုလည်း မသိတော့။

“အမေလည်း အိပ်နေရာကနေ လန့်နိုးသွားတာ သားရဲ့။ သူတို့ က ပေါက်ပြီအမေရေ...ပေါက်ပြီဆိုပြီး ပြေးတက်လာကြတာကိုး။ အမေ ကလည်း ထီထိုးထားတော့ တကယ်ပဲ...။ နိမိတ်ဆိုတာလည်း မဖယ် ကောင်းဘူး သားရဲ့”

“တော်ပါတော့ အမေရာ...။ ဒါ သက်သက် လုပ်သွားတာပဲ။ ထိုးကို မထိုးသင့်ဘူး။ ထိုးချင်ရင် ရိုးရိုးသားသားရောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေမှာ ထိုးပေါ့။ အခုဟာ လုံးဝ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး”

“ဟဲ့...အဲဒီထီပေါက်သွားတော့ ဘယ်နယ့်လုပ်မတုန်း”

“သွားစမ်းပါ အမေရာ။ ဘယ်လိုမှ မပေါက်နိုင်ဘူး။ ဒါ လူလည် အကျခံရတာ။ နေ့ခင်းဘက်အိပ်ရင် ဝင်းတံခါးကို ပိတ်ထားကြစမ်းကွာ”

“ဟုတ်တယ်...ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး။ အော်ကြီးဟစ် ကျယ်နဲ့။ လန့်တောင် လန့်တယ်။ ထီရောင်းချင်ရင်လည်း အေးအေး သက်သာပေါ့”

ကျွန်တော့်လေဒီချပ်ပြားကလည်း မကျေမနပ်ပြောကာ ဆင်းသွား

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အင်္ကျီများ * ၁၂၃

ရင်း ခြံဝင်းတံခါးကို သွားကာပိတ်သည်။ အဖေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ခွန်းမှမပြောပဲ ပြန်ကာမေးသည်။

“အဲဒါ...နင်တို့လူငယ်တွေ ခက်တာပဲ။ ကံဆိုတာ ပြောလို့ ရလား။ ငါကသာ သောကြာသိုက်ထဲကို ရောက်တော့မှာ။ ထီဖွင့်ရက်ဆို ရောက်ပြီ။ ကိုယ့်ဆီလာတဲ့ လာဘ်နဲ့ကံကို ဖယ်ရမှာလား။ နင်ပဲ ပြောဖူး တယ်လေ။ ဟို...စာရေးဆရာ ချစ်ဦးညိုဆိုတာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရင်း လက်ပွေသည်က ဘေးကလူကို ရောင်းတာ၊ သူက သနားလို့ ဝယ်ရင်း ထီပေါက်တယ်ဆို။ ကဲ...အဲဒီလိုဖြစ်ရင် ဘယ့်နှယ့်လုပ်မလဲ”

ကျွန်တော် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်တော့။ အိမ်ရှေ့က ဖြတ် သွားသူတွေနှင့် အိမ်နီးချင်းတွေက ခုနက အော်သံ၊ ကျွန်တော်တို့ ခြံ တံခါးပိတ်ဟန်တို့ကြောင့် အိမ်ကို ထူးဆန်းစွာ ငေးကာ ခိုးကြည့်ကြ၏။ အတော်ရင်းနီးသော အိမ်နီးနားချင်းတစ်ဦးက အရဲစွန့်ကာ လာမေးသဖြင့် ကျွန်တော့်လေဒီချပ်ပြားက နှုတ်ခမ်းကို ထော်နေအောင်ချွန်ရင်း ခါးကလေး ထောက်ကာ ရှင်းပြနေသည်။ ဒါတောင်မှ မယုံကြည်သူတွေက ကျွန်တော်တို့ အိမ် ထီပေါက်လို့ဆိုသော တီးတိုးစကားများ ထွက်လာကြသေးသည်။ ရှင်းပြတာကို ယုံသူတွေကတော့ ပြုံးကြသည်။

ထီထွက်တော့ ထိုနံပါတ်က မပေါက်။ မပေါက်တာမှ ဆုကြီး ထဲမှာ ရှေ့ဆုံးက အကွေ့ရာပင်မပါ။ အမေ့သောကြာသိုက်ကတော့ ထီ လက်မှတ်များကို မှန်မှန်ဝယ်ယူနေဆဲပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် တော်တော်လေး ကျေနပ်သွားပါသည်။ အတင်း အဓမ္မအရောင်းခံလိုက်ရသော၊ ဝယ်လိုက်ရသော အမေ့ ထီလက်မှတ် မပေါက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

အမေ့သောကြာသိုက်ထဲမှာ ထီပေါက်မည်ဆိုလျှင်တောင်မှ ရိုးသားစွာ ရောင်းဝယ်သော ထီဆိုင်မှာသာ ပေါက်စေချင်ပါသည်ခင်ဗျား။

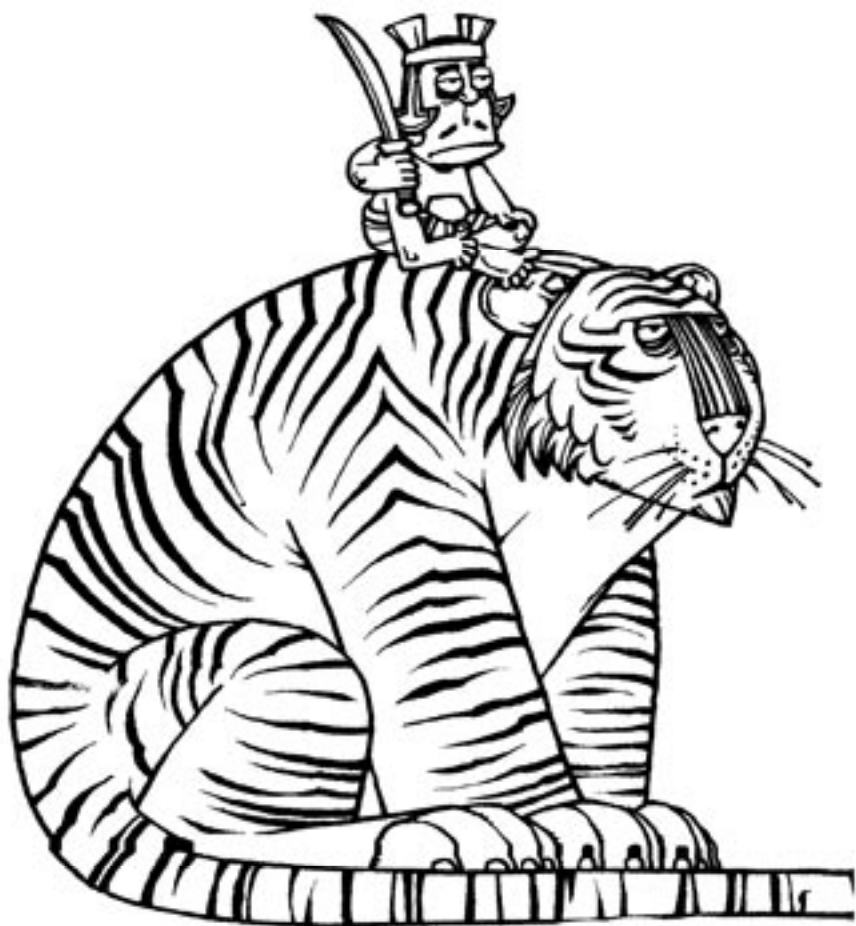
ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

ကျွန်တော်နှင့် ဆွေးနည်းအားများ * ၁၂၅

ကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်တော်လေး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၄

ကိုယ်တော်ကြီး

ကိုယ်တော်လေး

ဒီနေ့ နေ့လယ်ခင်းမှာ မိုးရောလေပါ သဲသဲမဲမဲနဲ့ အားရပါးရကြီးကို ရွာပါတယ်။

မိုးရောလေပါ သဲပုံက ကျွန်တော်နဲ့ လေဒီချပ်ပြား စကားပြောရင်တောင်မှ အော်ပြောရတဲ့အထိပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိုးက ရုတ်တရက်ကြီးထရွာပြီး သဲတဲ့မိုးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ မနက်မိုးလင်းကတည်းက ကောင်းကင်ဟာ ခဲသားပါးပါးရောင်နဲ့ မှိုင်းနေပြီး လေကလည်း ငြိမ်နေတယ်။ မိုးက ကောင်းကင်မှာ အသေအချာဆင်ပြီးရွာရင် သဲသဲထန်ထန်နဲ့ ကြီးကြီးမားမားရွာချနေမယ်ဆိုတာကို သတိပေးပြီးသားပါ။

ကျွန်တော် နေ့ခင်းဘက်မှာ မြို့ထဲသွားစရာကိစ္စ တစ်ခုရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုးဆင်ထားပုံကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် မသွားဖြစ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့် လေဒီချပ်ပြားက သူရဲသာ မကြောက်တတ်သာ မိုးသဲသဲမဲမဲရွာရင် အရမ်းကြောက်တတ်သောကြောင့် သူ့ကို အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ချင်တာရယ်။ မိုးသဲသဲကြီးထဲမှာ သွားရလာရတဲ့ စိတ်ပျက်စရာကောင်းတာကို မကြုံချင်တာကြောင့်ရယ် ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ကို ဖျက်ပစ်လိုက်ရတာပါ။ ကိစ္စကလည်း သိပ်အရေးမကြီးလှတာလည်း ပါတာပေါ့လေ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အင်္ကျီများ * ၁၂၉

အားရပါးရရွာချနေတဲ့ မိုးထဲမှာ သစ်ပင်ကြီးတွေဟာ ကွေးခနဲ၊ ညွတ်ခနဲ၊ ယိမ်းခနဲ၊ နွဲ့ခနဲနဲ့ ကမ္ဘာဦးအစက တိရစ္ဆာန်ကြီးတွေလိုပဲ။ လေတစ်ချက်ပင့်လိုက်ရင် သစ်ကိုင်းကြီးတွေ လောဘက်ကို ဆတ်ခနဲ ယိမ်းသွားပုံက ကျိုးကျတော့မလိုကို ထင်ရတယ်။ အဆိုးဆုံးက အုန်းပင် တွေပါ။ အုန်းပင်ဆိုတာ အဖျားပိုင်းက အလေးဆုံးဆိုတော့ သူ သွက်သွက် ခါနေပုံက ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်နေတဲ့ ရပ်ကွက် ကလည်း အုန်းပင်အလွန်ပေါတဲ့ ရပ်ကွက်ပါ။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ အနည်းဆုံး အုန်းပင် သုံးလေးပင်တော့ ရှိတယ်။ (ကျွန်တော့်အိမ်မှာက ခြောက်ပင် ရှိပါတယ်)

လေအကြမ်းမှာ ပထမ အုန်းလက်အခြောက်တွေ၊ အုန်းသီးမဖြစ် တဲ့ အုန်းသီးအခြောက်တွေနဲ့ အုန်းသီးခြောက်တွေ လွင့်ကျလာတယ်။ အဲဒီထက် လေထန်ပြီး မိုးက ပိုသဲလာတော့ အုန်းလက်ခြောက်နဲ့ အုန်းသီး စိမ်းတွေပါ လွင့်ကျလာတယ်။ အုန်းလက်တစ်ခုက ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့က တယ်လီဖုန်းကြိုးပေါ် ပြုတ်ကျပြီး ကြိုးပြတ်ထွက်သွားတယ်။ အုန်းသီး တစ်လုံးက ကျွန်တော့် အိမ်ခေါင်မိုး သွပ်ပြားပေါ်ကို ကျတယ်။

ဝေါ...ဝုန်း...ဗြဲန်းဆိုတဲ့ အသံတွေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကြီးတစ်ခု လုံး ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်နေကြတာပဲ။ ကျွန်တော့်လေဒီချပ်ပြားက ဝရန်တာမှာ ရပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်နားကပ်ရပ်ရင်း ကျွန်တော့် လက်မောင်းသေးသေး ကလေးကို ကိုင်ပြီး “လာ...အိမ်ထဲဝင်ရအောင်” လို့ခေါ်တယ်။ သူ့ကြည့် ရတာ တော်တော်ကြောက်နေပုံပဲ။ မျက်စေ့မျက်နှာလည်း ပျက်လို့။

“နေစမ်းပါဦးကွာ...ဒါမျိုးက ပိုက်ဆံတစ်သန်းပေးပြီး ကြည့်လို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ။ တို့က ဝရန်တာမှာပဲ။ အန္တရာယ်မရှိပါဘူး။ လမ်းပေါ်ကလူတွေသာ အန္တရာယ်ရှိတာ”

မိန်းမက ကြောက်နေမှ ကျွန်တော်က တမင်ဟန်ရေးထုတ်ပြီး သတ္တိရှိပြနေတာ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက မိုးသဲသဲ မဲမဲရွာတာကို အခုလိုပဲ ရင်တဖိုဖိုနှင့် ငေးကြည့်လေ့ရှိပါသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်

၁၃၀ * နီကီရဲ

အဲဒီအချိန်မှာ မီးတွေပြတ်သွားပါတယ်။ မှန်ကန်သော ပြတ်
တောက်မှုပါပဲ။ ဒီလို သဲနေတဲ့ မိုးထဲမှာ လျှပ်စစ်ဓာတ်ရှိနေတဲ့ ဓာတ်ကြိုး
တွေဟာ လမ်းပေါ်မှာ သွားနေတဲ့ လူတွေအတွက် အန္တရာယ် သိပ်များ
တယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် တွေးနေတုန်း အိမ်ရှေ့ခြံထဲက အုန်းလက်စိမ်း
ကြီးတစ်ခု လမ်းပေါ်ကို ပြုတ်ကျတယ်။ တော်ပါသေးရဲ့ လမ်းပေါ်မှာ
လူမရှိပေလို့။

ဒီလောက် အားနဲ့အင်နဲ့ သဲသဲမဲမဲ တစ်နာရီနီးပါး ရွာပြီးတာ
တောင်မှ ကောင်းကင်က လင်းမလာ။ လေတိုက်နှုန်းက လျော့မသွား။
တော်တော်အင်အားကြီးတဲ့မိုးပဲ...ဟု ကျွန်တော် တွေးနေတုန်း လမ်းပေါ်မှာ
ဈေးသည်တစ်ယောက် လာနေတာကို တွေ့တယ်။

ဈေးသည်က မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ပါ။ အသက်အရွယ်က
ကျွန်တော့်အမေလောက် ရှိမယ်။ ဒီလောက် သဲသဲမဲမဲမိုးထဲမှာ တစ်နေရာ
မှာ ဝင်မခိုဘဲ ဈေးရောင်းနေရတဲ့အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲ
နင့်သွားမိတယ်။ အသက်အရွယ်ကလည်း ကြီးလှပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း
ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အေးလှပြီ။ သူ အသံတစာစာနဲ့ အော်နေတာ သိသာ
ပေမဲ့ မိုးသံလေသံကြားထဲမှာ သူ ဘာအော်နေတယ်ဆိုတာ မကြားရပါ
ဘူး။

“ဒီလောက် မိုးသဲကြီးထဲမှာ ဒုက္ခပါပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ခေါ်လိုက်ပါလား”

နံဘေးနားမှာ ရပ်နေတဲ့ လေဒီချပ်ပြားကပါ ဝင်ပြောပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သူ့ကို အသာကြည့်နေကြတယ်။ ကံကောင်း
ချင်တော့ ဈေးသည်က ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှိတဲ့ လမ်းဘက်ကို ချိုးကွေ့
ဝင်လာတာကို တွေ့ရတယ်။

“လာပါဦး”

ကျွန်တော်ရော လေဒီချပ်ပြားပါ ပြိုင်တူ အော်မိတာပါ။ ဒါပေမဲ့
သူက မကြားဘူး။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလှူများ * ၁၃၁

“လာပါဦး အဒေါ်။ လာပါဦး”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လက်ခုပ်တီးပြီး အသံကုန်ဟစ်ကြ သော်လည်း သူက ကြားဟန်မတူ။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့ကို လွန်သွား ပြီးမှ မျက်နှာပေါ်က ရေကို သပ်ချရင်း သူ တစ်ချက်မော့ကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရနဲ့ ခေါ်ကြတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ လေဒီချပ်ပြား အိမ်အောက်ကို ရောက်သွားတော့ ဈေးသည် မိန်းမကြီးက အိမ်ရှေ့သမံတလင်းအစပ်မှာ ရပ်နေတယ်။

“အထဲကိုဝင် အဒေါ်”

“ရပါတယ်ကွယ်...အဒေါ်တစ်ကိုယ်လုံးက ရွဲနေတာ။ ရေတွေ စိုကုန်ပါ့မယ်။ ရပါတယ်...။ ဘယ်လောက်ဖိုး ယူမှာလဲ”

“ဘာရောင်းတာလဲဟင်”

လေဒီချပ်ပြားရဲ့ မရဲတရဲအမေးကြောင့် ဈေးသည်မိန်းမကြီးက နားမလည်သလို မော့ပြီးကြည့်ပါတယ်။ စိတ်လည်း နည်းနည်းတိုသွား ပုံပါပဲ။ မိုးကြီးလေကြီးထဲမှာ ဘာရောင်းမှန်းမသိဘဲ ခေါ်တာကို နားမလည် ဖြစ်သွားပုံပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မုန့်ဦးနှောက်ပါကွယ်၊ မုန့်ဦးနှောက်ပါလို့ လေသံကို လျှော့ပြီးပြောပါတယ်။ ဒီတော့ သူ့ရင်ထဲက ဖြစ်သွားတဲ့စိတ်ကို ကျွန်တော် ဝင်ရှားရတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ အဒေါ် ဘာရောင်းတယ်ဆိုတာကို မသိပါဘူး။ အဒေါ်အော်တာလည်း မကြာဘူး။ ဒီလောက်မိုးကြီးလေကြီးထဲမှာ အဒေါ် လမ်းပေါ် လျှောက်နေရတာကို အန္တရာယ်များလို့ လှမ်းခေါ်တာပါ”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ ဈေးသည်အဒေါ်ကြီး မော့ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးက တော်တော်လေးကို သနားဖို့ကောင်းပါတယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်း တွေက ပြာနေပြီ။ သူ့လက်တွေက ဖွေးပြီး ပဲကြီးရေခွံလိုက်နေပြီ။

“ဪ...မိုးသဲသဲ နေပူပူ ဘယ်ရှောင်လို့ရမလဲကွယ်။ ဒီဟာ ရောင်းမှ အဆင်ပြေမှာဆိုတော့လည်း...”

ကျွန်မတို့က မုန့်ဦးနှောက်ကိုလည်း ဝယ်မှာပါ။ အဒေါ်လည်း

၁၃၂ * နီကီရဲ

ခဏနားဦး။ လမ်းပေါ်မှာက အုန်းသီးတွေကြွေကျ။ အုန်းလက်တွေ ကျိုးကျ။ သစ်ကိုင်းတွေ ကျိုးကျနေ့မို့ မိုးစဲမှ သွားပေါ့။

“အင်း...သူအခါဆိုတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာတုန်း။ ဒီလိုပဲ တစ်နေ့ ကုန်ရွာနေရင်တော့ သွားပါပြီ။ ဆန်ဖိုးတောင် ရပျဲမလား မသိဘူး။”

လေဒီချပ်ပြားက တစ်ခုအစိပ်ပေးရတဲ့ မုန့်ဦးနှောက်ကို နှစ်ရာ ဖိုးဝယ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အဒေါ်ကြီးကို ရေခွေးကြမ်းပူပူတစ်ခွက်လည်း တိုက်တယ်။ ရေစိုနေတဲ့ ထဘီကို လဲထားဖို့ ထဘီအဟောင်းတစ်ထည် လည်းပေးပါတယ်။ အဒေါ်ကြီးက တအံ့တဩနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကို ကြည့်ရင်း သာဓုတွေရော၊ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေတွေရော၊ မတောင့်မတ မကြောင့်မကြတွေရော ပေးလိုက်တဲ့ဆုတွေ စုံသွားတာပဲ။

မိုးကလည်း သဲတုန်းမဲတုန်းမို့ ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့ရဲ့ အုန်းနို့ ဆီချက်ဆမ်းထားတဲ့ မုန့်ဦးနှောက်ကို ရေခွေးကြမ်းနဲ့မြည်းရင်း စကားပြော ဖြစ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် သိကြားရတာက သာမန်ဆင်းရဲတဲ့ မိသားစု အကြောင်းပါပဲ။

ဈေးသည် အဒေါ်ကြီးနာမည်က ဒေါ်ဖိန့်ညွန့်လို့ခေါ်တယ်။ နေတာ က မေတ္တာညွန့်ဘူတာနားမှာတဲ့။ သူ့မုန့်ဦးနှောက်ကို သူကိုယ်တိုင်လုပ် ပြီး ရောင်းတာပါ။ သားသမီးသုံးယောက် (သားနှစ်၊ သမီးတစ်) ရှိပြီး အားလုံး အိမ်ထောင်ကျသွားပါပြီ။ အကြီးသုံးသားသာ သူနဲ့နေပြီး မြေးသုံးယောက်ရှိပါတယ်။ သူ့သားက မိန်းမနဲ့ကွဲပြီး ဆိုက်ကားနင်းတယ်။ မိန်းမနဲ့ ကွဲလို့ နှစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ နောက်မိန်းမတစ်ယောက် ထပ်ရလို့ ကလေး သုံးယောက်ကို အမေနဲ့ ထားခဲ့ပြီး နောက်မိန်းမနဲ့ လိုက်နေတာတဲ့။ အကြီးဆုံးမြေး အသက် (၁၀)နှစ်ကျော်က ဘူတာနားက လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မျာ စားပွဲထိုးလုပ်။ အငယ်နှစ်ယောက်ကို ဘေးအိမ်အပ်ပြီး သူက မုန့်ဦးနှောက် ရောင်းထွက်ရတာပါ။ ဒီဘက်ကို ဒီနေ့မှ စလာတာလို့လည်း သိရပါတယ်။

သူ့စကားတွေ နားထောင်ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း မောသွား

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလွဲများ * ၁၃၃

တယ်။ လေဒီချပ်ပြားကလည်း နားထောင်ရင်း စေတနာ ပိုလာပုံရပါတယ်။ ကော်ဖီတစ်ခွက်တောင် ဖျော်တိုက်လိုက်သေးတယ်။ ဒေါ်စိန်ညွန့်က မသောက်ပါရစေနဲ့လို့ သုံးလေးခါ ငြင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် လေဒီချပ်ပြားက အားနာစရာမလိုကြောင်းပြောပြီး အတင်းတိုက်တော့ ကော်ဖီပူကို နွေးအောင်မှုတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းက မခွာတမ်း ကျိုက်ချလိုက် တာ တစ်ခါတည်းနဲ့ ပြောင်တာပဲ။

သုံးနာရီခွဲလောက်ကျမှ မိုးက စဲသွားတယ်။ ဒေါ်စိန်ညွန့်လည်း လေဒီချပ်ပြားရဲ့ထဘီကို ရေညှစ်ပြီး ခဏလှမ်းထားတဲ့ ထဘီနဲ့ ပြန်လဲပြီး ထွက်ဖို့ပြင်တယ်။

ခဏနားလိုက်ရတာရယ်၊ ရေနွေးကြမ်းနဲ့ ကော်ဖီပူသောက် လိုက်ရတာရယ်ကြောင့် သူ့ပုံစံက တော်တော်နေလို့ ကောင်းသွားဟန် တူပါတယ်။ သူ့ဈေးဗန်းကို ကောက်ပင့်ပြီး “သားနဲ့သမီးရေ သွားမယ် နော်”လို့ နှုတ်ဆက်တော့ လေဒီချပ်ပြားက ကျွန်တော့်ကို ကပ်ပြီး “ဆန် လေးလုံးလောက်ပါ ပေးလိုက်ရမလား”လို့ မေးပါတယ်။ ကျွန်တော် လည်း ခေါင်းညိတ်ရပါတယ်။

ဆန်ပေးတော့ ဒေါ်စိန်ညွန့်က ကော်ဖီတုန်းကလို မငြင်းတော့ ပါဘူး။ ဆုတွေထပ်ပေးပြီး ဝမ်းသာအားရ ထွက်သွားပါတယ်။

“ထီသာပေါက်ရင် အဲဒီလိုလူမျိုးတွေကို အလှူလုပ်ချင်တယ်” လို့ လေဒီချပ်ပြားက တိုးတိုးပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီစိတ်ကူး မှားကြောင်း၊ ငွေနှစ်သိန်းဖိုး အလှူလုပ်ရင် သူတို့ တစ်ရက်တစ်နပ်ပဲ စားရမှာဖြစ်ကြောင်း၊ အဲဒီနှစ်သိန်းကို တစ်ယောက် နှစ်သောင်းစီ ခေါ်ပေး ရင် သူတို့ တစ်ခုခု ရင်းနှီးပြီး အချိန်ကြာကြာ စားနိုင်ကြောင်း ရှင်းပြတော့ လေဒီချပ်ပြားက သိပ်သဘောတူပုံ မရပါဘူး။

“အဲဒီလိုလည်း ပေးမယ်၊ အလှူလည်းလုပ်မယ်”လို့ လေဒီက ပြောတော့ ကျွန်တော်လည်း မပေါက်သေးတဲ့ ထီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကား များရတာ ကြားရင် လူရယ်စရာဖြစ်မှာစိုးတာနဲ့ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပါ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

ဘူး။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ဒေါ်စိန်ညွန့်ဟာ နေ့တိုင်းလိုလို ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကိုဝင်ပြီး မုန့်ဦးနှောက် ပေးလေ့ရှိပါတယ်။ မဝယ်ဘူးဆိုလည်း အတင်း ပေးတတ်တာမို့ ကျွန်တော်တို့က သူ့ မနစ်နာရအောင် တစ်ရာဖိုးတော့ အမြဲဝယ်ရတာပဲ။ အဲဒီတုန်းက ညနေပိုင်း ကျွန်တော့်အိမ်ကို လာလည်တဲ့ ဧည့်သည် တော်တော်များများဟာ မုန့်ဦးနှောက်ကို အမြဲ စားရတတ်ပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ထုံးစံအတိုင်း နေ့ခင်းတစ်နာရီလောက်မှာ “သား” ဆိုတဲ့ အသံပြုရင်း ဒေါ်စိန်ညွန့် ဝင်လာတယ်။ လေဒီချပ်ပြားက ထုံးစံအတိုင်း ပိုက်ဆံတစ်ရာထုတ်ပြီး အောက်ထပ်ကို ဆင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ နေ့စဉ် ထုံးစံလိုဖြစ်နေတာမို့ မဆင်းတော့ပါဘူး။ အပေါ်မှာပဲ စာဆက်ဖတ်နေလိုက်တယ်။ စကားပြောသံ တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ကြားရပြီး နောက် “မောင်ရေ လုပ်ပါဦး။ အား...လုပ်ပါဦး မောင်ရေ” ဆိုတဲ့ လေဒီချပ်ပြားရဲ့ အထိတ်တလန့်အော်သံကို ကြားရတော့ ကျွန်တော် ပထမကြောင်နေသေးတာ မှတ်မိတယ်။

“လုပ်ပါဦး မောင်ရေ လုပ်ပါဦး။ အောက်ကို လာပါဦး”

ငယ်သံပါအောင် အော်တဲ့ လေဒီချပ်ပြားအော်သံ ထပ်ကြားရတော့မှ ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း အောက်ကိုဆင်းတော့ မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းက ဘာဖြစ်မှန်းကို မသိလောက်အောင်ပဲ။

ဒေါ်စိန်ညွန့်က လေဒီချပ်ပြားကို ဖက်ပြီး ယိမ်းထိုးနေတယ်။ ခေါင်းကြီးမော့ပြီး မျက်လုံးကြီးလည်း ပြူးလို့။ ဒေါ်စိန်ညွန့်ရဲ့ အလေးချိန်ကို မခံနိုင်တဲ့ လေဒီချပ်ပြားက သူ့ကိုယ်သူ လဲကျမသွားအောင် အတင်း ထိန်းနေရင်း ကြောက်လန့်တကြား အော်နေတာပါ။ နံဘေးမှာလည်း မုန့်ဦးနှောက်ထည့်ထားတဲ့ ပန်းကန်က ကျကွဲလို့။

“ဒေါ်စိန်ညွန့် ဘာဖြစ်တာလဲ။ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကျွန်တော် အော်ဟစ်ပြီး သွားရင်းက လေဒီချပ်ပြားကို သူ့လက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလှူများ * ၁၃၅

က လွတ်အောင် ဆွဲထုတ်တော့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ပေါင်းပြီး အကုန်ယိမ်းထိုးကုန်ကြတာပဲ။ နံဘေးနားမှာ ချထားတဲ့ သူ့မုန့်ဦးနှောက် ဗန်းကို ကျွန်တော်လည်း တက်နင်းမိတယ်။ လေဒီချပ်ပြားလည်း နင်းမိတယ်။ ဒေါ်စိန်ညွန့်လည်း နင်းမိတာပဲ။

“လုပ်ပါဦး မောင်ရေ။ လုပ်ပါဦး...အား”

လေဒီချပ်ပြား ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် အော်သံကြောင့် ကျွန်တော် ညာမနေနိုင်တော့ဘဲ သူ့ကို အားကုန်ဆောင့်တွန်းပြီး လေဒီချပ်ပြားကို ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ ဒေါ်စိန်ညွန့် အုတ်နံရံကို ခေါင်းနဲ့တိုက်မိပြီး ပစ်လဲကျသွားတယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူး။ မုန့်ထည့်ပေးနေရင်းက ကလေးကို အတင်းဆွဲဖက်ပြီး ဒီလိုဖြစ်တာပဲ”

“ဝက်ရူးပြန်တာလား”

ကျွန်တော်တို့ လှမ်းကြည့်တော့ ဒေါ်စိန်ညွန့်က လဲရာက ထပြီး တင်ပျင်ခွေထိုင် ကျွန်တော်တို့ကို နီရဲနေတဲ့ မျက်လုံးကြီးနဲ့ကြည့်ပြီး တဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း တဘူးဘူး တဘဲဘဲနဲ့ အော်လို့။

“ကြောက်စရာကြီး မောင်ရယ်...။ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

ကျွန်တော် ဒေါ်စိန်ညွန့်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး တစ်ချက် သွားသတိရတယ်။

“ဟဲ့ နတ်ဝင်တာ ထင်တယ်ကွ။ သွား... ဘေးအိမ်ကလူတွေ သွားခေါ်စမ်း။ လူကြီးမိန်းမတွေ ခေါ်ခဲ့”

လေဒီချပ်ပြားက ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဒေါ်စိန်ညွန့်နဲ့ အဝေးကြီးကနေ ကွေ့ပြီး အိမ်ရှေ့ကို ပြေးထွက်သွားတုန်း ကျွန်တော် ဒေါ်စိန်ညွန့်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေပြီး မေးရတယ်။

“ဒေါ်စိန်ညွန့် ဒေါ်စိန်ညွန့်။ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်တာလဲ ဒေါ်စိန်ညွန့်”

ကျွန်တော် ခေါ်တာကို ဒေါ်စိန်ညွန့်က မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်

၁၃၆ * နီကီရဲ

လှည့်ကြည့်ရင်း မျက်စောင်းထိုးပြီး တစ်ဘက်ကို လှည့်သွားတုန်း လေဒီ ချပ်ပြားရဲ့ အော်သံ လှမ်းမေးသံတွေ ကြားရပြီး ခဏချင်းပဲ အိမ်ထဲကို မိန်းမကြီးသုံးယောက်လောက် ပြေးဝင်လာတယ်။ အိမ်ဘေးက အသက် ၅၀ လောက်ရှိတဲ့ မမြင့်က ဆံပင်ကို ဘီးစပတ်ပတ်ရင်း မေးတယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ...။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူး...။ မုန့်ဝယ်ရင်း ဒီလိုဖြစ်တာပဲ”

“ဟဲ့...ဟဲ့...နတ်ဝင်တာထင်တယ်။ ဒီလိုပဲ အစွဲရှိတဲ့လူက ဖြစ်တတ်တယ်။ ကဲ...ကဲ ဖယ်စမ်း..ဖယ်စမ်း။ မိန့်ပါဘုရား မိန့်ပါ။ ဘာအလိုရှိပါသလဲ ဘုရား”

“ဟေ့...စိတ်ဆိုးတယ်ကွ၊ စိတ်ဆိုးတယ်။ ငါ့ကို ဒီလို မေ့ထား တာ၊ ဒီလိုဆက်ဆံတာတွေ စိတ်ဆိုးတယ်ဟေ့”

“သည်းခံပါ သည်းခံပေးပါ။ လူငယ်တွေမို့ပါ ဘုရား။ ဘယ် ပုဂ္ဂိုလ် ကြွတယ်ဆိုတာ သိပါရစေဘုရား”

“ဟေ့...ကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်တော်လေးကွဲ့ သိရဲ့လား။ သိကြ ရဲ့လား။ ငါကတော့ ချစ်လို့ အမြဲစောင့်ရှောက်တယ်၊ ငါ့ကျတော့ ဒင်းတို့ မေ့ထားကြသလား။ ကိုယ်တော်ကြီးက ခွင့်လွှတ်ပေမဲ့ ငါကတော့စိတ်ဆိုး တယ်ဟဲ့။ သိကြရဲ့လား”

“အခု ကြွတာ ကိုယ်တော်လေးလား ဘုရား။ ပျော်အောင်နေပါ ဘုရား။ လူငယ်တွေဆိုတော့ အမိုက်အမှားပါတာ အကြိုက်စကားမဆိုတာ အပြစ်မယူပါနဲ့ ဘုရား”

ကျွန်တော် တော်တော်စိတ်ညစ်သွားပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိတော့။ ထူးဆန်းတာက ဒေါ်စိန်ညွန့်အသံက နဂိုအသံတော့ မဟုတ်။ မျက်လုံးအကြည့်ကလည်း ချာချာလည်နေသလိုပါပဲ။

“အေး...အပြစ်မယူလို့ အတွင်းရန်အပြင်ရန်နဲ့ လာဘ်လာဘက အစ ငါတို့စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လားဟေ့။ ပြောကြစမ်းဟေ့”

“မှန်ပါတယ် ကိုယ်တော်လေးရယ် သည်းခံပါ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အင်္ကျီများ * ၁၃၇

ဒေါ်စိန်ညွန့်ပုံစံက နံဘေးက ချောမော့ပြောသူ ရောက်လာမှ ပိုပြီး ဒေါသကြီးလာသလို ဖြစ်လာတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ထဲမှာ တော်တော်လေး ဒေါသဖြစ်သွားတယ်။

“ကဲ...အဒေါ်။ နတ်ဝင်တာဆိုလည်း ခေါ်သွားကြတော့ဗျာ...။ ကျွန်တော့်အိမ်ထဲ ဒါမျိုးတွေ...”

“ဟဲ့...သား ဒီလိုမပြောရဘူး”

“မောင်ကလည်း တိတ်တိတ်နေပါ”

လေဒီချပ်ပြားက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ ကျွန်တော့်ကို တားရင်း ဒေါ်စိန်ညွန့်က လေဒီချပ်ပြားကို ကြည့်ရင်း...

“စနေသမီးကြီး ရှေ့တိုးစမ်း”

“ကဲ...လာလာ သမီး။ ရှေ့တိုးလိုက်။ မကြောက်နဲ့ လာ။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ လာလာ”

“ကဲ...စနေသမီး ကိုယ်တော့်ကို အမြဲသတိရရမယ် ဟုတ်လား။ ကိုယ်တော်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရိုးရာကိုလည်း ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ရမယ်။ အတွင်းရန် အပြင်ရန်နဲ့ဆိုင်ရာ အနှောက်အယှက်တွေအားလုံး ကိုယ်တော် နှစ်ပါးက အနားက ကာကွယ်နေတယ်မှတ်။ ဟုတ်ပြီလား...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ငါ့သမီးများရော ငါ့သားမှာပါ အနှောက်အယှက်တွေက ရှိနေ တယ်။ မယုံကြည်တဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးသားလည်း ကိုယ်တော့်ကို နန်းနဲ့ ကနူးနဲ့ ချော။ ဒါဆို ကိုယ်တော်ကတို့ ကျေနပ်ပြီ။ ဟုတ်ရဲ့လားဟေ့”

“စိတ်ချပါ ကိုယ်တော်လေးရယ် ဗွေမယူပါနဲ့”

“အေး...အေး...ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ကွယ်။ မလိမ္မာတစ်ခါမိုက် ဆိုတော့ ဘာအပြစ်ယူလို့ရမလဲ။ ကိုယ်တော် ပျော်တယ်ကွယ်၊ ပျော်ပါ တယ်။ ကဲ...ကဲ...ပြန်ကြမယ်”

ဒေါ်စိန်ညွန့် ကတုန်ကယင်ဖြစ်ပြီး နောက်လန်ကျသွားတော့ အနားက မိန်းမနှစ်ယောက်က ပြေးပွေ့ထားကြတယ်။ ဆံပင်တွေပြေလို့

၁၃၈ * နီကုရဲ

ခြေထောက်မှာ မုန့်ဦးနှောက်တွေ ပေလို့။ ဟီးခနဲ ဟင်းချပြီးတော့ ရေ
ရေ ဆိုတာနဲ့ ရေတစ်ခွက်တိုက်တော့ တစ်ငုံနှစ်ငုံသောက်ပြီး ဒေါ်စိန်ညွန့်
မျက်လုံးပွင့်လာပါတယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင်...ဘာဖြစ်တာလဲ”

ငုတ်တုတ်ထထိုင်ပြီး မေးတဲ့မေးခွန်းကို အိမ်ဘေးက ရောက်လာ
တဲ့ မိန်းမတွေက ဝိုင်းဖြေကြပါတယ်။ ဘေးဘီကို ကြည့်တော့ မှောက်
တာမှောက် လွင့်တာလွင့်နဲ့။ ခြေထောက်တွေနဲ့ တက်နင်းထားပြီးသား
မုန့်ဦးနှောက်ဗန်းကို တွေ့တော့ ဒေါ်စိန်ညွန့် မျက်နှာပျက်သွားတယ်။
ပြီးတော့ ကျွန်တော်မျက်နှာကိုလည်း သဘောပေါက်ပုံရပါတယ်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သားရယ်...။ အဒေါ်က အစွဲရှိတော့ တစ်ခါ
တစ်ခါ ဒီလိုပဲ ဝင်တတ်လို့ပါ။ ဒါနဲ့ ကိုယ်တော်လေးက ဘာပြောသွား”

“မလိုဘူး ဒေါ်စိန်ညွန့်။ ခင်ဗျား ပြန်တော့။ နောက်တစ်ခါ
ကျုပ်က မခေါ်ဘဲနဲ့ အိမ်ထဲ လုံးဝ ဝင်မလာနဲ့တော့”

“မောင်ကလည်း အဲဒီလို မပြောပါနဲ့”

“မပြောပါနဲ့ဟယ်...။ သူ့ခမြာလည်း ဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်ရတာမှ
မဟုတ်ဘဲ”

ဒေါ်စိန်ညွန့်က တစ်ခွန်းမှပြန်မပြောဘဲ ပြန်ကြနေသည့် သူ့ပစ္စည်း
တွေကိုသာ တိတ်တဆိတ် ကောက်နေတာမြင်ရတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ
မကောင်း။ ဒီနေ့ သူ ဈေးရောင်းလို့ရတော့မည် မဟုတ်။

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ပိုက်ဆံ
ထောင့်ငါးရာ ယူပေးရင်း ဒေါ်စိန်ညွန့်ကို လေသံအေးအေးနဲ့ပဲ ထိန်းပြီး
ပြောပါတယ်။

“ရှေ့...ဒေါ်စိန်ညွန့်။ မုန့်အတွက် ထောင့်ငါးရာ ယူသွား။
နောက်...ကျွန်တော် မခေါ်ဘဲနဲ့ အိမ်ထဲကို လုံးဝမဝင်ပါနဲ့တော့”

ထိုကိစ္စကို အမှန်လား ဘာလား၊ ကျွန်တော် ဘာမှ ဆက်
မတွေးဖြစ်ပေမဲ့ လေဒီချပ်ပြားကတော့ ကျွန်တော့် သဘောကို မလွန်ဆန်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလွဲများ * ၁၃၉

ရဲလို့ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မလုပ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အမြဲလုပ်ရတာတစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။

နေ့စဉ် အိမ်ရှေ့က ဖြတ်ပြီး “မုန့်ဦးနှောက်စားကြဦးမလား” အသံကို ကြားရရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဝရံတာကနေ အိမ်ထဲကို ဝင်ကြတာပါပဲ။

ပြန်ခေါ်ဦးမလားဆိုသော သနားကြည့်ကြည့်ရင်း အိမ်ရှေ့က အော်သွားသော ဒေါ်စိန်ညွန့်ကို အားနာနေလို့ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား။

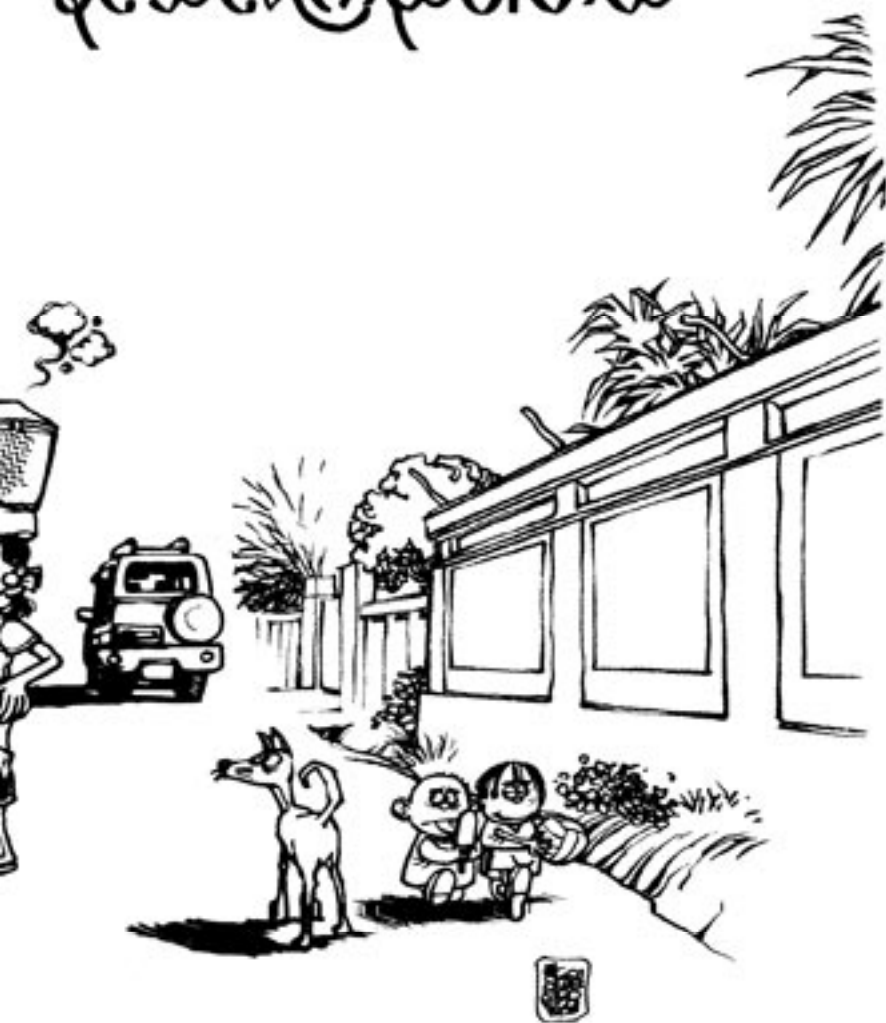
ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အပွဲများ * ၁၄၁

ခိုင်သင်းကြည်ပါတယ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၄

ခိုင်သင်းကြော့ပါတယ်

ကျွန်တော့်ဇနီး လေဒီချပ်ပြား ကိုယ်ဝန်ချနစ်လခန့် ရှိလာသော အခါ ဈေးဝယ်ရာညွှန်ကိစ္စမှာ တော်တော် ကသိကအောက် ဖြစ်လာသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်တို့၏ သဘာဝအရ စိတ်ထဲ သရိုးသရီဖြစ်ကာ အစား အသောက်ပျက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ တစ်စတစ်စ ရင့်မာလာသော ကိုယ်ဝန်ကြောင့် တုန်လှုပ်ကာ စိတ်အပြောင်းအလဲကလည်း တော်တော် လေး မြန်လာသည်။

နံနက်ခင်း ကျွန်တော် ဈေးမသွားမီ စားချင်တာ စားသင့်တာကို ခေါင်းပူအောင် စဉ်းစားကာ ကျွန်တော်က ဈေးထဲမှာ ရနိုင်သမျှတွေကို ရွတ်ပြု၊ စားသင့်တာတွေကို ပြောပြတော့ လေဒီချပ်ပြားက သူမ၏ မှုန်သီသေးကွေးသော ဆင်မျက်လုံးကလေးကို အဝေးသို့ငေးကာ လည် ကလေးကို စောင်း၍ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါလေသည်။

ကြာတော့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်တိုကာလာသည်။ သူလည်း စိတ်ရှုပ်လာဟန်တူ၏။ “ဝယ်ခဲ့တော့ဟာ..ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ဟုတ်တယ်” ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက်လေသံဖြင့် ပြောတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ကျွန်တော်ပြောတာနှင့် သူ့စိတ်ကူး တိုက်ဆိုင်ကာ “အဲဒါပဲ စားမယ်” ဟု အဆင်ပြေကာ သွားတတ်သော်လည်း ဝယ်ခြမ်းချက်ပြုတ်ပြီး ထမင်းပွဲ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလှူများ * ၁၄၅

ရှေ့ရောက်တော့မှ ဟင်းကိုကြည့်ကာ “မစားချင်တော့ဘူး” လုပ်ချင် လုပ်တတ်သည်။

ဒီတော့ တစ်မနက်ခင်းလုံး မောနေအောင် လုပ်ရသော ကျွန်တော် လည်း ဒေါသဖြစ်ကာ စကားများကြသည်။ ဒီတော့ သူကလည်း ဗိုက် ကလေးအားကိုးနှင့် ပြန်ကာ အော်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာငယ်ကလေး နှင့် အိပ်ရာထဲဝင်ကာ ခြေမည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ယောက်ျားတို့မာနနှင့် ထမင်းမစားတော့။ ဒီလိုနှင့် သွန်ပစ်တဲ့ဟင်းတွေ တော်တော်များလာ သည်။

အမေ့ကို ပြောပြတော့ အမေက ကျွန်တော့်ကို ဆူသည်။ ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ်မှာ မိန်းကလေးတို့သာဘာဝ ထိုသို့ဖြစ်မြဲဟု ပြောပြသည်။ ဒီလိုဖြစ်တာကို ‘ချပ်ခြင်းတပ်’ သည်ဟုဆိုသည်။ အချို့ဆိုလျှင် ဆေးလိပ် ပြာကို လျက်တတ်သည်။ အချို့က မီးသွေးတုံးကို ဝါးစားကြသည်။ အချို့က ကွမ်းသီးကို ဓာတ်ဆီနှင့်စိမ်ကာ အားရပါးရ စားတတ်ကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော် တော်တော်ထိတ်လန့်သွားသည်။ ခဏတာ စိတ် ဖောက်ပြန်ခြင်းတစ်မျိုးပါလားဟု တွေးမိ၏။ တော်ပါသေး၏။ လေဒီ ချပ်ပြားက ကျွန်တော့်ကို ဒါမျိုးတော့ မပူဆာသေး။

“အဲဒီအချိန်မှာ ကလေးအမေစားချင်တဲ့ အစားအစာဟာ အထဲက ကလေးနဲ့ပတ်သက်တယ်။ နင့်ကိုယ်ဝန်နဲ့တုန်းကဆို ငါ မာလကာသီးတွေ ချည်းပဲစားတာ။ တစ်နေ့ကို ဆယ်လုံးကျော်တယ်။ အဲဒီတုန်းက စားရတာ မာလကာသီးက မာလကာသီးအရသာမဟုတ်ဘူး။ သိပ်စားလို့ ကောင်း တာပဲ။ ဘယ်လိုအရသာနဲ့မှ မလဲနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ နင် ဒီလောက် ခေါင်းမာနေတာ နေမှာပေါ့” ဟု အမေက ကျွန်တော့်နဖူးကို ဂေါက်ခနဲ လှမ်းခေါက်ကာ အငြိုးနှင့်ပြောသည်။

“ဒါဆို အထဲကကောင်က တောင်းဆိုနေတဲ့သဘောပေါ့။ ဟုတ် လား အမေ”

“အေးပေါ့ဟဲ့။ မိခင်စားချင်တဲ့ ချင်ခြင်းက အထဲက ကလေးရဲ့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

၁၄၆ * နီကီရဲ

စိတ်နဲ့ ဆိုင်တာပေါ့။ မတွေ့ဘူးလား...။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းရဲ့ မိဖုရား ဝေဒေဟီ မိဖုရားတုန်းက သူ့မောင်တော် ဗိမ္ဗိသာရရဲ့ လက်မောင်းသွေးကိုမှ ချင်ခြင်း တပ်သတဲ့။ ကြီးတော့ အဖေသတ်တဲ့သား အဇာတသတ် ဖြစ်တာပဲ”

“ဟာ...မလွယ်ပါလား”

“အေး...။ တင်မောင်ရယ်၊ ကြည်ကြည်ဌေးရယ် အဲဒီကား တုန်းက သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ကြည်ကြည်ဌေးက ဝေဒေဟီ။ ဘာမှ မစားနိုင် မသောက်နိုင်ဖြစ်လို့ ဗိမ္ဗိသာရ ဘုရင်လုပ်တဲ့ တင်မောင်က ဘာစားချင်သတုန်း လာမေးတော့ ဝေဒေဟီလုပ်တဲ့ ကြည်ကြည်ဌေးခမျာ မလျှောက်တင်ဝံ့ဘူး။ နောက်ဆုံး အလိုရှိရာ လျှောက်ရစေရမယ် ကတိ ပေးလို့ လျှောက်တော့မှ တင်မောင်က လက်မောင်းသွေးကို ဖောက်တိုက် တာ။ အဲဒီအခန်း သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ကြည်ကြည်ဌေးက ချင်ခြင်းတပ် နေတော့ အားရပါးရ စုပ်မိ၊ မောင်တော်ရဲ့ သွေးမှန်း သတိရပြန်တော့ မစုပ်ရက်နဲ့။ ဝင်းဦးက အဇာတသတ်လေ”

အမေက စကားလမ်းကြောင်းချော်ကာ ဗိမ္ဗိသာရဇာတ်ကား ဘက် ရောက်ကာသွား၏။ ကျွန်တော့် လေဒီချပ်ပြား စားချင်သော အစား အစာသည် ကျွန်တော်မမြင်ဘူးသေးသောကောင်နှင့် ပတ်သက်နေသည် ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် တော်တော်လေး သဘောကျသွားသည်။ ဒီကောင်ဟာ ဘယ်လိုကောင်မျိုး ဖြစ်မလဲဆိုတာကို ကျွန်တော် စိတ်ကူး ကြည့်ခဲ့တာ ကြာပြီ။ သို့သော် ဘာမှ ရေရေရာရာမရှိလှ။ အခုတော့ သူ့အမေစားသည့် (စားချင်သည့်) အစားအစာမှတစ်ဆင့် ဒီကောင်ကို ခန့်မှန်း၍ ရတော့မည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် လေဒီချပ်ပြားစားချင် သော အစားအစာများကို ပြန်လည်စိတ်ဝင်စားကာ လာသည်။

ပထမတစ်ပတ်တော့ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူးမရှိလှသဖြင့် စိတ်ပင် ပျက်ကာလာ၏။ ဆယ်ရက်လောက်ရောက်တော့မှ လေဒီချပ်ပြားသည် အသားငါးထက် အသီးအရွက်ကို ပိုစားချင်တာ သတိထားမိလာသည်။ ကန်စွန်းရွက်၊ ဂေါ်ဖီပန်း၊ ဂေါ်ဖီထုပ်၊ မုန့်ညှင်း၊ အာလူး၊ ခဲဝဲသီး၊

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလှူများ * ၁၄၇

သီးစုံကုလားဟင်း၊ ရုံးပတီသီးကြော်၊ ငါးချဉ်သုပ်၊ သရက်သီး ပိုးတီသုပ် စတာတွေကို စားသည်။ ကြေးအိုးသောက်လျှင်ပင် အသားမထည့်နဲ့၊ မုန့်ညှင်းစိမ်းနဲ့ ဂေါ်ဖီများများဟု ပြောတတ်သည်။

အမေ့ကို ပြောပြတော့ အမေက ဝမ်းသာသည်။ “သူတော်ကောင်းလေးဟဲ့...။ အသားငါး မတောင့်တဘူးဆိုတော့ စိတ်ထားနူးညံ့မယ်” ဟု ဝမ်းသာသည်။ ကျွန်တော်က အသားဓာတ်အားနည်းမှာစိုး၍ အသားကျွေးရသည်။ သူလည်း ကြိုးစားကာ စားရှာပါသည်။ သို့သော် အီးအရွက်နှင့် စားတာလောက်တော့ မြိန်ရေရှက်ရေမရှိလှ။ အသီးအနှံဆိုလျှင်လည်း အစုံစားသည်။ ငှက်ပျောသီးကို အစားဆုံးဖြစ်၏။ တစ်ခါတလေ တစ်နေ့တည်းကို တစ်ဖီးလုံးကုန်အောင် စားတတ်သည်။

ယခု ကျွန်တော့်လေဒီချပ်ပြား ချင်ခြင်းတပ်သော အစားမှာ ပြောင်းဖူးပြုတ်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ထုံးစံအတိုင်း အိမ်ပေါ်ဝရန်တာတွင် ထိုင်နေကြသည်။ ခဏကြာတော့ ပြောင်းဖူးပြုတ်ပူပူလေးဟူသော အော်သံကို ကြားရ၏။ လေဒီချပ်ပြား ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကာ “စားချင်တယ်” ဟု သူ၏ ထော်နေသောနှုတ်ခမ်းကို စုပြုကာ နွဲ့ဆိုးဆိုးရင်း ခွင့်တောင်းသည်။ ကျွန်တော် ခဏစဉ်းစားကာ ခွင့်ပြုလိုက်တော့ လေဒီချပ်ပြားထံမှ ဝမ်းသာအားရခေါ်သံ ထွက်ကာလာသည်။

အောက်ဆင်းပြီး ပြောင်းဖူးဝယ်ကြတော့ လေဒီချပ်ပြား၏ ကိုယ်ဝန်ကိုမြင်ကာ ဟိုမေးသည်မေးပြောကြရင်း ဘယ်သူကမှ မိတ်ဆက်မပေးရဘဲ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြ၏။

ပြောင်းဖူးရောင်းသည့် အမျိုးသမီးက အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိမည်။ အရပ်ပူပြတ်ပြတ်၊ ကိုယ်ခန္ဓာတောင့်တောင့်တင်းတင်း။ နှာခေါင်းတိုတို၊ မျက်နှာက ပြပ်နှင့် ရုပ်ဆိုးသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အမြဲပြုံးကာ စကားကို အားရပါးရပြောတတ်သဖြင့် ခင်မင်ချင်စရာ ကောင်းပုံရသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်

ကျွန်တော့်လေဒီချပ်ပြားအတွက် ပြောင်းဖူးကောင်းကောင်း ရွေး
ကာပေးသည်။ ပုဆိုးအဟောင်းနှင့် ထုပ်ထားသော တောင်းထဲက ပြောင်းဖူး
ပူပူတွေထဲမှာ ပြောင်းဖူးရွေးရတာက မလွယ်။ ကြီးမားကြမ်းတမ်းသော
သူ့လက်ချောင်းတွေပင် တွန့်ခဲနဲ့ ရွံ့ခဲနဲ့ဖြစ်သွားကာ ပြောင်းဖူးတစ်ဖူးကို
ခွဲလှန်ကြည့်ပြီးသည်နှင့် လက်ကို ခါပစ်ရ၏။

ထိုနေ့က ပြောင်းဖူးနှစ်ဖူး ဝယ်သည်။ နှစ်ဖူးစလုံးကို လေဒီ
ချပ်ပြားက စားပစ်လိုက်သည်။ လေဒီချပ်ပြား ပြောင်းဖူးစားပုံက ထူးဆန်း
သည်။ အပေါ်ယံခွံတွေ ခွာပြီးစ ပြောင်းဖူးပူပူနွေးနွေးကို တဖူးဖူးမှုတ်ကာ
ပြောင်းဖူးထိပ်ပိုင်းအနုကို ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ ရှူးခဲနဲ့ အရည်ကို စုပ်သည်။
ပြီးတော့ ကိုက်စား၍ရသမျှ အနုတွေအားလုံးကို ကိုက်စား သည်။

သူ့စားပုံကိုကြည့်ကာ ကျွန်တော်လည်း အထဲကကောင်ကို
ဘယ်လိုခန့်မှန်းရမှန်း မသိသဖြင့် တော်တော် စိတ်ညစ်ကာသွားသည်။
သို့သော် ထိုနေ့မှစ၍ ပြောင်းဖူးသည်မှာ နေ့စဉ်ဖောက်သည် ဖြစ်သွားလေ
သည်။

ဒီလိုနှင့် တစ်ရက်မှာ သူက ပြောင်းဖူးတောင်းကိုချကာ ပြောင်းဖူး
အုပ်ထားသော ပုဆိုးအဟောင်းလေးကို ဖြီရင်းက...

“ညီမလေး...။ ဒီနေ့ ခိုင်သင်းကြည်ပါတယ်။ စားမလား”

ရုတ်တရက် သူ့အမေးစကားကြောင့် ကျွန်တော်ပင် ကြောင်ကာ
သွားသည်။ ပြောင်းဖူးနှင့် ခိုင်သင်းကြည် ဘာဆိုင်သနည်း။

“ဘာလဲဗျ ခိုင်သင်းကြည်။ ပြောင်းဖူးနဲ့ ခိုင်သင်းကြည် ဘာဆိုင်
လို့လဲ”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ သူက ပြုံးကာ ပုဆိုးကို ဆက်ကာဖြီ
သည်။ ပြီးတော့...

“ဒီမှာ...ဒီမှာ...ခိုင်သင်းကြည်ဆိုတာ ဒါ...”

သူပြုလိုကြည့်တော့ ပြောင်းဖူး သေးသေးကျစ်ကျစ် ကလေးတွေ
ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝယ်စားနေကျ ပြောင်းဖူးအဝါလို မကြီး။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလှူများ * ၁၄၉

ပလိုပြောင်း ခေါ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ဒါနဲ့...

“ဒါ...ပလိုပြောင်းပါဗျ။ ဘယ့်နဲ့ ခိုင်သင်းကြည်ဖြစ်ရတာတုန်း။
ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ”

“ကျွန်မလည်း မသိပါဘူး။ ဟိုဘက်လမ်းချိုးအကွေ့ တိုက်အိမ်
က ကောင်မလေးတွေက ဒီပြောင်းဖူးကို တွေ့ရတော့ ဟယ်...ခိုင်သင်း
ကြည် ပါတယ်တဲ့။ နောက်နေ့ကျတော့ သူတို့က ခိုင်သင်းကြည်ပါလားလို့
အမြဲမေးကြတာ။ ဒီပြောင်းဖူးက နေ့တိုင်းလည်း ရတာမဟုတ်ဘူး။
တစ်ပတ်မှ သုံးလေးရက်ပဲရတာ။ စားကြည့်ပါလား...။ ကောင်းတယ်
ညီမရဲ့”

“အင်း...ဒါဆိုလည်း ခိုင်သင်းကြည်ပဲ ပေး”

ဈေးသည် ထွက်သွားတော့ လေဒီချပ်ပြားက ပြောင်းဖူးကို
တဖူးဖူးမှုတ်ကာ စားကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကောင်းတယ်ဟု ဆိုကာ
ကျွန်တော့်ကို စားကြည့်ရန် ပြောသည်။ စားကြည့်တော့ သူက ရိုးရိုး
ပြောင်းနှင့်မတူ။ အရသာ ပိုလေးကာ စီးစီးပင်ပင်ရှိသည်။

“ဘယ့်နဲ့ကွာ...ပြောင်းဖူးများ ခိုင်သင်းကြည် ဖြစ်ရတယ်လို့။
မခိုင်နဲ့တွေ့လို့ ပြောပြရင် စိတ်ဆိုးမှာပဲ”

“ပြောင်းဖူးလေးတွေက အညှီရောင် သေးသေးကျစ်ကျစ်ကလေး
တွေဆိုတော့ တင်စားပြီးခေါ်တာ နေမှာပေါ့။ ဒါက ပိုအရသာရှိတယ်”

လေဒီချပ်ပြားက ပြောင်းဖူးကို ကျွန်တော် လှစားတော့မလို
တရစပ်ကိုက်ရင်း ဖြေသည်။ ဒီပြောင်းဖူးသည်က ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်
လောကနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသည်။ မခိုင်(ခိုင်သင်းကြည်)နှင့် ရင်းနှီးသည်
ဆိုတာကို လုံးဝသိပုံမရပါ။ သဘောရိုးနှင့် ပြောသွားခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ပရိသတ်ကချစ်သော မင်းသား မင်းသမီးဆိုတာ ဒီလိုဖြစ်ကြစမြဲ
ပင် ဖြစ်သည်။ အင်္ကျီဖြစ်လိုက်၊ ဆီးထုပ်ဖြစ်လိုက်၊ ကလစ်ဖြစ်လိုက်၊
ဆံညှပ်ဖြစ်လိုက်၊ ပြောင်းဖူးဖြစ်လိုက်နှင့် ရှိသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော့် လေဒီချပ်ပြား၏ ချင်ခြင်းမှာ ခိုင်သင်းကြည်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

၁၅၀ * နီကီရဲ

ဖြစ်၍သွားသည်။ ပြောင်းဖူးသည် အိမ်ရှေ့ရောက်လျှင် “ခိုင်သင်းကြည် ပါလား” ဟု လေဒီချပ်ပြားက လှမ်းမေးသည်။ မရသည့် နေ့ဆိုလျှင် ရိုးရိုးပြောင်းဖူးတောင် မစားတော့။ ရသည့်နေ့ဆိုလျှင်တော့ ဈေးသည်က “ခိုင်သင်းကြည်ပါတယ် ညီမလေးရေ” ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ဝင်လာလေ့ ရှိသည်။

ဒီလိုနှင့် ဩဂုတ်လ (၇)ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော့်ကောင်ကို မွေး သည်။ ကလေးမွေးပြီး တစ်ပတ် ဆေးရုံတက်နေရတာ။ မွေးပြီးတော့လည်း အစားရှောင်ရတာနှင့် ခိုင်သင်းကြည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားကြသည်။

*

ဒီလိုနှင့် ကလေးမွေးပြီး ရက် (၂၀)ကျော် ရှိသွားပြီ။ တစ်နေ့ ကျွန်တော် အပြင်ကပြန်လာ အိမ်ရှေ့မှာ ကားလေးငါးစင်း ရပ်ထားတာ လှမ်းတွေ့ရသည်။ ကားတွေက ကားကောင်း ကားသန့်တွေ။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲ ထိပ်ခနဲဖြစ်ကာသွားသည်။ “ငါ အပြင်သွားနေတုန်း ကလေးများ တစ်ခုခုဖြစ်လား၊ လေဒီချပ်ပြားပဲ တစ်ခုခုဖြစ်သလား”

မပြေးရုံတမယ်လာရင်း အိမ်ရှေ့ရောက်တော့မှ စက်အဖွဲ့က လူတွေကို တွေ့ရသဖြင့် သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ရုပ်ရှင်လာရိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

“နီကိုရဲရေ...နှင့်အိမ်တော့ ဒီနေ့ ရှုတင်အိမ် ဖြစ်ပြီပေါ့ဟာ။ နင့်အိမ်ကိုတော့ မရိုက်ပါဘူး၊ သံလမ်းနဲ့ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ရိုက်မှာ။ အဖွဲ့တွေ ခဏနားဖို့နဲ့ မီးအတွက် နင့်အိမ်ကိုပဲ သုံးရမှာ”

ကိုကုသိုလ်က အပြုံးနှင့် ပြောသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ရိုက်သည့် ကားလည်းဖြစ်သည်။ သရုပ်ဆောင်တွေက ဒါဒါ(စိုးမြတ်နန္ဒာ)နှင့် ဖြိုးငွေစိုး ဖြစ်၏။ ဧရာ၊ ကျော်ထူး၊ ဇင်မျိုး စသည့်တို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ (ထိုကားနာမည်က ‘နတ်ရေကန်ထဲကလူ’ဖြစ်ပြီး တစ်လောကပင် ထွက် သွားပြီဟု သိရသည်)

၁၅၂ * နီကိုရဲ

အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ စသည့်လူကစ၊ နောက်သည့်လူကနောက် လှဲတဲ့လူကလှဲနှင့် ကျွန်တော့်အိမ်သည် တကယ့်ကို ရှူတင်အိမ် ဖြစ်နေ သည်။ ကျွန်တော့်သား နံဘေးမှာလည်း ဒါဒါရော၊ ကျန်သည့်လူများကိုပါ တွေ့ရသည်။

“ရပါတယ် သိန်းသိန်းရာ...ရိုက်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ နေ့ခင်းဆို ပျင်းနေကြတာ”

“နောက်တစ်ခု တောင်းစရာရှိသေးတယ်ဟ၊ အတော်ပဲ။ နင့် သားကို ထည့်ရိုက်မလို့။ ဒါဒါက မွေးတဲ့ ကလေးပေါ့ဟာ”

“ကလေးက ရက် (၂၀)ပဲရှိသေးတာ။ ဖြစ်ပါ့မလား...”

“မီးမထိုးပါဘူးဟာ...။ တစ်ကဒ်တည်း ရိုက်မှာပါ”

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော် ခွင့်ပြုလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော့်ကောင်လည်း ရက် (၂၀)တည်းနှင့် VDO ထဲ ပါသွားသည်။ ဝရန်တာကို ထွက်တော့ စိုးမြတ်နန္ဒာမိခင် အန်တီကြည်ကို ဝရန်တာမှာပင် ဖျာခင်းကာ ခေါင်းအုံး တစ်လုံးနှင့် လှဲနေတာ တွေ့ရသည်။

“နီကိုရဲရေ...ငါကတော့ လှဲနေပြီဟေ့။ တော်သေးတာပေါ့။ မင်းအိမ်ရှိလို့...။ သူတို့က မင်းတို့နောက်လမ်းက တဲအိမ်ကလေးနဲ့ သံလမ်းပေါ်မှာ ရိုက်တာ။ နို့မို့ဆို ကားထဲအိပ်ရမှာ”

အန်တီကြည့်နံဘေးမှာ မုန့်ဦးနှောက်ပုံစံကိုလည်း တွေ့ရ၏။ နေကြာစေ့အခွံ နှစ်ထုပ်စာလောက်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ကိုဧရာနီးက လှမ်းသော ပန်းကန်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ထန်းသီးမုန့်တွေ။

အန်တီကြည်က မုန့်အလွန်စားနိုင်သောသူ ဖြစ်သည်။ မစိုး (စိုးမြတ်သူဇာ)နှင့် အတူပါကတည်းက ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးသည်။ သမီးတွေက တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်းရိုက်၊ အန်တီကြည်ကလည်း မုန့်တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး စားတတ်သူဖြစ်သည်။ ရှူတင်အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားသမျှအသည် တစ်သည်မှ မလွတ်တတ်။ သာကူတို့၊ မုန့်ကြာစေ့တို့ဆိုလျှင် သူလည်းစား၊ ကျန်ပရိသတ်နှင့် စက်အဖွဲ့ကိုလည်း ဝယ်ကျွေးတတ်သဖြင့် ပါသမျှ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အလှူများ * ၁၅၃

ပြောင်တာက များသည်။

“ရပါတယ် အန်တီကြည်ရယ်...ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့ကိစ္စဟာ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာနေ။ ဒါနဲ့ အစီအစဉ် ဘယ်နှခု ရှိပြီလဲ အန်တီကြည်”

ကျွန်တော်က အန်တီဝယ်စားသမျှကို အစီအစဉ်ဟု အမြဲပြော လေ့ရှိသည်။

“အမလေး...အစီအစဉ်နှစ်ခုပဲ ရှိသေးတယ် နီကိုရဲရေ။ နင်တို့ ဘက်က ဈေးသည် သိပ်မလာဘူးလား”

“အမလေး လာပါလိမ့်မယ် အန်တီကြည်ရယ် စိတ်ချ”

“အေးအေး...။ လာမှ ဖြစ်မှာဟ”

အန်တီကြည်က ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဆိုသည်။ ခဏကြာတော့ အိမ်နောက်ဖေးလမ်းကြားမှာ ရိုက်နေသည့်အဖွဲ့က သုဝဏ္ဏ ခုံးတံတားဘက် ရွှေ့မည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဖြိုးငွေစိုးက ဆိုက်ကားတစ်စင်းနှင့် လမ်းထဲမှာ လျှောက်နင်းကာ နေသည်။ လူစုပြီးသည်နှင့် ဖြိုးငွေစိုးရော၊ ဒါဒါတို့ပါ ကားနှင့် သုဝဏ္ဏခုံးတံတားထိပ် ထွက်သွားကြသည်။ မပါသူတွေကတော့ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်က အန်တီကြည်နှင့် ဟိုဟိုဒီဒီ စကားပြောရင်း ဝရံတာမှာ ရှိပါသည်။ ထိုစဉ်မှာပင်

“ညီမလေးရေ...ခိုင်သင်းကြည် ပါတယ်”

ရုတ်တရက်အသံကြောင့် ကျွန်တော် အံ့ဩသွားသည်။ လှမ်း ကြည့်တော့ အိမ်ရှေ့မှာ ရောက်နေသည့် ပြောင်းဖူးသည်။

“ခိုင်သင်းကြည် မဟုတ်ဘူး၊ စိုးမြတ်နန္ဒာ”

ကျွန်တော်တို့ ရှူတင်အဖွဲ့မှ တစ်ယောက်က ပြန်ကာအော်သည်။ နားလည်မှု လွဲကုန်ပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိသော်လည်း ဖြေရှင်းချိန်မရ။

“မဟုတ်ဘူး...။ ခိုင်သင်းကြည်ပါတယ်လို့ ပြောနေတာ။

စိုးမြတ်နန္ဒာမဟုတ်ဘူး။ ဘာ... စိုးမြတ်နန္ဒာလဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်

၁၅၄ * နီကိုရဲ

“ဟာ...စိုးမြတ်နန္ဒာပါဆိုမှ ဒုက္ခပါပဲ”

“ဘာတွေလဲ...။ ဒီမှာ ခိုင်သင်းကြည်ပါတယ်လို့ ပြောနေတာ”

အခြေအနေက တော်တော်ရှုပ်ထွေးကုန်သည်။ ပြောင်းဖူးသည် ကလည်း ခိုင်သင်းကြည်ချည်း ပြောနေသည်။ အန်တီကြည်က

“နီကိုရဲရေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ” ဟု နားမလည်နိုင်စွာ မေးသည်။

“ဟာ...မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး။ ခိုင်သင်းကြည်ဆိုတာ ဟို ပြောင်းဖူးကိုပြောတာ၊ ပြောင်းဖူး”

“ဟဲ့...ပြောင်းဖူး။ ဘာလဲဟ။ နင်ပြောမှ ပိုရှုပ်ကုန်ပြီ။ ဟေ့ ဘာရောင်းတာလဲ...ပြောင်းဖူးလား။ လာဦး”

ကျွန်တော် တားချိန် မရ။ အန်တီကြည်က ခေါ်ကာ ပြောင်းဖူး ဝယ်သည်။ ခိုင်သင်းကြည်ဆိုတာ ဘာလဲမေးသည်။ ဒေါ်ရွှေပြောင်းဖူး သည်က အခြေအနေကို မသိ။ (မသိတာလည်း သဘာဝကျပါသည်) အန်တီကြည်ကို စိုးမြတ်နန္ဒာအမေမှန်း မသိ။ အရင်အတိုင်း ပြော၏။ နံဘေးက ဧရာနှင့် ကျော်ထူးတို့က တစ်ခွန်းပြောတိုင်း တစ်မျိုးဝင်နောက် ကြသဖြင့် တဝါးဝါးနှင့် ရှိသည်။ ဧရာနှင့် ကျော်ထူးကိုတွေ့တော့ နည်း နည်း ရိပ်မိသွားသလိုတော့ ရှိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီပြောင်းဖူးကို ခိုင်သင်းကြည်လို့ ခေါ်တာလဲ”

အန်တီကြည်က မေးတော့ တစ်ချက်စဉ်းစားကာ ဖြေသည်။

“ဒီပြောင်းဖူးက ညိုညိုသေးသေး ကျစ်ကျစ်ကလေးနဲ့ စားရင် စေးစေးကလေးမို့လို့ ခေါ်တာနေမှာပေါ့”

သူ့စကားဆုံးတော့ ဝိုင်းအော်သံ၊ နောက်သံတွေ ဆူညံကာ သွားကြသည်။ ရုပ်ရှင်တစ်ဖွဲ့လုံးက ထိုနာမည်ကို ကျွန်တော်က ပေးတာ ဟု ဝိုင်းစွပ်စွဲကြသည်။ “ဒီနာမည် ကိုနီကိုရဲ ပေးတာမဟုတ်လား” ဟု မေးတော့ ဒေါ်ရွှေပြောင်းဖူးသည်က ပြန်ဖြေချိန်မရ။ ဧရာ စတာကို ရယ်လိုက်၊ ကျော်ထူး ပြောင်းဖူးဝှက်တာကို လိုက်ဆွဲလိုက် လုပ်ကာ နေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ဈေးသည်အကျွေးများ * ၁၅၅

တစ်ဖက်လောကမှာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ထားသူဖြစ်သဖြင့် ဒီလို ပေါက်ကရန်နာမည်ကိုပေးတာ ကျွန်တော်ဟုပင် အားလုံးက ယူဆကြပြီး မခိုင် (ခိုင်သင်းကြည်)နှင့် တိုင်မည်၊ ချွန်မည်ဟု ပြောသူက ပြောကြသည်။ သူ့အတွက်တော့ တွက်ခြေကိုက်ကာ သွားပါသည်။ ပြောင်းဖူးနှစ်ဆယ် အစိတ်ခန့် ရောင်းလိုက်ရသည်။

“အင်း...နောက်ဆိုရင် နီကိုရိုအိမ် တစ်ပတ်တစ်ခါလောက် လာနေမှ။ နို့မို့ဆို ငါ့ ဘာအစားနာမည်ပေးဦးမလဲ မသိဘူး။ တော်ကြာ မှ ဧရာပါတယ်... ဧရာရမယ်ဆိုရင် ဒုက္ခ”

“တခြားဟာ မပေးပါဘူးကွာ၊ ဖရဲသီးသည်တွေ ဘာတွေလာရင် ပေးမှာပေါ့။ မင်းက ထိပ်ပြောင်တာကိုး”

ဒီလိုနှင့် တဝါးဝါးတဟားဟား ရယ်ကြရင်း၊ ပြောင်းဖူးစားကြရင်း က ကျန်သည့် မင်းသား မင်းသမီးတွေကိုလည်း နာမည်တွေ ပေးကြ သည်။ ဒေါ်ရွှေပြောင်းဖူးသည်ကတော့ ဒီမှာတင် တော်တော်များများ ရောင်းလိုက်ရသဖြင့် အိမ်ကို စောစောပြန်ရောက်ကာ ပျော်ရွှင်နေပေလိမ့် မည်။ ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်ရှုပ်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။

ဒီစကား မခိုင်လေးထံ ရောက်သွားလျှင် မခိုင်လေး စိတ်ဆိုး မလားဟု တွေးကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် မခိုင်လေးကိုတော့ သွားမပြော ကြပါနဲ့ဗျာဟုလည်း မတားရဲ။ တားမှ အသေအချာမှတ်ကာ ပြောမှာကို လည်း ကြောက်ရသေးသည်။ ဘယ်လိုပြောပြပြ ဖြေရှင်းလို့ရတော့မှာ လည်း မဟုတ်သဖြင့် အသာငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

ညနေစောင်းတော့ ရှုတင်အဖွဲ့ ပြန်သွားကြသည်။ ဒီတော့မှ လေဒီချပ်ပြားနှင့် ကျွန်တော် ရန်ဖြစ်ကြသည်။

“ကဲ...တွေ့လား။ ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ်နဲ့ ပြောတဲ့ကိစ္စက ပြဿနာတက်ပြီ။ မခိုင်လေး သိသွားရင် အလကားနေရင်း ငါက နာမည် ပျက်ရဦးမှာ”

“ကိုယ်ပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူက ပြောတာ၊ ဘာတတ်နိုင်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် ၀ ၀

၁၅၆ * နီကိုရဲ

မှာလဲ။ ရှင်းပြလိုက် ပြီးတဲ့ဟာကို”

“ဟ...ရှင်းပြတာ ဘယ်သူက ယုံလို့လဲ။ သူနဲ့ငါ့ကို ကြည့်ပြီး ဒါမျိုးကို ငါက ပေးတယ်ပဲ ထင်ကြမှာပေါ့။ နောက်ကို ငါနဲ့ပတ်သက်တဲ့ နာမည်တွေကို ဘယ်တော့မှ ပေါက်ကရ မခေါ်နဲ့တော့”

“သူ့ဘာသာခေါ်တဲ့ကိစ္စ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ဘလိုင်းကြီး လာ မဲနေတာလဲ။ ဒုက္ခပဲ...။ ရှင့်အသည်ကို ရှင်ပြောပါလား”

“ဘာ ငါ့အသည်လဲ။ မင်းပဲ ဝယ်စားစားနေတာ မဟုတ်ဘူး လား”

“လာမအော်နဲ့နော်။ လာမဲမနေနဲ့...လာမဲမနေနဲ့။ ဒီမှာ ကလေး နိုးသွားမယ်”

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ ရန်ဖြစ်ကာ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အော်ကြ သည်။ တစ်ညလုံး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောကြ။ နောက်နေ့ကြတော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း ပြန်ခေါ်ခေါ်ပြောပြော ဖြစ်ကာ သွားသည်။ ဘာစကား စကား စကားပြောမိမှန်းပင် မသိ။

နောက်နေ့ နေ့ခင်းတွေမှာ “ပြောင်းဖူးပြုတ်ပူပူလေး” ဟု အော် သံကို ကြားရသော်လည်း “ခိုင်သင်းကြည်” ဆိုတာ မပါတော့သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဘာမှထပ်မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။ ဧကန္တ လေဒီချပ်ပြား ဖြေရှင်းလိုက်ဟန်တူသည်ဟု တွေးမိသည်။

တစ်နေ့တော့ နေ့ခင်းဘက် ကလေးနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဝရံတာ မှာ ရှိနေတုန်း “ပြောင်းဖူးပြုတ်” အော်သံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်နှင့် ထားကာ တခြားဘက်သို့ လှည့်ကာနေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့မှ အသံကြားရ၏။

“ညီမရေ ပြောင်းဖူးစားဦးမလား။ ခိုင်သင်း...အဲလေ...ဟိုဟာ လည်း ပါတယ်။ စားဦးမလား...” တဲ့။

နီကိုရဲ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

NTM Graphic Studio 2015/01